Cormac McCarthy

Nu există țară pentru bătrâni

virtual project

Cormac McCarthy

Nu există țară pentru bătrâni

Original: *No Country for Old Men* (2007)

Traducere din limba engleză și note de:
RADU PAVEL GHEO

virtual-project.eu

POLIROM

2010

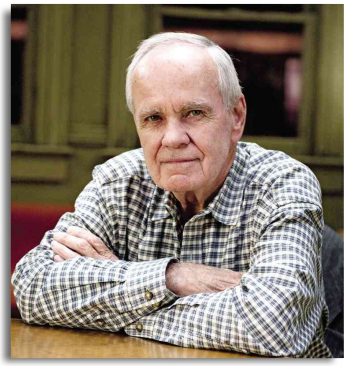

Cormac McCarthy s-a născut în 1933, în Providence, Rhode Island. A studiat la Universitatea din Tennessee, iar în 1953 s-a înrolat în Forțele Aeriene Americane și a petrecut patru ani sub drapelul american, dintre care doi staționat în Alaska, unde a fost, printre altele, moderatorul unei emisiuni radio. La începutul anilor ’60, McCarthy s-a stabilit la Chicago și a început lucrul la primul său roman, *The Orchard Keeper,* apărut în 1965 la Random House. I-au urmat *Outer Dark* (1968), *Child of God* (1973), *Suttree* (1979) și *Blood Meridian* (1985), toate întâmpinate cu cronici favorabile, dar fără a-l impune decisiv pe scena literară. Retrospectiv, însă, criticii văd în *Blood Meridian* un punct de cotitură în cariera scriitorului, prima carte în care McCarthy a abordat într-o manieră originală și, uneori, subversivă convențiile genului western. *All the Pretty Horses* (1992), cu care debutează „Trilogia graniței”, a făcut senzație în momentul publicării: distins cu National Book Award și National Book Critics Circle Award, a devenit imediat un bestseller național, ca și *The Crossing* (1994) și *Cities of the Plain* (1998).

În 2005 a apărut *No Country for Old Men* (*Nu există țară pentru bătrâni*), urmat de *The Road* (2006), cu care prozatorul american a cucerit premiile Pulitzer și James Tait Black Memorial. În 2007, filmul conceput și regizat de frații Coen după *No Country for Old Men* are un succes fulminant. Pelicula obține patru premii Oscar și alte zeci de premii naționale și internaționale, iar un an mai târziu Cormac McCarthy primește PEN/Saul Bellow Award for Achievement in American Fiction pentru întreaga sa creație artistică. Dinamică, tensionată și tulburătoare, *Nu există țară pentru bătrâni* este o carte ușor de citit, dar greu de uitat: o poveste cu o intrigă alertă, care nu le oferă personajelor nicio șansă, iar cititorilor nicio pauză de respirație. Debutând cu o tranzacție ratată în urma căreia deșertul texan se populează cu câteva cadavre, un transport de droguri și două milioane de dolari, șirul de evenimente de o violență egalată numai de Tarantino în zilele lui bune se îndreaptă spre un deznodământ sumbru, o odă funebră pe tema degradării morale a legendarului Vest american.

Autorul ține să-și exprime recunoștința față de Santa Fe Institute pentru lunga sa colaborare cu cei de aici și pentru cei patru ani de rezidență.

De asemenea, mulțumirile sale se îndreaptă și spre
Amanda Urban.

I

Un băiat am trimis la camera de gazare din Huntsville. Unul singur și-atât. Eu l-am arestat și eu am depus mărturie. M-am dus pân-acolo și l-am vizitat de vreo două-trei ori. De trei ori. Ultima dată a fost în ziua execuției. Nu trebuia să merg, dar m-am dus. Deși zău că nu voiam să mă duc. Omorâse o fetiță de paișpe ani și credeți-mă când vă zic că n-am avut nicio secundă cine știe ce chef să merg să-l vizitez și cu atât mai puțin să mă duc la execuția lui, dar tot m-am dus. În hârțoage scria că a fost o crimă pasională, dar el mi-a zis că n-a fost nicio pasiune acolo. Era combinat cu fata asta, așa tânără cum era ea. El avea nouășpe ani. Și mi-a zis că voia neapărat să omoare pe cineva de când se știa el. Zicea că dacă i-ar da drumu', ar face-o iar. Zicea că știe c-o să se ducă-n iad. Mi-a zis-o așa, direct, cu gura lui. Nu știu ce să înțeleg de-aicea. Zău că nu. Nu credeam c-o să dau vreodată peste cineva așa ca el și mi-a venit să mă-ntreb dacă nu cumva era vreun soi nou. M-am uitat cum îl leagă cu curelele de scaun și cum închid ușa. Posibil să fi părut nițel nervos, da' atâta tot. Și cred într-adevăr că băiatul știa că-n cinșpe minute o să se trezească-n iad. Chiar o cred. Și zău că m-am gândit ceva vreme la asta. Nu era greu să intri-n vorbă cu el. Îmi zicea dom' șerif. Numai că eu nu știam ce să vorbesc cu el. Ce să vorbești cu unu' din ăsta care recunoaște de bunăvoie că n-are suflet? Și de ce-ai vorbi ceva cu el? M-am gândit o bună bucată de vreme la asta. Da' el era o nimica toată față de ce-avea să urmeze.

Se zice că ochii sunt ferestrele sufletului. Habar n-am ale cui ferestre or fi fost ochii lui și cred că nici n-o să aflu prea curând. Doar că există acolo un alt soi de imagine asupra lumii și alți ochi care-o văd și-ntr-acolo se duc lucrurile. Așa s-a făcut că am ajuns să mă-ndrept spre un loc din viața mea unde nici cu gândul nu m-aș fi gândit să ajung. Undeva acolo există un profet adevărat și viu al nimicirii și nu vreau să mă trezesc față-n față cu el. Știu că există. I-am văzut opera. Am trecut odată prin fața ochilor ălora. A doua oară n-o s-o mai fac. N-am de gând să-mi risc pielea așa, să-mi iau picioarele la spinare și să merg să mă-ntâlnesc cu el. Nu-i vorba c-am îmbătrânit. Aș vrea eu să fie așa. N-aș zice că nu contează ce ești dispus să faci. Fiindcă eu am știut dintotdeauna că tre' să fii dispus să mori ca să faci față la slujba asta. Așa a fost mereu. Nu ca să par eu vreun erou sau ceva de genu' ăsta, dar așa e. Dacă nu faci așa, or să se prindă. Or să se prindă cât ai clipi. Cred că-i mai mult vorba de ceea ce ești dispus să devii. Și mai cred că un bărbat trebe să-și pună sufletul la bătaie. Iar eu nu-s în stare s-o fac. Acuma mă gândesc că poate nici n-am fost vreodată.

•••

Ajutorul de șerif îl lăsă pe Chigurh în picioare într-un colț al biroului, cu mâinile încătușate la spate, iar el se așeză pe scaunul rotativ și își scoase pălăria, își puse picioarele pe birou și îl sună pe Lamar pe mobil.

Taman ce-am intrat pe ușă. Dom' șerif, avea la el o chestie cam ca tuburile cu oxigen pentru emfizem sau ceva de genu' ăsta. După aia mai avea și un furtun care îi cobora prin interiorul mânecii și ducea la un pistol din ăla cu glonț captiv, de-l folosesc gagiii la abator. Da, dom' șerif. Ei bine, așa arăta. Puteți s-o și vedeți când intrați. Da, dom' șerif. Am eu grijă. Da, dom' șerif.

Când s-a ridicat de pe scaun, și-a scos cheile de la centură și a descuiat sertarul de la birou ca să ia cheile arestului. Stătea ușor aplecat, când Chigurh s-a ghemuit și și-a trecut mâinile încătușate pe sub fund, până în dosul genunchilor. Continuând mișcarea, s-a așezat, s-a lăsat pe spate și și-a trecut lanțul pe sub tălpi, după care s-a săltat în picioare instantaneu și fără niciun efort. Părea să fie o mișcare pe care o exersase de multe ori, și chiar așa era. Și-a trecut mâinile încătușate pe deasupra capului ajutorului de șerif, s-a săltat în aer, s-a aruncat cu amândoi genunchii în ceafa polițistului și a tras de lanț în spate.

Au căzut amândoi la podea. Ajutorul de șerif a încercat să-și strecoare mâinile pe sub lanț, dar nu a izbutit. Chigurh zăcea pe jos și trăgea în spate de cătușe, cu genunchii vârâți între brațe și fața întoarsă într-o parte. Polițistul se zbătea nebunește și începuse să se învârtă într-o rână pe podea, izbind cu picioarele în coșul de hârtii și proiectând scaunul undeva în încăpere. Trânti ușa cu un șut și adună tot prețul grămadă sub ei. Bolborosea și îi curgea sânge din gură. Se îneca cu propriul sânge. Chigurh trase și mai tare. Cătușele nichelate pătrunseră până la os. Carotida dreaptă a ajutorului de șerif plesni și un jet de sânge țâșni prin încăpere, izbindu-se de perete și scurgându-se pe el. Picioarele polițistului își încetiniră mișcările și apoi se opriră. Zăcea pe jos și zvâcnea. Apoi încetă cu totul să mai miște. Chigurh rămase întins, respirând fără zgomot și ținându-l în continuare. Când se ridică, scoase cheile de la centura ajutorului de șerif și se eliberă de cătușe, apoi își vârî revolverul polițistului în brăcinarul pantalonilor și se duse la baie.

Lăsă apa rece să-i curgă peste încheieturile mâinilor până când încetară să-i sângereze și rupse cu dinții niște fâșii dintr-un prosop de față cu care își înfășură încheieturile, apoi se întoarse în birou. Se așeză și își prinse bucățile de prosop cu niște bandă adezivă fixată pe o rolă de plastic, și în timpul ăsta îl studie pe bărbatul mort care zăcea pe podea cu ochii căscați. După ce termină, îi scoase polițistului portofelul din buzunar, luă banii, și-i puse în buzunarul cămășii și lăsă portofelul să cadă pe jos. Apoi își recuperă tubul de oxigen și arma cu glonț captiv și ieși pe ușă, se urcă în mașina ajutorului de șerif, după care porni motorul, dădu înapoi, ieși din parcare și se îndreptă spre șosea.

Odată ce ajunse pe autostradă, ochi un Ford sedan ultimul model în care era doar șoferul, după care porni girofarul și declanșă scurt sirena. Mașina trase pe dreapta. Chigurh se băgă în spatele lui, opri motorul, își aruncă tubul de oxigen pe umăr și ieși.

Bărbatul îl urmări cum se apropie în oglinda retrovizoare.

Care-i problema, dom'le polițist?

Vă rog să ieșiți din mașină, domnule.

Bărbatul deschise portiera și ieși.

Ce se întâmplă? zise el.

Vă rog să vă îndepărtați de automobil.

Bărbatul se îndepărtă de automobil. Chigurh văzu cum în ochii acestuia răsare îndoiala la vederea chipului stropit cu sânge din fața lui. Numai că răsărea prea târziu. Chigurh își așeză mâna pe capul bărbatului precum un vindecător. Șuieratul pneumatic și țăcănitul pistonului sunară ca și cum cineva ar fi trântit o ușă. Bărbatul lunecă la pământ fără niciun zgomot, având în frunte o gaură rotundă din care sângele gâlgâia și i se scurgea în ochi, aducându-i dinainte lumea vizibilă de care omul se desprindea încet. Chigurh se șterse pe mână cu batista.

Pur și simplu n-am vrut să mânjești mașina cu sânge, zise el.

•••

Moss ședea cu tocurile cizmelor înfipte în pietrișul vulcanic de pe culme și scruta deșertul de sub el cu un binoclu nemțesc cu puterea de mărire 12. Își dăduse pălăria pe ceafă. Stătea cu coatele rezemate pe genunchi. Pușca agățată pe umăr cu o curea de piele era o carabină Mauser 98 de calibrul 270 cu repetiție, cu țeavă lungă și cu patul din lemn stratificat de nuc și arțar. Arma avea și o lunetă Unertl cu aceeași putere de mărire ca și binoclul. Antilopa era la o depărtare cam de un kilometru. Soarele se ridicase pe cer de mai puțin de o oră, iar umbra crestei muntelui, a tufelor de agave și a stâncilor se întindea până departe, în valea mlăștinoasă de sub el. Acolo undeva se găsea până și umbra lui Moss. Își coborî binoclul de la ochi și rămase așezat, studiind terenul. În zare, spre sud, munții tineri din Mexic. Meandrele râului. Spre vest, întinderea încinsă și netedă de un maroniu-roșcat a teritoriilor de graniță. Bărbatul scuipă sec și își șterse gura pe umărul cămășii.

Cu pușca aceea putea să bage două gloanțe la rând într-o țintă de un țol plasată la o sută de metri. Nimerea chiar și la o mie de metri un cerc de cinci țoii. Locul de unde se hotărâse să tragă era plasat chiar la poalele unui taluz lung de roci vulcanice, astfel încât să se încadreze foarte bine în limitele respective. Numai că o să-i ia aproape un ceas ca să ajungă acolo, iar antilopele pășteau tot mai departe de el. Singura parte bună era că nu se simțea nicio pală de vânt.

Când a ajuns la poalele taluzului, s-a ridicat încet în picioare și s-a uitat după antilope. Nu se îndepărtaseră foarte tare de locul unde le văzuse ultima dată, dar pușca trebuia totuși să bată la mai bine de șapte sute de metri. Urmări animalele prin binoclu. În aerul încărcat cu firicele de praf și distorsionat de căldură. O ceață ușoară cu sclipiri de colb și polen. Alt ascunziș nu mai exista și nici șansa unui al doilea foc.

Se rostogoli greoi pe pietriș și își scoase o cizmă, pe care o puse peste pietre, fixă țeava puștii pe pielea acesteia, trase piedica cu degetul mare și luă ținta în cătare.

Animalele se ridicară toate, își înălțară capetele și se uitară spre el.

Fir-ar a dracu', șopti bărbatul.

Avea soarele în spate, deci nu era ca și cum ar fi văzut lumina reflectată în lentila lunetei. Îl văzuseră pur și simplu.

Pușca avea un trăgaci Canjar cu rezistență mai mică de trei sute de grame, iar bărbatul trase cu foarte mare grijă pușca și cizma mai aproape de el, apoi ochi din nou și centră crucea lunetei un pic mai sus de spinarea animalului care era cel mai expus bătăii glonțului. Putea calcula cu exactitate traiectoria glonțului pe distanțe de sute de metri. De distanță nu era el sigur. Își așeză degetul în curbura trăgaciului. Colțul de mistreț pe care-l purta pe un lanț de aur se frecă de pietre lângă cotul lui.

În ciuda calibrului mare al țevii și al amortizorului, pușca tot săltă puțin în recul. Când luă iarăși animalele în vizor, le văzu cum stau toate la fel ca înainte. Glonțul de carabină de 9,7 grame făcea aproape o secundă până să ajungă acolo, dar sunetul făcea de două ori mai mult. Antilopele stăteau și se uitau la norul de praf ridicat de glonț pe pământ. Apoi o luară la goană. Au țâșnit aproape imediat cu viteza lor maximă prin noroi[{1}], în timp ce buuumul prelung al împușcăturii se rostogolea în urma lor,

reverberând printre stânci și abătându-se peste întinsul spațiu deschis, în liniștea zorilor.

Se ridică în picioare și le privi cum dispar. Duse binoclul la ochi. Una din antilope rămăsese în urmă și își trăgea un picior după ea, și el s-a gândit că probabil cartușul ricoșase din sol și o lovise în coapsă. Se aplecă în față și scuipă.

Fir-ar a dracu', zise el.

Urmări turma care dispărea în dosul culmilor stâncoase dinspre sud. Praful de un portocaliu pal care plutea în lumina dimineții lipsite de vânt se risipi încet și apoi se făcu și el nevăzut. Valea rămase pustie și tăcută în bătaia soarelui. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Bărbatul se așeză, își trase cizma pe picior, ridică pușca, expulză tubul gol al cartușului, îl puse în buzunarul cămășii și trase piedica. Apoi își agăță pușca pe umăr și o porni la drum.

I-au trebuit patruzeci de minute să străbată valea. După aceea și-a croit drum pe o pantă lungă cu sol vulcanic și a mers de-a lungul crestei spre sud-est, până la un post de observație de deasupra văii unde dispăruse turma de animale. A cercetat terenul cu binoclul. Un câine mare, negru și fără coadă străbătea zona aceea. L-a urmărit. Avea un cap imens, cu urechi scurte, și șchiopăta rău de tot. Câinele se opri și înălță capul. Se uită în urma lui. Apoi porni mai departe. Bărbatul lăsă binoclul jos, se ridică și îl privi cum dispare.

Porni la drum de-a lungul crestei, cu degetul mare vârât sub cureaua puștii și pălăria lăsată pe ceafă. Spatele cămășii îi era deja ud de sudoare. Pe stâncile din preajmă erau incrustate pictograme vechi poate de mii de ani. Bărbații care le desenaseră fuseseră vânători ca și el. Alte urme nu mai lăsaseră după ei.

La capătul crestei era un povârniș stâncos, o cărare abruptă care ducea în jos. Tufe de *candelilla* și de gheara-mâței. Se așeză pe pietre, își sprijini coatele pe genunchi și cercetă cu binoclul terenul de jos. În vale, la vreun kilometru și jumătate, erau oprite trei mașini.

Bărbatul își luă binoclul de la ochi și măsură cu privirea întreg ținutul. Apoi se uită iar prin binoclu. Parcă se vedeau niște oameni întinși la pământ. Își fixă mai bine cizmele între pietre și reglă distanța focală. Mașinile erau niște camionete cu tracțiune dublă sau Forduri Bronco cu roți mari, de teren, cu trolii de remorcare și cu seturi de faruri mari sus, pe cabină. Oamenii păreau să fie morți. Bărbatul lăsă binoclul jos. Apoi îl duse iar la ochi. Apoi îl lăsă iar jos și stătu o vreme așa. Nu se vedea nicio mișcare. Stătu acolo mult timp.

Se apropie de camionete cu pușca dată jos de pe umăr și cuibărită la șold, cu piedica ridicată. Se opri. Cercetă terenul, după care cercetă și camionetele. Toate fuseseră ciuruite de gloanțe. Unele dintre găurile care trecuseră prin tablă erau înșirate în linie dreaptă și la distanțe egale, și Moss pricepu că fuseseră făcute cu arme automate. Aproape toate geamurile erau făcute zob, iar cauciucurile erau găurite. Bărbatul se opri. Ascultă atent.

În prima camionetă era un om mort care zăcea răsturnat peste volan. Mai încolo erau alte două cadavre întinse în iarba galbenă și rară. Sânge uscat înnegrea pământul. Bărbatul se opri și ascultă. Nimic. Roiuri de muște. Se duse în spatele camionetei. Acolo

zăcea mort un câine mare asemănător cu cel pe care îl văzuse traversând valea. Câinele fusese împușcat în burtă. Dincolo de el, un al treilea cadavru zăcea cu fața în jos. Se uită prin geam la bărbatul din camionetă. Fusese împușcat în cap. Sânge peste tot. Se duse la a doua mașină, dar era goală. Merse apoi până în locul unde se găsea al treilea cadavru. În iarbă zăcea o pușcă de vânătoare. Avea țeava scurtă și i se pusese un pat de pistol și un încărcător rotund cu douăzeci de gloanțe. Împinse ușor cizma bărbatului cu vârful piciorului și privi dealurile joase din jur.

Al treilea vehicul era un Bronco cu suspensii înălțate și cu geamuri fumurii. Întinse mâna și deschise portiera de pe partea șoferului. Pe scaun stătea un bărbat care se uita la el.

Moss făcu un pas împleticit în spate, îndreptând pușca. Fața bărbatului era plină de sânge. Omul își mișcă buzele uscate.

Agua, cuate, zise el. *Agua, por dios.*[{2}]

În poala bărbatului zăcea un pistol automat H&K cu țeavă scurtă și cu o curea de plastic neagră, iar Moss întinse mâna, îl luă, după care se retrase.

Agua, repetă bărbatul. *Por dios.*

N-am apă.

Agua.

Moss lăsă portiera deschisă, își aruncă automatul H&K pe umăr și plecă de acolo. Bărbatul îl urmări cu privirea. Moss ocoli botul camionetei și deschise portiera de pe cealaltă parte. Ridică maneta de la scaun și înclină spătarul în față. Spațiul de depozitare din spate era acoperit cu o prelată de un argintiu metalizat. Moss o dădu la o parte. O grămadă de pachete cam de mărimea unor cărămizi, fiecare învelit în plastic. Cu un ochi la bărbatul din mașină, își scoase cuțitul și crestă unul din pachete. Din el se scurseră câteva fire de pulbere maronie. Moss își umezi arătătorul, îl înfipse în praful de-acolo și îl mirosi. Apoi își șterse degetul pe blugi, întinse prelata la loc peste pachete, se trase în spate și mai cercetă o dată împrejurimile. Nimic. Se îndepărtă de camionetă, își îndreptă spinarea și privi prin binoclu dealurile joase. Creasta vulcanică. Terenul neted dinspre sud. Își scoase batista, se întoarse și șterse bine tot ce atinsese. Mânerul portierei, maneta de la scaun, prelata și ambalajul de plastic. Trecu de partea cealaltă a camionetei și șterse și acolo totul. Încercă să își dea seama pe ce altceva mai pusese mâna. Se întoarse la prima camionetă, deschise portiera cu batista și se uită înăuntru. Deschise torpedoul și îl închise la loc. Cercetă cu privirea mortul de la volan. Lăsă ușa deschisă și ocoli mașina până la portiera șoferului. Portiera era ciuruită de gloanțe. Și parbrizul. Calibru mic. Șase milimetri. Poate niște cartușe de vânătoare numărul patru. Modelul lor. Deschise portiera și apăsă pe butonul de declanșare a geamului, dar camioneta nu avea cheia în contact. Trânti portiera și rămase pe loc, cercetând dealurile joase din jur.

Se ghemui, își dădu jos pușca de pe umăr, o așeză pe iarbă, apucă automatul H&K și împinse cu podul palmei pârghia de armare. Avea un glonț pe țeavă, dar în încărcător nu mai rămăseseră decât încă două. Moss adulmecă gura țevii. Scoase încărcătorul, își aruncă pușca pe un umăr și pistolul automat pe celălalt, se întoarse la Fordul Bronco și ridică încărcătorul în așa fel încât bărbatul să-l poată vedea.

Otra[{3}], zise el. *Otra.*

Bărbatul clătină din cap.

En mi bolsa.[{4}]

Știi engleză?

Celălalt nu-i răspunse. Încerca să facă semne cu bărbia. Moss văzu două încărcătoare ce se iteau din buzunarul de pânză al gecii pe care o purta bărbatul. Întinse mâna în cabină, le luă și se retrase. Miros de sânge și de materii fecale. Băgă unul din încărcătoarele pline în pistolul automat și pe celelalte două în buzunar.

Agua, cuate, zise bărbatul.

Moss cercetă cu privirea întinderea din jurul lui.

Doar ți-am zis, spuse el. N-am niciun pic de apă.

La puerta, spuse bărbatul.

Moss se uită la el.

La puerta. Hay lobos.[{5}]

Nu-s niciun fel de *lobos.*

Sí, sí. Lobos. Leones.[{6}]

Moss trânti portiera cu umărul.

Se întoarse la prima camionetă, se opri acolo și se uită la portiera deschisă de pe partea pasagerului. Pe portieră nu se vedea nicio urmă de glonț, dar pe scaun era sânge. Cheia rămăsese în contact, așa că se întinse, o răsuci și apăsă pe butonul de închidere a geamului. Geamul glisă ușor în sus pe făgașul lui. Avea două găuri de glonț în el și pe interior era împroșcat cu sânge uscat. Moss rămase pe loc și se gândi la asta. Privi în pământ. Urme de sânge în noroi. Sânge pe iarbă. Se uită după urma ce ducea spre sud și traversa stânca vulcanică pe drumul pe care venise camioneta. Trebuie să mai fi rămas un ultim supraviețuitor. Și nu era acel *cuate* din Bronco care se milogea după apă.

O porni brusc pe valea întinsă și făcu un cerc larg ca să distingă în lumina soarelui unde se văd urme de cauciucuri în iarba rară. Dibui ceva la vreo treizeci de metri înspre sud. Îi luă urma bărbatului și se ținu după ea până ce dădu de sânge în iarbă. Apoi de și mai mult sânge.

N-ajungi tu prea departe, zise el. Poate-oi fi crezând că da. Dar nu-i așa.

Părăsi cu totul urma și urcă dintr-odată pe cea mai înaltă movilă vizibilă, cu automatul H&K sub braț și piedica ridicată. Cercetă cu binoclul terenul dinspre sud. Nimic. Rămase în picioare și pipăi între degete colțul de mistreț ce-i atârna peste pieptul cămășii.

De-acuma te-ai pus undeva la adăpost și te uiți la urma dindărăt. Și șansele să te văd eu ’nainte să mă vezi tu sunt aproape inexistente.

Se lăsă pe vine, își rezemă coatele pe genunchi și măsură dintr-o parte în alta cu binoclul stâncile de la capătul văii. Se așeză, își încrucișă picioarele, străbătu încă o dată cu privirea, și mai încet, întreg ținutul, apoi lăsă binoclul de la ochi și rămase așa.

Să nu cumva, își zise el, nu cumva să te-mpuște careva și să-ți lași oasele p-acilea.

Se întoarse și se uită la soare. Era în jur de ora unșpe.

Nici măcar nu știm dacă toată povestea asta s-o fi întâmplat noaptea trecută. O fi fost

acu' două nopți. Sau poa' c-o fi fost chiar și acu' trei nopți.

Sau o fi fost noaptea trecută.

Începu să adie vântul. Moss își împinse pălăria pe ceafă, își șterse fruntea cu batista și apoi o puse înapoi în buzunarul din spate al blugilor. Privi dincolo de stânca vulcanică, înspre șirul scund de roci dinspre răsărit.

Ăl rănit nu urcă dealu', zise el. Așa ceva chiar nu se-ntâmplă.

Urcușul până pe culmea coastei n-a fost unul ușor și se făcuse deja aproape ora prânzului când ajunse acolo. Undeva departe, spre nord, văzu conturul unui tir deplasându-se prin decorul pâlpâitor. La vreo cinșpe kilometri. Poate chiar douăzeci. Autostrada 90. Se așeză și cercetă cu binoclul ținutul cel nou. Apoi se opri.

La poalele unui povârniș stâncos de pe marginea acelei *bajada*{7} se vedea o bucată mică de ceva albastru. O privi îndelung prin binoclu. Nicio mișcare. Studie terenul din jurul ei. Apoi se mai uită o vreme la ea. Trecu aproape o oră până ce se ridică și o porni la vale.

Mortul zăcea rezemat de o stâncă, cu un pistol Colt 45 nichelat, încărcat și căzut în iarbă între picioarele lui. Stătuse așezat în fund și alunecase într-o rână. Avea ochii deschiși. Părea că se uită cu atenție la ceva mic din iarbă. Era sânge pe jos și pe stânca din spatele lui. Sângele era încă de un roșu întunecat, dar deocamdată era ferit de bătaia soarelui. Moss ridică pistolul, îi împinse pârghia de siguranță cu degetul mare și coborî cocoșul. Se lăsă pe vine și încercă să șteargă urmele de sânge de pe mâner pe cracul pantalonilor mortului, dar sângele se coagulase prea tare. Se ridică, își vârî pistolul la brâu, își dădu pălăria pe ceafă și își șterse transpirația de pe frunte cu mâneca de la cămașă. Se întoarse, se ridică și cercetă iar ținutul. Lângă genunchiul mortului era așezată în picioare o servietă masivă din piele, iar Moss știa sigur ce e în servietă și îl cuprinse o teamă pe care nici măcar n-o putea înțelege.

Când în cele din urmă o ridică, se deplasă pur și simplu câțiva pași, se așeză în iarbă, își lăsă pușca să-i alunece de pe umăr și o așeză alături de el. Stătea cu picioarele desfăcute, cu automatul H&K în poală și cu servieta între genunchi. După aceea se întinse, desfăcu cele două curele, deschise încuietorile de alamă, ridică apoi capacul de piele și îl împinse în spate.

Servieta era plină ochi cu bancnote de o sută de dolari. Erau legate în pachete și prinse cu banderole pe care era ștampila de la bancă și valoarea nominală de 10 000 de dolari. Nu știa câți bani erau în total acolo, dar putea să-și facă o idee destul de clară. Stătu o vreme și se uită la bani, după care închise iar capacul servietei și rămase locului, cu capul în piept. Întreaga lui viață era acolo, în fața lui. Zi după zi, din zori până-n noapte, până în ceasul morții. Totul se reducea la douăj' de kile de hârtie îndesate într-o servietă.

Înălță capul și străbătu *bajada* cu privirea. Un vânt slab dinspre nord. Răcoare. Soare. Ora unu după-amiaza. Se uită la bărbatul care zăcea mort în iarbă. La cizmele lui scumpe din piele de crocodil, care erau pline de sânge și începuseră să se înnegrească. Capătul vieții. Chiar aici, în locul ăsta. Munții îndepărtați dinspre sud. Vântul prin iarbă. Liniștea. Prinse la loc închizătorile servietei, strânse curelele și le încheie, se ridică, își agăță pușca pe umăr, după care apucă servieta și automatul, se orientă după

propria-i umbră și o luă din loc.

Se gândi că știa cum să ajungă la camioneta lui și se mai gândi la cum e să umbli noaptea prin deșert. În zona asta erau șerpi cu clopoței Mojave și, dacă îl mușca vreunul aici noaptea, existau toate șansele să se alăture celorlalți membri ai găștii, și atunci valijoara și conținutul ei ar trece în mâinile altui proprietar. În contrapondere, se punea problema traversării unui spațiu deschis pe jos, ziua în amiaza mare, cu un pistol automat aruncat pe un umăr și ducând în mină o servietă în care erau câteva milioane de dolari. Pe lângă toate astea, mai exista și certitudinea fermă că vreun individ o să vină după bani. Poate chiar mai mulți indivizi.

Se gândi să se întoarcă și să ia pușca aia cu încărcător rotund. Era un adept convins al puștilor de vânătoare. Îi trecu prin minte că ar putea chiar să arunce pistolul automat. Posesia unei astfel de arme era o infracțiune ce se pedepsea cu închisoarea.

Dar nu aruncă nimic și nici nu se întoarse la camionete. Porni să traverseze ținutul, croindu-și drum prin șeile crestelor vulcanice și tăind de-a curmezișul terenul plat sau ușor vălurit dintre ele. Până spre sfârșitul zilei ajunse la drumul de țară pe care venise de dimineață pe întuneric, cu atât de mult timp în urmă. Apoi, după încă vreun kilometru și jumătate, ajunse la camioneta lui.

Deschise portiera și puse pușca în picioare pe podea. Ocoli mașina, deschise portiera de pe partea șoferului, trase de manetă, aplecă scaunul în față și așeză servieta și pistolul automat în spatele lui. Puse Coltul și binoclul pe scaunul de alături, după care se urcă în mașină, își împinse scaunul cât mai în spate și vârî cheia în contact. Apoi își scoase pălăria, se lăsă pe spate și își odihni capul pur și simplu pe sticla răcoroasă din spatele lui, după care închise ochii.

Când ajunse la autostradă, încetini și traversă, zgâlțâindu-se, grătarul de protecție întins pentru vite, iar apoi intră pe asfalt și porni farurile. O luă spre vest, în direcția Sanderson, și nu depăși viteza regulamentară nici măcar pe un kilometru de drum. Opri la o benzinărie de la marginea estică a orașului ca să-și cumpere țigări și o sticlă mare de apă, după care conduse până în Desert Aire, unde trase mașina în fața rulotei și opri motorul. Înăuntru luminile erau aprinse. S-ajungi la o sută de ani și tot n-o să mai ai parte de-o zi ca asta, își zise el. Și fix în clipa în care o spuse, îi păru rău.

Își luă lanterna din torpedou, coborî din mașină, scoase pistolul automat și servieta din spatele scaunului și se târî sub rulotă. Se întinse acolo, în mizerie, și se uită în sus, la partea de dedesubt a caroseriei. Țevi ieftine de plastic și placaj. Bucăți de izolație. Fixă automatul H&K sus, într-un colț, trase izolația peste el și rămase acolo, pe gânduri. Apoi se târî din nou afară, cu tot cu servietă, se scutură de praf, urcă treptele și intră în rulotă.

Ea stătea tolănită pe canapea, se uita la televizor și bea o Cola. Nici măcar nu ridică privirea spre el.

E ora trei, zise ea.

Po' să viu înapoi mai încolo.

Ea se uită la el peste spătarul canapelei și apoi se întoarse iar spre televizor.

Ce-ai în servieta aia?

E plină cu bani.

Mda. N-apuc io ziua aia.

El se duse în bucătărie și își luă o bere din frigider.

Îmi dai cheile? întrebă ea.

Un' te duci?

Să-mi iau țigări.

Țigări.

Da, Llewelyn. Țigări. Că am stat acilea toată ziua.

Da' niște cianură? Cu asta cum o rezolvăm?

Dă-mi odată cheile alea. O să mă-nțepenesc dracu' în curte și-o să fumez acolo.

El luă o gură de bere, se duse înapoi în dormitor, se așeză într-un genunchi și vârî servieta sub pat. Apoi se întoarse.

Ți-am adus io niște țigări, zise el. Stai să mă duc să le iau.

Lăsă berea pe blatul din bucătărie, ieși, luă cele două pachete de țigări, binoclul și pistolul, își aruncă pe umăr carabina de 270, închise portiera camionetei și se întoarse în rulotă. Îi întinse țigările și el se duse înapoi în dormitor.

De unde-ai pistolu' ăla? îl întrebă ea.

De la magazin.

L-ai cumpărat?

Nu, l-am găsit.

Femeia se așeză pe canapea.

Llewelyn?

El reveni în încăpere.

Ce-i? Ce tot zbieri?

Ce-ai dat pe chestia aia?

Nu tre' să le știi tu pe toate.

Cât?

Ți-am spus. L-am găsit.

Nu, că tu nu te-ai încurcat niciodată cu treburi d-astea.

El se așeză pe canapea, își ridică picioarele pe măsuța de cafea și sorbi din cutia de bere.

Nu-i al meu, zise el. Eu n-am cumpărat niciun pistol.

Bine-ar fi.

Ea desfăcu unul din pachetele de țigări, scoase una și-o aprinse cu bricheta.

Pe unde-ai umblat toată ziua?

M-am dus să-ți iau ție țigări.

Nici măcar nu vreau să știu. Nici măcar nu vreau să știu ce treburi pui tu la cale.

El sorbi din bere și dădu din cap.

Bun așa, spuse.

Cre' că-i mai bine să n-am nici măcar habar de asta.

Mai boscorodește tu mult și să vezi cum te duc io colo-n spate și ți-o trag.

Numa' gura-i de tine.

Ține-o tu tot așa.

Așa mi-o zis aia.

Lasă-mă numa' să-mi termin berea asta. Vedem noi după aia ce-a zis și ce n-a zis.

•

Când se trezi, ceasul electronic de pe noptiera de la capul patului arăta ora unu și șase minute. Rămase întins, cu ochii în tavan, și lucirea tăioasă a neonului de afară scălda dormitorul într-o lumină rece și albăstruie. Ca o lună de iarnă. Sau vreun alt soi de lună. În lumina asta era ceva stelar și straniu, cu care ajunsese să se simtă în largul lui. Orice, numai să nu doarmă pe întuneric.

Își scoase picioarele din așternut și se ridică. Se uită la spatele ei gol. Părul ei pe pernă. Se întinse, o acoperi cu pătura peste umeri, apoi se sculă și se duse la bucătărie.

Luă bidonul cu apă din frigider, îi desfăcu capacul, se îndreptă de spate și bău din el în lumina ce venea de la frigiderul deschis. După aceea rămase acolo, cu bidonul în mână, pe marginea căruia se scurgeau broboane de apă, apoi se uită pe fereastră, înspre luminile de pe autostradă. Rămase acolo vreme îndelungată.

Când se întoarse în dormitor, își culese chiloții de pe podea, și-i trase pe el, apoi intră în baie și trânti ușa după el. După aia se duse în al doilea dormitor, scoase servieta de sub pat și o deschise.

Se așeză pe podea, cu servieta între picioare, apoi își cufundă mâinile printre teancurile de bancnote și le scoase afară. Erau câte douăzeci de pachete într-o stivă. Le înghesui înapoi în servietă și o izbi cu fundul de podea, ca să îndese banii mai bine. Înmulțit cu doișpe. Putea să facă socoteala în minte. Două milioane patru sute. Doar bancnote folosite. Stătu așa, cu ochii la servietă.

Treaba asta tre' s-o iei în serios, își zise el. Că nu e ca și cum a dat norocu' peste tine.

Închise servieta, îi prinse iar curelele, după care o împinse sub pat, se ridică în picioare și rămase așa, nemișcat, privind pe fereastră la stelele de deasupra povârnișului stâncos de la nord de oraș. O liniște mormântală. Niciun lătrat măcar. Dar nu din cauza banilor se trezise el acum.

Oi fi mort acoloșa-n câmp? zise el. Pe dracu', nu ești deloc mort.

Ea se trezi în timp ce el se îmbrăca și se răsuci în pat ca să se uite la el.

Llewelyn?

Ei?

Ce faci?

Mă-mbrac.

Și un' te duci?

Afară.

Un' te duci, dragule?

Am uitat să fac ceva. Mă-ntorc io.

Ce-ai de gând să faci?

El deschise sertarul, luă de acolo Coltul, îi scoase încărcătorul, îl verifică, îl băgă înapoi și își puse pistolul la curea. Se întoarse și se uită la ea.

Mă gândesc să mă duc să fac o treabă care zău că-i a dracu' de prostească, da' tot mă duc. Dacă nu mă-ntorc, să-i spui lu' maică-mea c-o iubesc.

Maică-ta-i moartă, Llewelyn.

Bun, păi atuncea o să-i spun chiar io.

Ea se ridică în capul oaselor.

Mă bagi în sperieți, Llewelyn. Ai intrat în vreo încurcătură?

Nu. Du-te și te culcă.

Să mă culc?

Mă-ntorc repede.

Să te ia dracu', Llewelyn.

El se întoarse în pragul ușii și se uită la ea.

Și dacă se-ntâmplă să nu mai viu înapoi? Astea-s ultimele tale vorbe?

Ea îl urmă pe coridor până în bucătărie, trăgându-și halatul. El luă de sub chiuvetă un bidon gol de patru litri și jumătate, se ridică și îl umplu de la chiuvetă.

Tu ai idee cât e ceasu'? întrebă ea.

Mda. Am idee cât e ceasu'.

Dragule, nu vreau să te duci. Unde pleci? Eu nu vreau să pleci.

Păi, draga mea, în povestea asta suntem de acord, fiin'că nici io nu vreau să mă duc. Mă-ntorc io. Nu m-aștepta.

Intră cu mașina în benzinărie, la lumină, opri motorul, scoase harta topografică din torpedoul mașinii, o despături pe scaunul de lângă el și se apucă s-o studieze. Marcă în cele din urmă locul unde bănuia că ar fi camionetele, iar apoi își trasă un itinerar prin tot ținutul până înapoi, la poarta pentru vite a lui Harkle. Avea un set bun de cauciucuri de teren și încă două roți de rezervă în portbagaj, dar ținutul ăsta era aspru. Rămase așa și se uită la linia pe care o trasase. Apoi se aplecă, studie terenul și mai trasă una. Apoi rămase pur și simplu cu privirea la hartă. Când porni motorul și intră pe autostradă era două și-un sfert dimineața, drumul era pustiu și, în ținutu' ăsta uitat de lume, la radioul din camionetă nu se prindeau, de la un capăt la celălalt al benzii, nici măcar purici.

Opri în fața porții pentru vite, coborî din mașină, deschise poarta, trecu de ea, coborî iar, o închise din nou și se opri să asculte liniștea. După aia se urcă iarăși în camionetă și o porni spre sud pe drumul de țară.

Merse cu cuplajul tracțiunii doar pe două roți și cu motorul în viteza a doua. Lumina lunii, încă ascunsă dinaintea lui, se împrăștia pe fundalul dealurilor întunecate asemenea licărului unui film pe pânza cinematografului. O coti mai jos de locul unde parcase de dimineață și o luă pe ceea ce părea a fi un vechi drum de căruțe, care ducea spre est de-a lungul pământului lui Harkle. Când luna se ridică în cele din urmă pe cer, rămase acolo umflată și palidă și prost conturată printre dealuri și lumină tot ținutul din jur, iar el stinse farurile camionetei.

După vreo jumătate de oră parcă mașina, o porni pe jos de-a lungul coamei unui povârniș și se opri să scruteze ținutul înspre est și sud. Luna sus pe cer. O lume albăstrie. Urmele vizibile ale norilor traversau câmpia. Goneau spre povârnișuri. Bărbatul se așeză pe un afloriment de pietriș curățat de ploi, cu cizmele încrucișate înaintea lui. Niciun coiot. Nimic. Și asta pentru un traficant de droguri mexican. Mda. Bun. Orice om înseamnă ceva.

După ce se întoarse la camionetă, părăsi drumul și se orientă după lună. Trecu pe sub un promontoriu vulcanic de la capătul de sus al văii și viră din nou spre sud. Ținea bine

minte ținutul. Străbătea terenul pe care îl scrutase mai devreme în ziua aia de pe culmea povârnișului și se opri din nou, dându-se jos din mașină ca să asculte. Când se urcă iar în camionetă, smulse capacul de plastic de la plafonieră, scoase becul și îl puse în scrumieră. Rămase pe scaun cu lanterna în mână și studie iar harta. Data următoare când opri, scoase pur și simplu cheia din contact și rămase așa, cu geamul deschis. Stătu acolo multă vreme.

Își parcă apoi camioneta la vreun kilometru mai sus de capătul mai înalt al stâncii vulcanice, luă de pe podea bidonul din plastic plin cu apă și își vârî lanterna în buzunarul din spate al pantalonilor. Apoi scoase Coltul de sub scaun, închise portiera încet, ținând degetul mare pe clapetă, apoi se întoarse și o porni spre camionete.

Erau tot așa cum le lăsase, căzute pe cauciucurile ciuruite de gloanțe. Se apropie cu Coltul armat în mână. Liniște de moarte. Poate că din cauza lunii. Propria lui umbră îl întovărășea mai mult decât ar fi avut el chef. Urâtă senzație aici, în pustiu. Un intrus. Printre morți.

Nu face figuri cu mine, zise el. Tu nu ești ca ei. Încă nu.

Portiera de la Bronco era deschisă. Când o văzu, se lăsă cu un genunchi pe pământ. Așeză bidonul cu apă lângă el.

Prostu' dracului, zise el. Uite ce făcuși. Nici nu meriți să trăiești de prost ce ești.

Se întoarse încet și măsură ținutul cu privirea. Nu-și auzea decât bătăile inimii. Își croi drum spre camionetă și se ghemui în dreptul portierei deschise. Bărbatul căzuse pieziș peste bordul mașinii. Încă mai atârna în centura de siguranță. Cu sânge proaspăt împrăștiat peste tot. Moss își scoase lanterna din buzunar, îi ascunse lentila în pumn și o aprinse. Tipul fusese împușcat în cap. Nici vorbă de *lobos*. Sau de *leones*. Îndreptă raza protejată a lanternei spre spațiul de depozitare din spatele scaunelor. Totul dispăruse. Stinse lanterna și rămase locului. O porni încet spre zona unde zăceau celelalte cadavre. Pușca dispăruse. Luna se ridicase deja binișor pe cer. Era lumină aproape ca ziua. Moss se simțea ca prins într-un borcan.

Urcase deja până pe la jumătatea stâncii vulcanice, în drum spre camioneta lui, când ceva îl făcu să se oprească. Se lăsă pe vine, ținând pistolul încărcat pe genunchi. În lumina lunii, vedea conturul camionetei pe culmea dealului, își concentră privirea spre o latură a ei, ca să o vadă mai bine. Era cineva care stătea în picioare lângă mașină. Apoi dispăru.

Din toate definițiile prostănacilor, nu există una care să nu ți se potrivească, își zise el. Și-uite cum o să mori tu acuma.

Își fixă pistolul la spate, sub curea, și o porni în grabă spre creastă. Auzi în depărtare cum pornește motorul unei camionete. Pe culmea dealului apărură niște lumini. O luă la fugă.

Până când ajunse la stânci, camioneta străbătuse deja jumătate din vale, iar farurile îi tresăltau din pricina terenului accidentat. Căută să se ascundă după ceva. N-avea timp. Se întinse în iarbă cu fața în jos, cu capul între brațe, și așteptă. Puteau să-l vadă sau puteau să nu-l vadă. Așteptă. Camioneta trecu pe lângă el. Când dispăru, se ridică și începu să se cațăre pe marginea povârnișului.

La jumătatea drumului se opri, trase adânc aer în piept și încercă să asculte. Farurile

erau undeva mai jos de el. Nu le putea vedea. Continuă să urce. După o vreme ajunse să vadă contururile întunecate ale vehiculelor din vale. Apoi camioneta urcă înapoi, cu farurile stinse.

Moss se întinse pe jos și se lipi de stânci. Un reflector străbătu repede tuful vulcanic înainte și înapoi. Camioneta încetini. Îi auzea motorul cum toarce în ralanti. Camele păcănind lent. Motor de putere mare. Reflectorul mătură iarăși stâncile. E-n regulă, își zise. Ar fi momentul să ți se curme chinurile. Ar fi cel mai bine pentru toată lumea.

Motorul se ambală ușor, apoi începu să toarcă iar. Un zgomot profund și gutural al eșapamentului. Came și conducte de admisie și Dumnezeu știe ce altceva. După o vreme mașina se depărtă în întuneric.

Când ajunse pe culme, se ghemui pe vine, își scoase pistolul de la curea, împinse piedica la loc, îl puse înapoi și se uită atent înspre nord și est. Nici urmă de camionetă.

Ei, ce-ai zice tu să fii acuma în rabla ta și să-ncerci să scapi de toată tărășenia? se întrebă el.

Apoi își dădu seama că n-o să-și mai vadă niciodată camioneta.

Ei bine, își zise, sunt o grămă' de lucruri pe care n-o să le mai vezi niciodată.

Reflectorul traversă iarăși valea și se deplasă de-a lungul povârnișului. Moss se întinse pe burtă și privi. Uite că venea înapoi.

Dac-ai ști că p-acilea pă undeva i-un tip fără mașină care are două milioane de dolari și ăia-s banii tăi, cam în ce moment ai renunța să-l cauți?

Exact. Momentul ăla nu există.

Stătu așa și ascultă. Nu mai auzea camioneta. După un timp se ridică și o porni la vale pe versantul îndepărtat al coastei. Cercetă terenul. Câmpia din depărtare era întinsă și mută în bătaia lunii. N-avea cum s-o străbată și nici alt loc unde să se ducă. Ei, moșule, acuma cam ce planuri mai ai?

Uite că se făcu patru dimineața. Ai habar pe unde-o fi ajuns drăguțu' tău?

Stai să-ți zic io ce să faci. De ce nu te urci tu în camioneta aia a ta și să te duci pân-acoloșa să-i duci nenorocitului o gură de apă?

Luna se vedea mică, sus pe cer. Își ținu privirea ațintită la valea de sub el tot timpul cât urcă panta.

Cât de motivat ești? zise el.

Al naibii de motivat.

Ar fi și căzu' să fii.

Auzea camioneta. Venea cu farurile stinse pe după coama dealului și o luă pe marginea văii în bătaia lunii. Se făcu una cu stâncile. Pe lângă toate astea, mintea îi fugi la scorpioni și șerpi cu clopoței. Reflectorul continua să măture înainte și înapoi întinderea dealului. Metodic. O suveică luminoasă, un război de țesut întunecat. Moss nu se clinti.

Camioneta ajunse până în partea cealaltă și apoi se întoarse. Rula în viteza a doua, apoi se oprea, iar motorul torcea uniform. Se târî mai în față ca să poată vedea mai bine. Pe un ochi continua să-i curgă sânge de la o tăietură de pe frunte. Nici măcar nu-și aducea aminte când și-o făcuse. Își șterse fruntea cu podul palmei și își curăță palma pe blugi. Își scoase batista și și-o apăsă pe cap.

Ai putea s-o iei spre sud, în direcția râului.

Da. Ai putea.

Mai puțin câmp deschis.

Mai puțin nu-nseamnă deloc.

Se răsuci, dar rămase cu batista apăsată pe frunte. Nu se vedea nicio umbră de nor.

Trebe s-ajungi undeva înainte să se crape de ziuă.

Patu' de-acas' n-ar fi un loc rău.

Studie câmpia întinsă și albăstruie ce se întindea tăcută acolo jos. Un amfiteatru imens și amuțit, în așteptare. Mai avusese senzația asta și altă dată. În alt ținut. Nu și-a închipuit vreodată că o s-o aibă iar.

Așteptă vreme îndelungată. Camioneta nu mai reveni. Moss o apucă spre sud, de-a lungul crestei. Rămase o clipă în picioare și ascultă. Niciun coiot. Nimic.

Până să ajungă la albia râului, pe cer își făcuse apariția, în partea de est, o șuviță foarte slabă de lumină. De-acum în niciun caz n-avea să se facă mai întuneric de-atât. Valea se întindea până la malul râului, și el mai ascultă o dată cu atenție, apoi o porni la drum în grabă.

A făcut cale lungă și mai avea încă vreo câteva sute de metri până să ajungă la râu, când auzi camioneta. O lumină proaspătă, cenușie răzbătu pe deasupra dealurilor. Când se uită în urmă, văzu praful ridicat la orizont. Erau totuși la mai bine de-un kilometru. În liniștea zorilor, zgomotul acela de motor nu era cu nimic mai sinistru decât cel al unei bărci pe lac. Apoi îl auzi cum se potolește. Își scoase pistolul de la brâu, ca nu cumva să-l piardă, și o luă la goană.

Când se uită iar în urma lui, camioneta recuperase o bună bucată din distanță. Încă mai avea vreo sută de metri până la râu și nici nu știa ce-o să găsească acolo. O breșă îngustă între stânci. Primele ferestre subțiri de lumină apărură la răsărit printr-o deschizătură dintre munți și își răspândiră razele peste ținutul dinaintea lui. Camioneta sclipea de atâtea lumini – faruri pe bare și seturi de reflectoare cu halogen pe acoperișul cabinei. Motorul continua să se ambaleze nervos atunci când roțile părăseau solul.

N-or să tragă-n tine, își zise. Nu-și permit așa ceva.

Bubuitul prelung al unei pușți reverberă pe deasupra văii. Își dădu seama că șuieratul pe care îl auzise deasupra capului era al unui cartuș ce trecuse și se pierduse în direcția râului. Se uită în urmă și văzu un bărbat ieșit prin trapa din acoperișul camionetei, rezemat cu o mână de cabină și cu cealaltă ținând o pușcă cu țeava în sus.

Ajunse la râu și văzu că apa făcea un cot larg la ieșirea din canion, iar apoi își continua curgerea peste niște pâlcuri mari de trestie sălbatică. Undeva în aval se izbea de un perete de stâncă, după care își continua traseul spre sud. În canion, o beznă profundă. Apa întunecată. Se poticni, căzu peste mal, se rostogoli, se ridică și începu să o ia în jos spre râu, pe o coamă lungă de nisip. Nu străbătuse nici zece metri când își dădu seama că n-avea timp pentru așa ceva. Mai aruncă o privire înspre creasta din urma sa, după care se ghemui și se aruncă în josul pantei, la vale, ținând pistolul în fața lui cu ambele mâini.

Se rostogoli și alunecă o bună bucată de drum, cu ochii aproape complet închiși din cauza prafului și a nisipului pe care îl răscolea, și cu pistolul strâns la piept. Apoi totul

încetă și el se prăbuși. Pur și simplu. Deschise ochii. Universul proaspăt al dimineții aluneca și se rotea încet pe deasupra lui.

Se lovi de un mal de pietriș și scoase un geamăt. Apoi se rostogoli peste un soi de iarbă aspră, în cele din urmă se opri și rămase întins acolo pe burtă, trăgând adânc aer în piept.

Pistolul îl pierduse. Se târî înapoi prin iarba tăvălită până îl găsi, îl luă și înălță capul ca să cerceteze culmea malului de deasupra lui, timp în care își izbi încărcătorul de antebraț ca să-l scuture de praf. Avea gura plină de nisip. Și ochii. Văzu doi oameni care se profilau pe cer și-atunci armă pistolul și trase înspre ei, iar cei doi dispărură din nou.

Știa că n-are timp să se târască până la râu, așa că se ridică și se repezi înspre el, împroșcând cu pietriș pe întinsul malului și străbătând o coamă lungă de nisip, până ajunse la cursul principal. Își scoase cheile și portofelul, le băgă în buzunarul de la piept al cămășii și închise nasturele. Vântul rece care tulbura apa mirosea a fier. Îi simțea gustul. Aruncă lanterna, coborî cocoșul de la pistol și și-l înfipse în brăcinarul blugilor. Apoi își smulse cizmele din picioare și le vârî la curea pe lângă șolduri, de-o parte și de alta, cu talpa în sus, strânse cureaua cât putu de tare, se întoarse și plonjă în râu.

Răceala apei îi tăie răsuflarea. Se întoarse și se uită în urmă spre buza malului, răsuflând și bătând din picioare prin apa de un albastru de ardezie. Aici nimic. Se răsuci și porni să înoate.

Curentul îl duse la vale până la cotul râului și îl aruncă pe stânci. Se smulse de acolo. Promontoriul se înălța întunecat și decupat adânc deasupra lui, iar apa din penumbră era neagră și învolburată. Când se rostogoli în cele din urmă în apele liniștite și se uită în urmă, văzu camioneta parcată pe culmea promontoriului, dar nu observă niciun om. Verifică dacă mai are cizmele și pistolul, apoi se întoarse și începu să înoate spre țărmul opus.

Când se târî afară din râu tremurând tot, se îndepărtase deja cu aproape un kilometru jumate de locul unde intrase în apă. Ciorapii i se duseseră și o luă la fugă desculț spre pâlcul înalt de trestii. Scobituri rotunde în malurile de stâncă, unde oamenii din vechime își măcinau hrana. Când se uită iar în urmă, camioneta dispăruse. Doi bărbați mergeau grăbiți de-a lungul promontoriului înalt, cu siluetele profilate pe cer. Moss aproape că ajunsese la pâlcul de trestii, când auzi chiar lângă el un răpăit și o bubuitură, apoi ecoul acesteia pe malul opus al râului.

Un cartuș de vânătoare îl lovise în umăr și îl înțepa ca o viespe. Puse mâna peste rană și plonjă în desiș, cu plumbul cartușului pe jumătate îngropat în dosul brațului. Piciorul stâng tot voia să cedeze sub el și Moss avea probleme cu respirația.

În mijlocul hățișului, se aruncă în genunchi și inspiră cu îndârjire. Își descheie cureaua și lăsă cizmele să cadă în nisip, se aplecă, luă Coltul, îl așeză deoparte și își pipăi dosul brațului. Cartușul dispăruse. Se descheie la cămașă, și-o scoase și își trase brațul înspre el ca să vadă rana. Era doar conturul cartușului și sângera slab, cu câteva bucăți din țesătura cămășii prinse înăuntru. Tot dosul brațului i se transforma deja într-o vânătaie mov și urâtă. Își stoarse cămașa de apă, și-o puse înapoi pe el, își încheie nasturii, își trase cizmele în picioare, se ridică și își încheie cureaua. Luă pistolul de jos, îi scoase încărcătorul și cartușul de pe țeavă, apoi îl scutură, suflă în butoiaș și

reasamblă arma. Habar n-avea dacă o să funcționeze sau nu, dar își zise că probabil o să meargă.

Când ieși din stufăriș pe partea cealaltă, se opri și se uită în urmă, dar desișul avea vreo zece metri înălțime și nu reuși să vadă nimic. În aval erau un mal lat de pământ și un șir de plopi negri. Până să ajungă acolo, începuse deja să facă bășici la picioare din cauză că mergea cu ele goale în cizmele ude. Brațul i se umflase și îi pulsa, dar sângerarea părea să se fi oprit, și el merse mai departe prin soare până la un banc de pietriș, și acolo se așeză, își scoase cizmele și se uită la rănile proaspete și roșii de la călcâie. Imediat ce se așeză, piciorul începu să-l doară din nou.

Își desfăcu teaca mică de piele de la curea, scoase de acolo cuțitul, după care se ridică și își dădu iarăși jos cămașa. Îi tăie mânecile de la cot, se așeză, își înveli picioarele în ele și își trase din nou cizmele. Vârî cuțitul înapoi în teacă, o prinse la loc, apucă iar pistolul, se ridică și ascultă. O mierlă cu aripi roșcate. Nimic.

Când se întoarse și dădu să plece, auzi slab motorul camionetei pe malul celălalt al râului. O căută cu privirea, dar nu izbuti s-o vadă. Se gândi că până acum probabil cei doi țipi traversaseră deja râul și erau undeva pe urmele lui.

Continuă să meargă prin pâlcul de copaci. Trunchiurile le erau înfundate în nisipul adus de ape și rădăcinile li se încâlceau printre pietre. Își scoase iar cizmele ca să încerce să străbată pietrișul fără să lase urme și se cățără pe o albie lungă și stâncoasă ce ducea spre coasta sudică a canionului râului, cu cizmele, fâșiile de pânză și pistolul în mâini și cu ochii ațintiți la terenul de sub picioare. Soarele pătrunsese în canion și stâncile peste care călcase aveau să se usuce în câteva minute. Pe un prag aproape de culme se opri și se întinse pe burtă, lăsând cizmele în iarbă lângă el. Îi mai trebuiau numai zece minute ca să ajungă pe culme, dar nu credea să mai aibă la dispoziție zece minute. Pe celălalt mal al râului, un șoim se înălță de pe stânci și șuieră subțire. Moss aștepta. După o vreme, din susul râului apăru un bărbat care se opri și rămase în picioare. Avea la el o armă automată. În spatele lui apăru încă unul. Se uitară scurt unul la celălalt și o luară înspre el.

Trecură pe sub el și Moss îi văzu cum dispar în josul râului. Adevărul e că nici măcar nu se gândea la ei. Se gândea la camioneta lui. Luni dimineață la ora nouă, când se deschidea curtea districtuală, cineva urma să întrebe de numărul vehiculului și să-i ia numele și adresa. Asta urma să se întâmple peste vreo douăspatru de ore. Atunci vor ști cine e și n-or să înceteze să-l caute niciodată. Niciodată, exact cum se aude.

Avea un frate în California, și ce-ar fi putut să-i spună? Arthur, ete-s niște gagii care vin încoa' să te vadă și care-or să-ți propună să-ți prindă coaiele într-o menghină de șase țoli și să se-apuce să ți le strângă răsucind mâneru' câte-un sfert de tură odată ca să zici dacă știi sau nu unde-s io. Poate că n-ar fi rău dacă te-ai gândi să te muți în China.

Se ridică, își înveli picioarele în bucățile de pânză, își trase cizmele și o porni pe ultima fâșie de canion înspre culme. De-acolo, de sus, ținutul se vedea plat ca o plăcintă și se întindea până în depărtare spre sud și spre est. Mâl roșu și gălbui. În zare și la mijlocul distanței, munții. Altceva nimic. Imagini ondulate de căldură. Își fixă pistolul la curea și se uită încă o dată în josul râului, după care o porni spre est. Langtry, Texas era la vreo patruișcinci de kilometri în linie dreaptă. Poate și mai puțin. Zece ore. Douășpe.

Deja îl dureau tălpile. Îl durea piciorul. Pieptul. Brațul. Râul se pierdu în spatele lui. Nu luase nici măcar o gură de apă.

II

Nu știu dacă munca în slujba legii e mai periculoasă azi decât era odinioară sau nu. Știu că atuncea când am început eu să fac treaba asta, te trezeai că ai o bătaie pe undeva și te duceai să-i potolești și ăia se oferea să se bată cu tine. Și câteodată trebuia să le faci pe plac. Altfel nu te puteai înțelege cu ei. Și nu era deloc bine nici dacă pierdeai. Acuma nu prea mai vezi din astea, da' poate vezi chestii mai urâte. Odată a îndreptat unu' pistolul spre mine și s-a întâmplat să-l apuc de mână chiar când a apăsat pe trăgaci și cocoșul pistolului mi-a venit direct peste partea mai cărnoasă de la degetul mare. Se mai vede și-acu' semnul, uite-aicea. Dar omu' ăla voia neapărat să mă omoare. Acum câțiva ani, de fapt nici nu-s foarte mulți, ieșisem afară într-o noapte pe unul din drumurile alea înguste cu două benzi, asfaltate, și-am dat peste-o camionetă în care era doi băieți care stătea în remorcă. Au clipit amândoi cumsecade în bătaia farurilor și-atuncea eu am dat nițel în spate, da' mașina avea plăcuțe de înmatriculare de Coahuila, și-atunci m-am gândit eu, bun, tre' să-i opresc pe băieții ăștia și s-arunc o privire. Așa c-am pornit luminile și numa' ce-am făcut asta, că și văd cum geamul din spate se lasă în jos și cineva de-acolo îi strecoară o pușcă la unu' din tipii care stătea în remorcă. Pe cuvântu meu că în secunda aia am apăsat pe frâne cu amândouă picioarele. Am derapat cu mașina pe-o parte și luminile s-au stins în derapaj, da' ultimu' lucru care l-am văzut la camionetă a fost cum gagiu' duce pușca la umăr. M-am aruncat pe banchetă și de-abia ce m-am întins acolo, că am și simțit cum parbrizul cade tot peste mine în bucăți mici-mici, cum îl spărsese ăia. Încă mai țineam un picior pe frână și simțeam cum mașina de patrulare alunecă în șanțul de pe marginea drumului, și-atuncea m-am gândit c-o să se dea peste cap, da' nu s-a dat. Numa' că s-a umplut toată de noroi. Gagiu' a mai lansat două focuri spre mine și a făcut țăndări toate geamurile de pe o latură a mașinii, și între timp am reușit să mă opresc și eu și, cum stăteam întins pe banchetă, mi-am scos pistolul și am auzit cum camioneta o ia din loc, și-atuncea m-am ridicat și am tras câteva focuri înspre luminile lor de poziție, da' erau deja departe.

Ideea-i că tu habar n-ai pe cine oprești atunci când chiar oprești pe cineva. O iei la drum pe autostradă. Treci pe lângă o mașină și nici nu-ți dă prin cap ce ai putea să descoperi. Atuncea am stat așa în mașină multă vreme. Motorul murise, da' farurile mai era încă aprinse. Cabina era plină de cioburi și de noroi. Am ieșit din ea și m-am curățat încet și după aia m-am urcat înapoi și iar am stat așa. Stăteam și-mi adunam agale gândurile. Ștergătoarele de parbriz îmi atârnau pe bord. Am stins luminile și am stat așa acolo. Dacă ai de-a face cu unu' din ăsta care se repede la un ofițer de poliție în exercițiul funcțiunii și deschide focul, înseamnă că ai dat peste niște oameni care nu știu de glumă. N-am mai văzut niciodată camioneta aia. Și nici altcineva. Nici plăcuțele alea n-a mai apărut nicăieri. Poate c-ar fi trebuit să mă iau după ei. Sau măcar să-ncerc. Nu știu. M-am întors în Sanderson, am tras pe dreapta la cafenea și îți dau cuvântul meu că s-a adunat toți grămadă să vadă mașina aia a mea de patrulare. Era plină de găuri de gloanțe. Arăta ca mașina lu' Bonnie și Clyde. Eu n-aveam nicio zgârietură. Nici măcar de la cioburi. S-au luat de mine și din cauza asta. Și c-am parcat acolo așa. Au zis că m-am dat în stambă. Ei, și poate că am făcut-o. Da' crede-mă pe cuvânt că aveam nevoie să beau cafeaua aia.

Citesc ziarele în fiecare dimineață. Cred că în principal fiindcă încerc și eu să mă prind de ce s-ar putea să ne vină pe cap. Nu că m-aș fi descurcat io prea bine să împiedic vreo treabă din asta. E din ce în ce mai greu. Acu' nu știu cât timp, doi tipi s-a-ntâlnit p-aicișa și unu' din ei era din California și ălălalt din Florida. Și s-au întâlnit undeva pe-aicea ori pe-aproape. Și dup-aia s-au pus să bântuie împreună prin ținut și să omoare oameni. Nici nu mai țiu minte câți au omorât. Zi și tu acuma, care sunt șansele să se întâmple așa o treabă? Aia doi nici nu se văzuse în viața lor. Nu se poate să fie mulți ca ei. Eu nu cred. Mă rog, n-avem de unde să știm. Și mai zilele trecute o femeie d-aicea și-a aruncat copilul într-un compactor de gunoi. Cui i-ar trece prin cap așa ceva? Nevastă-mea nici nu mai vrea să citească ziarele. Probabil că are dreptate. În general are.

•••

Bell urcă pe treptele din spate ale curții districtuale și o porni pe coridor spre biroul lui. Își răsuci scaunul înspre el, se așeză și se uită la telefon. Dă-i drumu', zise el. Aicea sunt.

Telefonul sună. Bell se întinse și ridică receptorul.

Șeriful Bell, rosti el.

Apoi ascultă. Dădu din cap aprobator.

Doamnă Downie, eu cred c-o să sară el direct jos. Ce-ar fi să mă sunați un picuț mai târziu? Da, doamnă.

Își scoase pălăria, și-o puse pe birou și stătu acolo cu ochii închiși, ciupindu-și șaua nasului.

Da, doamnă, spuse el. Da, doamnă. Doamnă Downie, eu n-am văzut prea mulți motani care să moară în copaci. Eu zic c-o să sară el direct jos dacă îi dați pace. Sunați-mă un picuț mai târziu, în regulă?

Puse telefonul în furcă și rămase cu privirea ațintită la el.

Banii-s totul, spuse el. Dacă ai destui bani, nu mai tre' să stai de vorbă cu oamenii despre motani cocoțați prin copaci.

De fapt. Ba poate că trebuie.

Stația radio cârâi. Ridică receptorul, apăsă pe buton și își urcă picioarele pe birou.

Bell, zise el.

Stătu și ascultă. Își coborî picioarele pe podea și se ridică de pe scaun.

Ia cheile și uită-te în remorcă. E-n regulă. Vin imediat.

Bell răpăi cu degetele pe birou.

În regulă. Stai cu farurile aprinse. Ajung acolo în cincizeci de minute. Și Torbert? Închide portbagajul.

•

El și cu Wendell opriră pe marginea asfaltată a șoselei din fața mașinii de patrulare, parcară și coborâră. Torbert apăru și el și rămase în picioare lângă portiera mașinii lui. Șeriful dădu din cap. Făcu câțiva pași de-a lungul marginii șoselei și studie urmele de cauciucuri.

Pe ăstea mă gândesc că le-ai văzut, zise el.

Da, domnule.

Atunci hai să aruncăm o privire p-aicea.

Torbert deschise portbagajul și rămaseră toți cu privirea ațintită la cadavru. Partea din față a cămășii bărbatului era plină de sânge, în parte deja uscat. Toată fața îi era însângerată. Bell se aplecă, vârî mâna în portbagaj, scoase ceva din buzunarul cămășii bărbatului și îl despături. Era un bon de benzină mânjit cu sânge, de la un service auto din Junction, Texas.

Asta e, zise el. Aicea e capătu' de linie pentru Bill Wyrick.

Nu l-am căutat să văd dacă are vreun portofel la el.

Nu-ți face griji. N-are. Chestia asta am găsit-o dintr-un noroc chior.

Bell studie gaura din fruntea bărbatului.

Pare făcută cu un Colt 45. Curată. Aproape ca un *wadcutter*.

Ce-i ăla *wadcutter*?

E un glonț cu vârful plat. Ai cheile?

Da, domnule.

Bell trânti capacul portbagajului. Se uită în jur. Camioanele ce treceau pe autostradă încetineau pe măsură ce se apropiau.

Am vorbit deja cu Lamar. I-am spus că-n vreo trei zile poate să-și ia înapoi mașina de patrulare. Am sunat la Austin și mâine-dimineață la prima oră or să te caute ei. Nu am de gând să-l pun într-una din mașinile noastre și-s al naibii de sigur că nici elicopter nu ne trebuie. Du mașina lui Lamar înapoi la Sonora imediat ce termini cu ea și dă un telefon, o să vin eu sau Wendell să te luăm de-acolo. Ai ceva bani?

Da, domnule.

Completează raportul ca pe oricare alt raport.

Da, domnule.

Bărbat alb, treizeci spre patruzeci de ani, constituție mijlocie.

Cum se scrie Wyrick?

Nu scrii deloc. Nu știm cum îl cheamă pe om.

Da, domnule.

S-ar putea să aibă o familie pe undeva.

Da, domnule. Dom' șerif?

Da?

Ce indicii avem despre făptaș?

N-avem. Dă-i lui Wendell cheile până nu uiți de ele.

Sunt în mașină.

Păi hai să nu mai lăsăm cheile în mașini.

Da, domnule.

Ne vedem în două zile.

Da, domnule.

Sper că ticălosu' ăla e-acum în California.

Da, domnule. Înțeleg ce vreți să spuneți.

Am eu o senzație că nu-i.

Da, domnule. Și eu la fel.

Gata, Wendell?

Wendell se aplecă în față și scuipă.

Da, dom' șerif, zise el. Sunt gata.

Se uită la Torbert.

Dacă te oprește careva cu gagiu' ăla în remorcă, spune-le că nu știi absolut nimic despre el. Zi-le că ți l-o fi pus cineva acolo când te-ai dus să-ți bei cafeaua.

Torbert dădu din cap aprobator.

O să vii împreună cu șeriful ca să mă scăpați de camera de gazare?

Dacă nu putem să te scăpăm, atuncea o să intrăm și noi acolo cu tine.

Auziți, să știți că nu trebe să luați așa peste picior mortul, spuse Bell.

Wendell dădu din cap.

Da, domnule, zise el. Aveți dreptate. Într-o zi s-ar putea să ajung și eu ca el.

Pe autostrada 90, aproape de ieșirea spre Dryden, dădu peste un șoim mort în drum. Văzu cum îi fluturau penele în bătaia vântului. Trase pe dreapta, coborî din mașină, o porni înapoi, se lăsă pe vine și se uită la pasăre. Îi ridică o aripă și apoi o lăsă iar să cadă. Un ochi rece, galben și mort îndreptat spre cupola albastră de deasupra lor.

Era un șoim șorecar cu coadă roșie. Îl apucă de vârful unei aripi, îl duse până la șanțul de lângă șosea și îl așeză pe iarbă. Pândeau asfaltul, cocoțați pe stâlpii de înaltă tensiune și cercetând autostrada în amândouă direcțiile pe kilometri întregi. Pândeau orice creatură măruntă care se aventura s-o traverseze. Planau asupra prăzii din direcția opusă soarelui. Fără umbră. Pierduți în concentrarea vânătorii. Nu voia să lase camioanele să-l strivească.

Rămase în picioare și se uită la întinsul deșertului. Atâta calm. Zumzăitul moale al vântului printre sârme. Buruieni înalte de-a lungul șoselei. Pir și *sacahuista*. Dincolo de ele, în *arroyos*[{8}], urmele dragonilor. Munții de piatră golașă adumbriți în soarele târziu, iar spre est, abscisa sclipitoare a câmpiilor pustii sub un cer unde perdelele de ploaie atârnă întunecate ca funinginea de-a lungul întregului cvadrant. Acel dumnezeu care a curățat pământul ăsta cu sare și cenușă trăiește în tăcere. Polițistul se întoarse la mașina de patrulare, urcă în ea și o luă din loc.

Când opri în fața biroului șerifului din Sonora, primul lucru pe care-l văzu a fost panglica galbenă care înconjura parcarea. O mână de oameni la curtea districtuală. Coborî din mașină și traversă strada.

Ce s-a întâmplat, dom' șerif?

Nu știu, zise Bell. Abia am ajuns și eu.

Se aplecă, trecu pe sub panglică și urcă treptele. Când bătu ușor la ușă, Lamar ridică privirea.

Hai, intră, Ed Tom, zise el. Intră. Aicea-i iadul pe pământ.

Ieșiră amândoi pe pajiștea din fața curții districtuale. Câțiva bărbați veniră în urma lor.

Cărați-vă cu toții, le zise Lamar. Eu și cu șeriful avem de vorbit.

Era tras la față. Se uită la Bell și-apoi coborî privirea în pământ. Clătină din cap și se întoarse într-o parte.

Aici mă jucam de-a înfige briceagul când eram copil. Exact aici. Tinerii ăștia din ziua de azi nici nu cred că mai știu ce-i aia. Ed Tom, ăsta-i dus bine cu pluta.

Pricep ce zici.

Ai ceva care să ne ajute?

Nu prea.

Lamar își abătu privirea într-o parte. Se șterse la ochi cu dosul mânecii.

Ascultă-mă numai ce-ți zic. Nemernicul ăsta n-o să apuce nici măcar o zi în tribunal. În niciun caz dacă-l prind eu, asta-i sigur.

Mda, dar mai întâi trebe să-l prindem.

Puștiul ăla era însurat.

Asta n-am știut.

Avea douăștrei de ani. Un tip curățel. Drept ca o lamă. Și-acum eu trebuie să mă duc

la el acasă înainte să afle nevastă-sa de la blestemăția aia de radio.

Nu te invidiez. Zău că nu.

Cred că o să renunț la treaba asta, Ed Tom.

Vrei să vin și eu cu tine acolo?

Nu. Îți mulțumesc. Trebuie să mă duc.

În regulă.

Numai că am eu așa o senzație că am dat peste ceva ce zău că n-am mai văzut până acum.

Și eu am tot senzația asta. Hai că te sun mai pe seară.

Îți mulțumesc.

Se uită înspre Lamar cum traversează pajiștea și urcă treptele spre biroul lui.

Sper să nu renunți, zise el. Eu cred că o să avem nevoie de tot ajutorul pe care ni-l poți da.

•••

Se făcuse deja unu și douăzeci noaptea când opriră în fața cafenelei. Nu erau decât trei oameni în autobuz.

Sanderson, spuse șoferul.

Moss își croi drum în față. Văzuse cum șoferul îl fixa cu privirea în oglinda retrovizoare.

Auzi, zise el. Ai putea să mă lași să cobor la Desert Aire? Am un picior beteag și acolo locuiesc, dar n-am pe nimeni să mă ia cu mașina.

Șoferul închise ușa.

Mda, zise el. Pot să te las acolo.

Când intră, ea sări de pe canapea, alergă la el și îl cuprinse cu brațele pe după gât.

Credeam c-ai murit, zise ea.

Ei, uite că nu-s mort, așa că nu mă umple acuma de bale.

Nu te umplu.

Ce-ar fi să-mi pregătești niște ouă cu șuncă cât mă duc să fac un duș?

Stai să mă uit la tăietura aia de pe frunte. Ce-ai pățit? Unde ți-e camioneta?

Tre' să fac un duș. Pregătește-mi ceva să mănânc. Stomacu' meu are impresia c-am gâtu' tăiat.

Când ieși de la duș, avea pe el o pereche de pantaloni scurți, și primul lucru pe care îl spuse ea când Moss se așeză la măsuța de pal melaminat din bucătărie a fost: Ce-i aia de pe brațul tău?

Câte ouă-s acilea?

Patru.

Mai e pâine prăjită?

Acuș îs gata încă două felii. Ce-i aia, Llewelyn?

Ce ți-ar plăcea să auzi?

Adevărul.

El sorbi din cafea și se apucă să pună sare pe ouă.

N-ai de gând să-mi spui, nu-i așa?

Nu.

Ce-ai pățit la picior?

Mi-a apărut o erupție.

Ea întinse untul pe pâinea prăjită, o puse pe farfurie și se așeză pe scaunul din fața lui.

Îmi place să iau micul dejun noaptea, zise el. Îmi aduce aminte de vremea când eram burlac.

Ce se-ntâmplă, Llewelyn?

Uite ce se-ntâmplă, Carla Jean. Trebe să-ți strângi lucrurile și să fii gata s-o întinzi de-acilea cum se crapă de ziuă. Orice lași în urmă e bun lăsat și n-o să-l mai vezi niciodată, așa că dacă vrei ceva, nu-l lăsa aici. E-un autobuz care pleacă de-aici la șapte și-un sfert dimineața. Vreau să te duci la Odessa și să aștepți acolo până te sun.

Femeia se lăsă pe spate în scaun și îl privi lung.

Vrei să mă duc la Odessa, spuse ea.

Exact.

Nu glumești, așa-i?

Eu? Nu. Nu glumesc deloc. Am rămas cumva fără gem?

Ea se ridică, scoase gemul din frigider, îl puse pe masă și se așeză înapoi pe scaun. Moss desfăcu capacul borcanului, luă cu lingura niște gem, îl puse pe felia de pâine și îl întinse cu cuțitul.

Ce-i în servieta aia pe care-ai adus-o?

Ți-am spus ce-i în servietă.

Mi-ai spus că-i plină cu bani.

Ei, păi atunci socot că asta și e în ea.

Și unde-i acu'?

Sub pat, în camera din spate.

Sub pat.

Da, să trăiți.

Pot să mă duc și să mă uit?

Ești albă, ai douășunu' de ani, ești vaccinată, așa că eu zic că poți să te duci să faci ce vrei.

N-am douășunu' de ani.

Ei na, atunci câți ai?

Și vrei să mă urc în autobuz și să mă duc la Odessa.

Chiar o să te urci în autobuz și-o să te duci la Odessa.

Și ce-o să-i zic io lu' mama?

Păi, ce-ai zice să te-oprești în prag și să zbieri: Mamițico, am venit acasă?

Unde ți-e camioneta?

A răposat întru Domnu'. Nimic nu ține veșnic.

Și cum te-ai gândit c-o să ajung la stație mâine-dimineață?

Sun-o pe donșoara Rosa de coloșa. Doar n-are nimica de făcut.

Ce făcuși, Llewelyn?

Dădui o spargere la bancă în Fort Stockton.

Ești plin de minciuni ca știi tu ce.

Dacă oricum nu mă crezi, atuncea de ce mă mai întrebi? Hai, du-te colo în spate și strânge-ți toate lucrurile. Mai avem vreo patru ore până se crapă de ziuă.

Lasă-mă să mă uit la chestia aia de-o ai pe braț.

O văzuși.

Lasă-mă să pun ceva pe ea.

Aha, cre' că aveam niște unsoare pentru răni de glonț în dulăpior, dacă n-am rămas cumva fără. N-ai vrea tu să te duci și să nu mă mai scoți din pepeni? Încerc să mănânc.

Ai fost împușcat?

Nu. Zisei și eu așa, ca să-ți faci griji. Du-te odată.

•••

Traversă râul Pecos la nord de Sheffield, Texas și o luă pe autostrada 349 spre sud. Când trase într-o benzinărie din Sheffield, afară se întunecase deja. Un amurg lung și roșu cu porumbei ce treceau pe deasupra autostrăzii și se îndreptau spre sud către niște rezervoare de apă de la ferme. Luă niște monede de la proprietar, dădu un telefon, își făcu plinul, după care se întoarse în benzinărie și plăti.

Te-a prins ceva ploaie pe drum până acilea? întrebă proprietarul.

Adică pe care drum?

Văd că ești din Dallas.

Chigurh își culese restul de pe tejghea.

Și ce-i treaba ta să știi de unde-s eu, *amigo*?

N-am vrut să spun nimic cu asta.

N-ai vrut să spui nimic cu asta.

Ca să mai umplu timpul cu ceva.

Bănuiesc că în viziunea ta țopârlănească asupra lucrurilor asta trece drept politețe.

Îmi cer scuze, domnule. Dacă nu doriți să-mi acceptați scuzele, atunci nu știu cu ce altceva v-aș putea ajuta.

Cât costă astea?

Poftim?

Te-am întrebat cât costă astea.

Șaizeci și nouă de cenți.

Chigurh netezi o bancnotă de un dolar pe tejghea. Bărbatul tastă suma la casa de marcat și îi stivui restul în față, așa cum așază dealerii de cazinou jetoanele. Chigurh nu-și luă ochii de la el. Bărbatul își feri privirea. Tuși. Chigurh rupse cu dinții plasticul pungii cu alune, răsturnă cam o treime din conținut în palmă și rămase așa, în picioare, mestecând.

Mai doriți ceva? zise bărbatul.

Nu știu. Mai doresc?

E ceva în neregulă?

Cu ce?

Cu orice.

Asta mă-ntrebi tu pe mine? Dacă e ceva în neregulă cu orice?

Bărbatul se întoarse, își duse pumnul la gură și tuși iar. Se uită la Chigurh și apoi își feri privirea. Se uită afară, pe fereastră, la partea din față a magazinului. Pompele de benzină și mașina oprită acolo. Chigurh mai mâncă un pumn de alune.

Mai doriți ceva?

M-ai mai întrebat asta o dată.

Vedeți, trebuie să mă pregătesc să închid.

Te pregătești să închizi.

Da, domnule.

La ce oră închizi?

Acum închid.

Acum nu e o oră. La ce oră închizi?

De obicei cam când se întunecă. Când se întunecă.

Chigurh rămase pe loc și mestecă în continuare.

Habar n-ai despre ce vorbești, așa-i?

Poftim?

Am zis că habar n-ai despre ce vorbești.

Vorbesc despre închidere. Despre asta vorbesc.

La ce oră te duci să te culci?

Poftim?

Ești un pic cam surd, nu? Te-am întrebat la ce oră te duci să te culci.

Păi. Cam pe la nouă jumate. Cam în jur de nouă jumate.

Chigurh își mai turnă niște alune în căușul palmei.

Aș putea să mă întorc atunci, zise el.

Atunci o să fie închis.

Nicio problemă.

Bun, dar de ce să vă întoarceți? O să fie închis.

Ai mai spus asta.

Păi așa o să fie.

Stai în casa aia din spatele magazinului?

Da, acolo.

Ai trăit aici toată viața?

Proprietarului îi luă câtva timp până să răspundă.

Asta a fost proprietatea tatălui soției mele, zise el. Inițial.

Ai dobândit-o prin căsătorie.

Noi am trăit mulți ani în Temple, în statul Texas. Acolo ne-am întemeiat o familie. Aicea, la benzinărie, suntem de vreo patru ani.

Ai dobândit-o prin căsătorie.

Dacă ăsta-i felul în care vrei dumneata să vezi lucrurile.

Eu n-am niciun fel în care văd lucrurile. Așa stau lucrurile.

Bine, dar acum trebuie să închid.

Chigurh își răsturnă în palmă ultimele alune, mototoli punga și o așeză pe tejghea. Stătea ciudat de drept și mesteca.

S-ar părea că aveți o groază de întrebări de pus, zise proprietarul magazinului. Pentru un om care nu vrea să zică de unde vine.

Cât ai văzut să se piardă cel mai mult la dat cu banul?

Poftim?

Am zis cât ai văzut să se piardă cel mai mult la dat cu banul.

Dat cu banul?

Dat cu banul.

Nu știu. De obicei oamenii nu pun pariuri pe dat cu banul. Mai degrabă o fac ca să hotărască vreo chestie.

Care-i cea mai mare chestie care-ai văzut să fie hotărâtă?

Nu știu.

Chigurh scoase din buzunar o monedă de douășcinci de cenți și o aruncă în sus, făcând-o să se învârtă în lucirea rece și albăstruie a lămpii fluorescente de deasupra. O prinse și-o trânti pe dosul antebrațului, exact deasupra bandajelor însângerate.

Alege, zise el.

Să aleg?

Da.

Pentru ce?

Alege odată.

Păi ar trebui să știu pe ce pariem aici.

Și cu ce-ar schimba asta lucrurile?

Bărbatul se uită pentru prima dată la ochii lui Chigurh. Albaștri ca lapislazuli. Sclipind pe neașteptate și complet opaci. Ca niște pietre ude.

Trebuie să alegi, zise Chigurh. Nu pot să aleg eu pentru tine. N-ar fi cinstit. N-ar fi nici măcar corect. Alege odată.

N-am pus nimic în joc.

Ba da, ai pus. Ți-ai pus în joc toată viața. Numai că nu-ți dai seama. Știi din ce an e moneda asta?

Nu.

Din 1958. A călătorit douăj'doi de ani până să ajungă aici. Și-acum e aici. Și eu sunt aici. Și stau cu mâna pe ea. Și-i fie cap, fie pajură. Și tu trebuie să zici. Alege.

Nu știu ce aș putea câștiga de-aici.

În lumina albăstruie, pe chipul omului se vedeau mici broboane de sudoare. Își linse buza de sus.

Poți să câștigi totul, zise Chigurh. Totul.

N-are nicio logică ce spui, domnule.

Alege.

Atuncea hai să fie cap.

Chigurh luă mâna de pe monedă. Întoarse ușor brațul înspre bărbat ca să vadă.

Frumos, zise el.

Își culese moneda de pe încheietură și i-o întinse peste tejghea.

Ce să fac eu cu ea?

Ia-o. E banul tău norocos.

N-am nevoie de el.

Ba da, ai. Ia-l.

Bărbatul luă banul.

Acum trebuie să închid, zise el.

Nu-l pune în buzunar.

Poftim?

Nu-l pune în buzunar.

Și unde vreți să-l pun?

Nu-l pune în buzunar. N-o să mai știi care e.

În regulă.

Orice poate fi o unealtă, zise Chigurh. Lucrurile mici. Lucrurile pe care nici nu le bagi

în seamă. Trec din mână-n mână. Oamenii nu le dau atenție. Și după aia vine o zi a socotelii. Și apoi nimic nu mai e așa cum a fost. Ei, zici tu. E doar un ban. De exemplu. Nu-i nimic special. A cui unealtă poate fi el? Înțelegi problema. Să separi fapta de lucru. Ca și cum părțile unui anumit moment din istorie ar putea fi schimbate cu părțile unui alt moment. Cum se poate așa ceva? Păi, e doar un ban. Da. E-adevărat. Nu-i așa?

Chigurh își făcu mâna căuș, culese în palmă restul de pe tejghea, puse monedele în buzunar, se întoarse și ieși pe ușă. Proprietarul se uită la el cum pleacă. Se uită cum urcă în mașină. Mașina porni, ieși de pe aleea acoperită cu pietriș și o luă pe autostrada spre sud. Farurile nu i se aprinseră nicio clipă. Proprietarul puse moneda pe tejghea și se uită la ea. Își așeză amândouă mâinile pe tejghea și rămase așa, în picioare, aplecat în față și cu capul în jos.

•

Până ajunse la Dryden se făcu aproape ora opt. Stătea în intersecție în fața unui magazin Condra's Feed, cu luminile stinse și cu motorul pornit. Apoi aprinse farurile și o apucă pe autostrada 90, îndreptându-se spre est.

Semnele albe de pe marginea șoselei, atunci când le găsi, arătau ca niște semne topografice, numai că nu erau și numere, ci doar marcaje în V. Își socoti kilometrajul pe cadranul contorului de parcurs, mai merse vreun kilometru jumate, încetini și ieși de pe autostradă. Stinse farurile, lăsă motorul să meargă, ieși din mașină, o luă pe jos, deschise poarta și se întoarse. Trecu peste barele grătarului de protecție pentru vite, ieși din mașină, închise iarăși poarta și se opri să asculte. Apoi intră în mașină și o apucă pe drumul de pământ.

O ținu drept pe lângă un gard ce mergea spre sud, cu Fordul zgâlțâindu-se pe solul denivelat. Gardul era doar o rămășiță veche, trei sârme prinse de niște pari de *mesquite*[{9}]. După vreun kilometru și jumătate ajunse pe o câmpie acoperită cu pietriș, unde un Dodge Ramcharger era parcat cu botul spre el. Înaintă încet până ajunse lângă el și apoi opri motorul.

Geamurile de la Ramcharger erau atât de opace, încât păreau aproape negre. Chigurh deschise portiera și ieși din mașină. Un bărbat coborî din Dodge de pe locul pasagerului, împinse scaunul în față și se strecură pe bancheta din spate. Chigurh ocoli vehiculul, urcă și închise portiera.

Hai să mergem, zise el.

Ai vorbit cu el? întrebă șoferul.

Nu.

Nu știe ce s-a întâmplat?

Nu. Hai să mergem.

Mașina începu să ruleze prin deșert în întuneric.

Când intenționezi să-i spui? întrebă cel de la volan.

Când o să îmi dau seama ce anume o să-i spun.

Când ajunseră la camioneta lui Moss, Chigurh se aplecă în față ca s-o cerceteze.

Asta-i camioneta lui?

Asta-i. Plăcuțele de înmatriculare au dispărut.

Oprește aici. Aveți o șurubelniță?

Uită-te în cutia de colo.

Chigurh coborî din mașină cu șurubelnița, se duse până la camionetă și îi deschise portiera. Desprinse din nituri plăcuța de aluminiu cu verificarea tehnică fixată pe interiorul portierei, o băgă în buzunar, se întoarse, urcă în mașină și puse șurubelnița înapoi în torpedou.

Cine-a tăiat cauciucurile? întrebă el.

Nu noi.

Chigurh dădu din cap.

Hai să mergem, zise el.

Parcară la o oarecare depărtare de camionete și merseră până acolo să se uite la ele. Chigurh rămase pe loc multă vreme. Era frig afară, în vale și el nu avea haină, dar nu păru să bage de seamă. Ceilalți doi rămaseră în picioare și așteptară. Chigurh ținea în mână o lanternă, pe care o aprinse și se plimbă printre camionete, uitându-se la cadavre. Cei doi bărbați îl urmăreau de aproape.

Câinele cui? zise Chigurh.

Nu știm.

Se opri și se uită la bărbatul mort prăbușit peste consola de la Fordul Bronco. Lumină cu lanterna spațiul de depozitare din spatele scaunelor.

Unde-i cutia? întrebă el.

E în camionetă. O vrei?

Ați prins ceva pe ea?

Nu.

Nimic?

Nici măcar un bip.

Chigurh se uită cu atenție la mort. Își fixă insistent lanterna pe el.

Ăstea-s niște petunii în plină floare, spuse unul dintre bărbați.

Chigurh nu-i răspunse. Ieși din camionetă și rămase cu privirea ațintită peste *bajada* luminată de lună. Liniște totală. Bărbatul din Bronco nu era mort de mai mult de trei zile sau cam așa ceva. Scoase pistolul de la brăcinarul pantalonilor, se răsuci înspre locul unde stăteau cei doi bărbați și le trase amândurora câte un glonț în cap într-o succesiune rapidă, după care își vârî pistolul înapoi la curea. De fapt, al doilea bărbat apucase să se răsucească pe jumătate și să se uite cum se prăbușește primul. Chigurh păși între cei doi, se aplecă, trase tocul din interiorul hainei bărbatului, scoase pistolul Glock de nouă milimetri pe care îl avea la el, apoi se întoarse la mașină, urcă în ea, porni motorul, întoarse și traversă valea ca să se întoarcă pe autostradă.

III

Nu știu dacă munca în slujba legii a avut de câștigat cine știe ce de pe urma noilor tehnologii. Aparatele care ajung pe mâinile noastre ajung și pe ale lor. Nu că te-ai putea întoarce. Sau că ai vrea măcar s-o faci. Pe vremuri aveam niște vechituri de stații radio Motorola cu două canale. De-acum îs câțiva ani de când avem bandă de înaltă frecvență. Unele lucruri nu s-au schimbat. Bunul-simț nu s-a schimbat. Câteodată le spun adjuncților mei s-o ia uite-așa, pe urma firimiturilor de pâine. Îmi plac și acum vechile Colturi. Calibrul 44-40. Dacă nici asta nu-l oprește pe individ, atunci mai bine arunci drăcovenia și-o iei la sănătoasa. Îmi place vechiul Winchester model 97. Îmi place că are cocoș. Nu-mi place să mă duc la vânătoare cu siguranța pusă la pușcă. Sigur că unele lucruri îs mai rele acum. Mașina aia a mea de patrulare are șapte ani de-acu'. Are un motor de 7,4 litri. Motoare din astea nu se mai fac. Am condus și una din astea noi. N-ar putea prinde din urmă niciun grăsan. I-am spus tipului că eu mă mulțumesc cu ce am. Asta nu-i întotdeauna o tactică bună. Da' niciuna rea.

De treaba ailaltă nu știu ce să zic. Oamenii mă întreabă tot timpul de ea. N-aș îndrăzni să zic că aș putea s-o trec întrutotul cu vederea. Nu-i ceva ce-aș vrea să mai fiu nevoit să văd vreodată. Să fiu martor. Ăia care ar trebui să fie trimiși cu adevărat la execuție n-or să ajungă niciodată până acolo. Eu așa cred. Când asiști la așa o treabă, îți amintești anumite lucruri. Oamenii nu știu cu ce să se îmbrace. Au fost unu' sau doi care-au venit îmbrăcați în negru și cred c-au făcut bine. Unii au venit așa cum erau, în cămașă cu mânecă scurtă, și asta m-a cam deranjat. Nu-mi dau seama sigur de ce.

Da' păreau totuși să știe ce aveau de făcut și asta m-a surprins. Aproape niciunul dintre ei nu mai fusese vreodată la o execuție. Când s-a terminat, au tras draperia în jurul camerei de gazare, cu el întins înăuntru, și după aia s-au ridicat toți în picioare și stăteau înșirați acolo. Ca în biserică sau cam așa ceva. Părea cumva ciudat. Și chiar că era ciudat. Trebuie să recunosc că a fost probabil cea mai neobișnuită zi din viața mea.

Sunt destui care nu cred în ea. Nici măcar ăia care merg la execuție. Să nu-ți vină să crezi. Aș zice că la un moment dat vreo câțiva dintre ei au crezut. Vezi pe cineva în fiecare zi și uneori ani în șir și dup-aia într-o zi îl conduci pe omul ăla pe un coridor și-l omori. Mda. Așa ceva îi cam taie pofta de râs la oricare. Nu contează cine e. Și normal că unii dintre băieții ăia nici nu-s ei prea deștepți. Părintele Pickett mi-a povestit de unu' la care a fost să-i dea ultima împărtășanie și ăla și-a mâncat ultima masă, după care și-a comandat desertul, care nu știu ce era. După aia a venit vremea să plece și Pickett l-a întrebat dacă nu vrea să-și mănânce și desertul, și tipu' i-a zis că-l păstrează pentru când se întoarce. Nu știu ce să zic la așa o chestie. Nici Pickett n-a știut.

Eu n-a trebuit să omor niciodată pe nimeni și ăsta e un lucru care mă bucură. Unii dintre șerifii de pe vremuri nici măcar nu umblau cu arme de foc la ei. La mulți le vine greu să creadă asta, dar așa e. Jim Scarborough n-a purtat niciodată armă. Ăsta-i Jim ăl tânăr. Nici Gaston Boykins nu purta așa ceva. Sus, în districtul Comanche. Mi-a plăcut întotdeauna să aud povești cu cei de pe vremuri. N-am pierdut niciodată ocazia s-aud una. Grija pe care-o avea pe vremuri șerifii pentru oamenii lor s-a mai pierdut. Nu poți să nu-ți dai seama. Negrul

Hoskins din districtul Bastrop știa pe dinafară numerele de telefon de la toată lumea din district.

E ciudat dacă stai să te gândești. Posibilitățile de abuz sunt cam aceleași peste tot. În Constituția statului Texas nu există niciun fel de condiție ca să devii șerif. Absolut niciuna. Nu există niciun fel de lege districtuală. Gândește-te că e vorba de-o slujbă unde ai cam la fel de multă putere ca Dumnezeu și nu trebuie să îndeplinești niciun fel de condiții și-ai sarcina să păstrezi niște legi inexistente, și-atuncea zi-mi și mie dacă asta nu e o treabă ciudată. Pentru că eu zic că e. Funcționează? Da. În nouăzeci la sută din timp. Nu-ți trebuie mare lucru să ții sub control oamenii buni. Nu mare lucru. Iar pe cei răi nu poți să-i ții sub control. Sau poate că da, dar eu n-am auzit vreodată de așa ceva.

•••

Autobuzul opri în stația Fort Stockton la nouă fără un sfert și Moss se ridică, își luă geanta de pe suportul de bagaje de deasupra capului, scoase servieta de sub scaun și rămase în picioare, cu privirea ațintită la ea.

Nu te urca în avion cu chestia aia, îi spuse ea. Or să te bage la închisoare.

Maică-mea n-a făcut un copil idiot.

Când te gândești să mă suni?

Te sun peste câteva zile.

În regulă.

Ai grijă de tine.

Am o presimțire urâtă, Llewelyn.

Ei bine, eu am una frumoasă. Așa că ar trebui să se compenseze.

Sper.

N-o să te pot suna decât de la un telefon public.

Știu. Să mă suni.

O să te sun. Nu-ți mai face griji pentru toate.

Llewelyn?

Ce?

Nimic.

Ce-i?

Nimic. Am vrut doar s-o spun.

Ai grijă de tine.

Llewelyn?

Ce?

Să nu rănești pe nimeni. Auzi?

Moss rămase în picioare, cu geanta atârnată pe umăr.

Nu promit nimica, zise el. Că așa ajungi s-o pățești.

...

Bell tocmai ridicase spre gură prima furculiță cu mâncare din cina lui, când sună telefonul. Lăsă furculița jos. Ea dădu să-și împingă scaunul în spate, dar el se șterse la gură cu șervetul și se ridică.

Răspund eu, zise el.

În regulă.

De unde dracu' știu ăștia când mă pun la masă? Nu mâncăm niciodată atât de târziu.

Nu-njura, îi zise ea.

Bell ridică receptorul.

Șeriful Bell, zise el.

Ascultă o vreme. Apoi spuse:

Să-mi termin mai întâi cina. Ne vedem acolo în vreo patruzeci de minute. Lasă girofarurile pornite la mașina de patrulare.

Puse telefonul în furcă, se întoarse la scaunul lui, se așeză, își luă șervetul, și-l așternu în poală și apucă furculița.

A sunat cineva că arde o mașină, spuse el. Exact pe partea asta a canionului Lozier.

Și ce crezi că-nseamnă asta?

El clătină din cap. Mâncă. Își bău restul de cafea.

Hai, vino cu mine, zise el.

Stai numai să-mi iau haina.

Ieșiră de pe șosea în dreptul porții, trecură peste grătarul pentru vite și apoi traseră în spatele mașinii de patrulare a lui Wendell. Wendell veni înspre ei și Bell coborî geamul.

E la aproape un kilometru mai încolo, zise Wendell. Veniți numai după mine.

O văd.

Da, domnule. De vreo oră îi dă înainte tot așa. Oamenii care au sunat au văzut-o de pe șosea.

Opriră mașinile puțin mai încolo, apoi coborâră și se opriră să se uite la ea. Simțeai văpaia pe obraji. Bell trecu prin fața mașinii sale, deschise portiera și o apucă pe nevastă-sa de mână. Femeia coborî și rămase în picioare cu brațele încrucișate la piept. Puțin mai la vale era oprită o camionetă și doi bărbați stăteau acolo, în văpaia roșie și sumbră. Dădură pe rând din cap, salutându-l pe șerif.

Am fi putut aduce niște cârnați cu noi, spuse femeia.

Da. Niște rădăcini de nalbă.

Nu ți-ai imagina niciodată că o mașină poate să ardă așa.

Nu, nici vorbă. A văzut careva ceva?

Nu, domnule. Doar flăcările.

A trecut cineva sau ceva p-aicea?

Nu, domnule.

Wendell, nu ți se pare că seamănă cu un Ford din 77?

S-ar putea.

Io așa zic.

Asta conducea individul ăla?

Mda. Cu număr de Dallas.

N-a fost ziua lui norocoasă, așa-i, dom' șerif?

În mod sigur.

Și de ce credeți că i-au dat foc?

Nu știu.

Wendell se întoarse și scuipă.

Io zic că gagiului nici nu i-a trecut prin cap c-o să se-ntâmple așa ceva atunci când a plecat din Dallas, nu?

Bell clătină din cap.

Nu, spuse el. Cred că e ultimu' lucru care i-ar fi putut trece prin cap.

•

A doua zi dimineață, când ajunse la birou, telefonul deja țârâia. Torbert nu se întorsese încă. În cele din urmă sună pe la nouă jumate și Bell îl trimise pe Wendell să-l aducă. Apoi își întinse picioarele pe birou și rămase cu privirea ațintită la cizme. Stătu așa o vreme. După care puse mâna pe stația mobilă și îl sună pe Wendell.

Unde-ai ajuns?

Tocmai am trecut de canionul Sanderson.

Întoarce mașina și vino înapoi.

În regulă. Și Torbert?

Sună-l și spune-i să aibă un pic de răbdare. O să mă duc eu să-l iau după-amiază.

Da, domnule.

Du-te la mine și ia de la Loretta cheile de la camionetă și prinde de ea semiremorca pentru cai. Pune șaua pe calul meu și pe al Lorettei, urcă-i în remorcă și ne vedem acolo cam într-o oră.

Da, domnule.

Șeriful închise stația, apoi se ridică în picioare și se duse să inspecteze celulele închisorii.

•

Trecură cu mașinile de poartă, o închiseră înapoi, o luară de-a lungul gardului vreo sută de metri și apoi opriră. Wendell trase zăvorul de la ușa semiremorcii pentru cai și scoase animalele afară. Bell apucă hățurile de la calul neveste-sii.

Tu urcă pe Winston, zise el.

Sunteți sigur?

Oho, mai mult ca sigur. Dacă pățește ceva calul Lorettei, îți zic de-acuma că nici de-al naibii n-ai vrea să fii cumva ăla care era călare pe el.

Îi întinse lui Wendell una din carabinele cu repetiție pe care le adusese cu el, apoi se săltă în șa și își trase pălăria pe frunte.

Ești gata? întrebă el.

O porniră călare unul lângă altul.

Am tot trecut cu mașina peste urmele lor, da' încă se mai poate vedea ce erau, zise Bell. Cauciucuri mari de teren.

Când ajunseră la mașină, din ea nu mai rămăsese decât o carcasă înnegrită.

Ați avut dreptate cu plăcuțele de înmatriculare, zise Wendell.

Da' am mințit în legătură cu cauciucurile.

Cum așa?

Am zis că or să mai ardă și-acum.

Mașina zăcea în ceea ce păreau a fi patru băltoace de catran, cu roțile înfășurate în gheme de sârmă înnegrită. Cei doi călăriră mai departe. Din când în când, Bell arăta înspre pământ.

Poți să deosebești urmele făcute ziua de cele lăsate noaptea, spuse el. Au mers pe-aici cu farurile stinse. Vezi colo cât de șerpuită e urma? Ca și cum n-ai putea să vezi destul de departe ca să ocolești mărăcinișul din față decât în ultima clipă. Sau te trezești că lași o urmă de vopsea pe câte o stâncă, așa ca aia de colo.

Ajuns la limba netedă de nisip, se dădu jos de pe cal, făcu câțiva pași înainte și înapoi, după care se uită în zare spre sud.

E tot urma aia de cauciuc, vine înapoi după ce s-a dus încolo. Făcută cam în același timp. Se văd clar de tot dârele. Încotro au luat-o. Eu aș zice că s-au făcut două sau mai multe drumuri și-ncolo, și-ncoace.

Wendell își opri calul și rămase cu mâinile încrucișate pe frânghia groasă de pe oblânc. Se aplecă și scuipă. Își înălță și el privirea înspre sud, laolaltă cu șeriful.

Ce vă gândiți c-o să găsim aicea?

Nu știu, zise Bell.

Puse piciorul în scară, sări repede în șa și îmboldi căluțul s-o ia înainte.

Nu știu, zise el iar. Dar n-aș zice că de-abia aștept să văd.

Când ajunseră la camioneta lui Moss, șeriful rămase locului și se uită la ea cu atenție, după care îi dădu încet roată cu calul. Ambele portiere erau deschise.

Cineva a desfăcut plăcuța de verificare tehnică de pe portieră, spuse el.

Are numărul de înmatriculare pe ea.

Mda. Nu cred că de-aia au luat-o.

Știu mașina asta.

Și eu.

Wendell se aplecă în față și bătu ușor cu palma gâtul calului.

Moss, așa-l cheamă pe tip.

Mda.

Bell își mână calul până în spatele camionetei, întoarse animalul spre sud și se uită la Wendell.

Știi cumva unde stă?

Nu, domnule.

E-nsurat, așa-i?

Mi se pare că da.

Șeriful rămase locului și se uită la camionetă.

Mă gândeam numai că ar fi o treabă curioasă dacă tipu' a dispărut de vreo două-trei zile și nimeni n-a zis nimic de chestia asta.

Curioasă rău.

Bell se uită în jos, în direcția văii.

Cred că aici avem de-a face cu o treabă destul de urâtă.

De acord, dom' șerif.

Crezi că băiatu' ăla e traficant?

Nu știu. Nu prea îmi vine să cred.

Nici mie. Hai să coborâm până acolo și să aruncăm o privire și la restul mizeriei.

Coborâră călare, ținând carabinele Winchester cu țeava în sus, rezemate de coama șeii.

Sper că băiatul ăla nu-i mort pe-aicea, zise Bell. L-am văzut o dată sau de două ori și mi s-a părut un flăcău cumsecade. Și nevastă-sa-i frumoasă.

Trecură călare pe lângă cadavrele întinse pe jos, se opriră, coborâră din șa și aruncară frâiele pe cai. Animalele tropăiau agitate.

Hai să ducem caii undeva mai încolo, spuse Bell. Nu-i nevoie să vadă ce-i aicea.

Da, domnule.

Când se întoarse, Bell îi întinse două portmonee pe care le luase de la cadavre. Se uită înspre camionete.

Ăștia doi de-aicea nu-s morți de prea multă vreme, spuse el.

De unde-s?

Din Dallas.

Îi întinse lui Wendell un pistol pe care-l luase de pe jos, apoi se ghemui pe vine și se rezemă de carabina pe care o ducea după el.

Ăștia doi au fost executați, zise apoi. De unu' de-al lor, după mine. Gagiu' nici n-a apucat să tragă piedica de la pistol. Amândoi împușcați între ochi.

Ălălalt n-avea și el pistol?

S-ar putea să-l fi luat ucigașul. Sau poate că n-o fi avut.

Proastă idee să te bagi în bătaia puștii.

Proastă, da.

Au luat-o pe jos printre camionete. Ai dracu' să fie ei, au sângerat ca niște vite, zise Wendell.

Bell îi aruncă o privire scurtă.

Mda, spuse Wendell. Cre' c-ar trebui să mă abțin și să nu mai înjur așa morții.

Aș zice că-n cel mai bun caz nu-i ceva care să-ți poarte noroc.

Da' nu-s decât o adunătură de traficanți de droguri mexicani.

Erau. Acuma nu mai sunt.

Nu-s sigur că pricep ce ziceți.

Zic numa' că orice-au fost, acum nu-s decât un singur lucru, și anume morți.

Tre' să mă gândesc mai bine la asta.

Șeriful se aplecă peste scaunul din față de la Fordul Bronco și se uită în spate. Își umezi degetul și îl apăsă pe covoraș, după care îl ridică în lumină.

Aicea, în spate, a fost niscaiva praf maro din marfa mexicanului.

Dar de-acu' s-a dus demult, așa-i?

S-a dus demult.

Wendell se lăsă pe vine și studie pământul de sub portieră.

Parcă ar fi ceva mai mult pe-aicea, pe jos. Cineva s-ar putea să fi tăiat unul din

pachete. Să vadă ce e înăuntru.

Poate o fi vrut să-i verifice calitatea. Înainte să încheie afacerea.
N-au încheiat nicio afacere. S-au împușcat între ei.
Bell dădu din cap aprobator.
Poate că nici n-au fost bani deloc. S-ar putea și-așa.
Posibil.
Dar nu credeți că-i așa.
Bell medită la idee.
Nu, zise apoi. Probabil că nu.
Uitați, aici a mai fost încă o încăierare.
Da, spuse Bell. Cel puțin.
Se ridică și împinse la loc scaunul din mașină.
Acest bun cetățean a fost împușcat și el tot între ochi.
Mda.
Ocoliră amândoi camioneta. Bell arătă cu mâna.
Aici a fost o mitralieră, de-aia merg alea în șir până-ncolo.
Așa zic și eu. Și până unde credeți c-o fi ajuns șoferul?
Probabil că-i unu' din ăia care zac colo în iarbă.
Bell își scoase batista, și-o puse la nas, se întinse, adună de pe podeaua mașinii câteva tuburi de cartușe goale și se uită la numerele stanțate la baza lor.
Ce calibre ați găsit acolo, dom' șerif?
Nouă milimetri. Două cartușe de Colt 45 automat.
Lăsă tuburile să cadă înapoi pe podeaua mașinii, se retrase și își luă carabina din locul unde o lăsase rezemată de mașină.
După cum arată, cineva și-a descărcat nervii pe mașinuța asta cu o pușcă.
Vi se pare că găurile-s destul de mari?
Nu cred că-s de opt milimetri. Mai degrabă aș zice că-s de șase.
Șase-șase, poartă-n casă.
Poți să zici și-așa. E-o metodă a-ntâia, dacă vrei să faci pârtie în juru' tău și dup-aia s-o întinzi.
Wendell se uită de-a lungul văii.
Ei da, zise el. Cineva a întins-o de-aici.
Așa aș zice și eu.
Da' ce ziceți, că nu s-au năpustit coioții pe ei?
Bell clătină din cap.
Nu știu, zise el. Poate n-or mânca mexicani.
Dar ăia de colo nu-s mexicani.
Da, asta-i adevărat.
Cre' c-a fost ca-n Vietnam aicea.
Vietnam, zise șeriful.
Trecură amândoi printre camionete. Bell mai luă de pe jos câteva tuburi de cartușe, se uită la ele, după care le aruncă înapoi. Luă un dispozitiv de încărcare rapidă a armei.

Se ridică în picioare și își plimbă privirea peste întreaga scenă.

Hai să-ți zic ceva, spuse el.

Ziceți-mi.

N-aș prea crede că ultimu' a scăpat fără să fi fost măcar nimerit.

Sunt întrutotul de acord.

Hai să luăm caii și să ne învârtim un pic cu ei pe-aici prin jur, să vedem ce mai găsim. Poate mai dăm peste vreo urmă.

Am putea.

Zi și tu, la ce-au adus un câine până aicea?

Habar n-am.

Când găsiră bărbatul mort printre stânci la un kilometru și jumătate înspre nord-est, Bell a rămas pur și simplu pe calul soției sale. Și a stat așa mult timp.

La ce vă gândiți, dom' șerif?

Șeriful clătină din cap. Descălecă și merse până în locul unde mortul zăcea căzut într-o rină. Era pe jos acum și cu pușca aruncată peste umeri. Se ghemui și se uită cu atenție în iarbă.

Și-aici a mai fost o execuție, dom' șerif?

Nu, cred că ăsta a murit din cauze naturale.

Cauze naturale?

Naturale pentru domeniul lui de activitate.

N-are nicio armă.

Nu.

Wendell se aplecă în față și scuipă.

Cineva a ajuns aicea înaintea noastră.

Așa aș zice și eu.

Credeți că a săltat banii?

Aș zice că sunt șanse mari.

Atuncea încă nu l-am găsit pe ultimul om, corect?

Bell nu-i răspunse. Se ridică în picioare și rămase așa, uitându-se de-a lungul ținutului.

Mare mizerie, nu, dom' șerif?

Destulă cât să ție locu' cald pentru ce-o să vie.

O porniră înapoi călare spre creastă. Struniră caii și se uitară în vale la camioneta lui Moss.

Și unde credeți c-ar putea să fie istețu' ăsta? întrebă Wendell.

Zău că nu știu.

Mă gândesc că locu' unde-i acuma e sus de tot pe lista 'mneavoastră de priorități.

Șeriful dădu din cap.

Sus de tot, zise el.

Se întoarseră cu mașina în oraș, iar șeriful îl trimise pe Wendell la el acasă, cu camioneta și cu caii.

Vezi, să bați ușurel la ușa de la bucătărie și să-i zici mulțumesc Lorettei.

Sigur. Oricum trebuie să-i dau și cheile.

Districtul n-o plătește că-i folosește calul.

Am înțeles.

Șeriful îl sună pe Torbert pe mobil.

Acu' viu să te iau, zise el. Ai un pic de răbdare.

Când opri mașina în fața biroului lui Lamar, panglica galbenă a poliției era în continuare întinsă în jurul peluzei de la curtea districtuală. Torbert stătea așezat pe trepte. Se ridică și se apropie de mașină.

Ești în regulă? întrebă Bell.

Da, domnule.

Unde-i șeriful Lamar?

L-au sunat să meargă undeva.

O porniră cu mașina pe autostradă. Bell îi povesti ajutorului său despre ce era în vale. Torbert ascultă în liniște. Se uita pe geam în timp ce mergeau. După o vreme spuse:

Am primit raportul din Austin.

Și ce zice?

Nu mare lucru.

Cu ce-a fost împușcat?

N-au aflat.

N-au aflat?

Nu, domnule.

Cum adică n-au aflat? Nu era niciun orificiu de ieșire.

Da, domnule. Au recunoscut de bunăvoie asta.

Au recunoscut de bunăvoie?

Da, domnule.

Și-atunci ce mama dracu' au zis de fapt, Torbert?

Au zis că tipu' are în frunte o rană care pare să fie făcută cu un glonț de calibru mare și au mai zis că rana are aproximativ șase centimetri și a străpuns craniul până în lobul frontal al creierului, dar că nu există niciun glonț, așa că n-au avut ce să găsească.

Au zis rană.

Da, domnule.

Bell trase mașina pe marginea autostrăzii. Bătu cu degetele pe volan. Se uită la ajutorul său.

Torbert, ce-mi zici tu aicea n-are absolut nicio logică.

Asta le-am zis-o și io.

La care ce ți-au răspuns?

Nu mi-au răspuns în niciun fel. Ne trimit raportul prin FedEx. Cu radiografii și ce mai e. Au zis că până mâine-dimineață îl aveți pe birou.

Continuară drumul în tăcere. După o vreme Torbert spuse:

Toată povestea asta-i o porcărie cu P mare, așa-i, dom' șerif?

Exact așa.

Câte cadavre sunt în total?

Bună întrebare. Nu-s sigur nici măcar că le-am numărat. Opt. Nouă cu tot cu ajutorul de șerif Haskins.

Torbert privi cu atenție ținutul care se întindea înaintea lor. Umbrele erau lungi pe șosea.

Cine dracu' sunt oamenii ăștia? zise el.

Nu știu. Înainte ziceam că-s aceiași dintotdeauna. Aceiași cu care-și bătea capu' și bunicu-meu. Pe vremuri furau vite. Acuma fac trafic cu droguri. Da' nici nu mai știu dacă așa stau lucrurile sau nu. Sunt exact ca tine. Nu-s sigur că am mai văzut vreodată oameni din ăștia. De soiul lor. Nici măcar nu știu ce-ar trebui să facem cu ei. Dacă i-am omorî pe toți, ar trebui să se mai facă o anexă la iad.

•

Chigurh sosi în Desert Aire puțin înainte de prânz și parcă exact în spatele rulotei lui Moss, apoi opri motorul. Coborî din mașină, traversă curtea plină de noroi, urcă treptele și bătu la ușa din aluminiu. Așteptă. Apoi bătu iar. Se întoarse cu spatele la rulotă și studie părculețul. Nicio mișcare. Niciun câine. Se întoarse spre ușă, își așeză încheietura pe broască și zbură cât colo butucul încuietorii cu pistonul din aliaj de oțel și cobalt de la arma cu glonț captiv și apoi deschise ușa, intră, după care o închise în urma lui.

Rămase în picioare, cu pistolul ajutorului de șerif în mână. Se uită în bucătărie. Se întoarse în dormitor. Traversă dormitorul, apăsă pe clanța ușii de la baie și o deschise, apoi intră în al doilea dormitor. Haine pe jos. Ușa șifonierului deschisă. Trase sertarul de sus al șifonierului și îl închise la loc. Își vârî pistolul înapoi la curea, își trase cămașa peste el și se întoarse în bucătărie.

Deschise frigiderul, scoase o cutie de lapte, o deschise, o mirosi și bău din ea. Rămase apoi în picioare, cu cutia de lapte într-o mână și cu privirea îndreptată spre fereastră. Bău din nou, apoi puse cutia înapoi în frigider și închise ușa.

Se duse în living și se așeză pe canapea. Pe masă se afla un televizor cu diagonala de cincizeci și trei de centimetri, în perfectă stare de funcționare. Chigurh se privi în ecranul opac, cenușiu.

Se ridică și culese corespondența împrăștiată pe podea, după care se așeză iar și începu s-o frunzărească. Împături trei plicuri, pe care și le puse în buzunarul de la cămașă, apoi se ridică și ieși.

Luă mașina și o parcă în fața recepției, după care intră.

Da, vă rog, spuse femeia.

Îl caut pe Llewelyn Moss.

Femeia îl măsură cu privirea.

Ați fost la el la rulotă?

Da, am fost.

Atunci bănuiesc că e la lucru. Voiați să-i lăsați un mesaj?

Unde lucrează?

Domnule, nu am dreptul să acord niciun fel de informații despre locatarii parcului nostru.

Chigurh își roti privirea prin micul birou de placaj. Se uită la femeie.

Unde lucrează?

Poftim?

Am întrebat unde lucrează.

Nu m-ați auzit. Nu putem să dăm niciun fel de informații.

Undeva se auzi cum cineva trage apa la toaletă. Un zăvor de ușă zdrăngăni. Chigurh se uită iar la femeie. Apoi ieși, se urcă în Ramcharger și plecă.

Trase mașina în fața cafenelei, scoase plicurile din buzunarul de la cămașă, le despături și începu să citească scrisorile dinăuntru. Desfăcu factura de la telefon și se uită la convorbiri. Erau apeluri către Del Rio și Odessa.

Intră, făcu rost de niște monede, se duse la telefonul public și formă numărul din Del Rio, dar nu-i răspunse nimeni. Sună la numărul din Odessa și acolo îi răspunse o femeie, iar el ceru cu Llewelyn. Femeia îi spuse că nu-i acolo.

Am încercat să dau de el în Sanderson, dar cred că nu mai e acolo.

Urmă un moment de tăcere. Apoi femeia spuse:

Nu știu pe unde ar putea fi. Cine-i la telefon?

Chigurh închise, apoi se duse la tejghea, se așeză și ceru o cafea.

Llewelyn a fost pe-aici? întrebă el.

•

Când opri în fața garajului, doi bărbați stăteau acolo cu spatele la zid și își mâncau prânzul. Chigurh intră. La birou era un bărbat care bea cafea și asculta la radio.

Da, vă rog, zise el.

Îl caut pe Llewelyn.

Nu-i aici.

La ce oră ar trebui să vină?

Nu știu. N-a sunat să spună sau ceva de genu' ăsta, așa că nu sunt mai luminat ca dumneata.

Bărbatul înclină ușor capul. Ca și cum s-ar fi uitat mai atent la Chigurh.

Aș putea să vă ajut cu ceva?

Nu prea cred.

Odată ieșit, se opri pe trotuarul crăpat și mânjit cu ulei. Se uită la cei doi bărbați care stăteau la capătul clădirii.

Știți cumva pe unde e Llewelyn?

Cei doi clătinară din cap. Chigurh se urcă în Ramcharger, ieși pe șosea și o porni înapoi spre oraș.

•

Autobuzul ajunse în Del Rio dimineața devreme, iar Moss își luă gențile și coborî. O luă pe jos până la stația de taxiuri, deschise portiera din spate a unui taxi parcat acolo și urcă.

Du-mă la un motel, zise el.

Șoferul îl privi în oglinda retrovizoare.

Doriți la vreunul anume?

Nu. Doar să fie unul ieftin.

Merseră până la un loc numit Trail Motel, unde Moss coborî din taxi cu geanta și cu servieta, îl plăti pe șofer și se duse la recepție. O femeie stătea pe scaun și se uita la

televizor. Se ridică și se duse în spatele tejghelei.

Aveți o cameră?

Am mai multe. Pentru câte nopți?

Nu știu.

Avem tarif special pe-o săptămână, de-aia vă-ntreb. Treizeci și cinci de dolari plus taxa de un dolar și șaptezeci și cinci. Treizeci și șase de dolari și șaptezeci și cinci de cenți.

Treișase și șaptește cinci.

Da, domnule.

Pe săptămână.

Da, domnule. Pe săptămână.

E cel mai bun preț?

Da, domnule. Nu facem nicio reducere la tariful pe săptămână.

Atuncea hai să fie doar pe câte o zi în parte.

Da, domnule.

Moss luă cheia, își căută camera, intră, închise ușa și puse genții pe pat. Trase draperiile și rămase în picioare, uitându-se prin ele la curticica mizerabilă. Liniște de moarte. Puse lanțul la ușă și se așeză pe pat. Deschise fermoarul genții de pânză, scoase din ea pistolul automat, îl așeză pe așternut și se întinse alături.

Când se trezi, era aproape seară. Stătea întins acolo și se uita la tavanul din azbest pătat. Se ridică, își scoase cizmele și ciorapii și se uită cu atenție la bandajele de pe călcâie. Se duse în baie, se privi în oglindă, apoi își scoase cămașa și își studie dosul brațului. I se decolorase de la umăr până la cot. Se întoarse în cameră și se așeză înapoi pe pat. Se uită la pistolul așezat acolo. După un timp se cocoță pe biroul ieftin din lemn și începu să deșurubeze cu briceagul grătarul de la gura de aerisire, punându-și șuruburile între buze unul câte unul. Apoi scoase grătarul, îl așeză pe birou, se ridică în vârfurile picioarelor și se uită în canalul de aerisire.

Tăie o bucată din cordonul de la jaluzele și îi legă capătul de servietă. Apoi desfăcu închizătorile servietei, scoase de acolo o mie de dolari, împături banii, îi puse în buzunar, după care închise capacul, încuie servieta și îi legă curelele.

Scoase din dulapul de haine bara de susținere, lăsând umerașele să alunece pe podea, se cocoță iar pe birou și împinse servieta pe canalul de aerisire cât de departe putu. Intra exact la limită. Apucă bara de susținere și împinse până când abia mai putea să apuce capătul sforii. Puse înapoi grătarul, cu tot cu armătura lui de praf, prinse șuruburile la loc, coborî, se duse în baie și făcu un duș. Când se întoarse, se întinse pe pat în chiloți și trase cuvertura cu ciucuri peste el și peste pistolul semiautomat de alături. Îi deblocă siguranța. Apoi adormi.

Când se trezi, afară se întunecase. Își coborî picioarele peste marginea patului și rămase așa, ascultând. Se ridică, se duse până la fereastră, desfăcu puțin draperiile și se uită afară. Umbre întunecate. Liniște. Nimic.

Se îmbrăcă, băgă pistolul sub saltea, lăsând siguranța deblocată, netezi așternuturile, se așeză pe pat, puse mâna pe telefon și chemă un taxi.

A trebuit să-i plătească taximetristului zece dolari în plus ca să îl ducă peste pod până

în Ciudad Acuña. Se plimbă pe străzi și se uită prin vitrine. Seara era blândă și caldă, iar în părculețul orașului păsările *quiscal* se așezau în copaci și se chemau între ele. Moss intră într-un magazin de cizme și se uită la modelele exotice – din piele de crocodil și struț și elefant –, dar niciuna din perechi nu era de calitatea cizmelor Larry Mahan pe care le purta el. Intră într-o *farmacia* și cumpără o cutie cu pansamente, apoi se așeză pe jos în parc și își obloji picioarele rănite. Ciorapii i se umpluseră deja de sânge. La colț, un șofer de taxi îl întrebă dacă nu vrea să se ducă la niște fete și Moss ridică mâna înspre el ca să-i arate verigheta și continuă să meargă.

Mâncă într-un restaurant cu fețe de masă albe și chelneri în sacouri albe. Comandă un pahar de vin roșu și un cotlet de vită. Era devreme și în restaurant nu era nimeni în afară de el. Își sorbi vinul și, când i se aduse cotletul, îl tăie și îl mestecă încet, gândindu-se la viața lui.

Se întoarse la motel un pic după ora zece și rămase în taxiul cu motorul pornit în timp ce număra banii pentru călătorie. Îi întinse bancnotele șoferului peste scaun și dădu să coboare din mașină, dar nu o făcu. Rămase acolo, cu mâna pe clanța portierei.

Du-mă pe partea cealaltă, zise el.

Taximetristul trase de schimbătorul de viteză.

Ce cameră? zise el.

Du-mă numai pe partea cealaltă. Vreau să văd dacă-i cineva aici.

Trecură încet pe lângă camera lui. Între draperii se distingea o crăpătură pe care Moss era sigur că nu o lăsase el. Greu de zis. Nu foarte greu. Taxiul trecu încet mai departe. Nicio mașină nouă în parcare.

Mergi înainte, zise el.

Șoferul se uită la el în oglinda retrovizoare.

Mergi înainte, zise Moss. Nu opri.

Amice, nu vreau să intru în vreo belea p-aicea.

Tu numa' mergi înainte.

Ce-ar fi să te las uite-aici și să nu ne mai batem capu' cu asta?

Vreau să mă duci la alt motel.

Zic că-i rezonabil.

Moss se aplecă în față și îi întinse o bancnotă de o sută de dolari peste scaun.

Ai intrat deja în belea, îi zise el. Eu încerc numa' să te scot din ea. Și-acuma du-mă la un motel.

Șoferul luă bancnota, și-o îndesă în buzunarul de la cămașă, apoi viră, ieși din parcare și după aia în stradă.

Moss își petrecu noaptea la Ramada Inn, pe marginea autostrăzii, și a doua zi dimineață coborî în sala de mese să-și ia micul dejun și să citească ziarul. Apoi rămase așa acolo.

N-au cum să fie în cameră atunci când vin menajerele la curățenie.

Camera se eliberează la unșpe dimineața.

S-ar putea să fi găsit banii și să fi plecat.

Numai că, bineînțeles, erau probabil cel puțin două tabere care îl căutau și, oricare din ele ar fi fost asta, nu era cealaltă, iar cealaltă n-avea nici ea de gând să se evapore.

În momentul în care se ridică, știu că probabil va trebui să ucidă pe cineva. Doar că nu știa încă pe cine.

Luă un taxi și se duse în oraș, intră într-un magazin cu articole sportive și de vânătoare și cumpără o carabină Winchester de calibrul 12 cu mecanism culisant, sistem „pompă”, și o cutie cu cartușe de vânătoare de opt milimetri. Cutia de cartușe conținea exact puterea explozivă a unei mine antipersonal. Puse să i se împacheteze pușca și apoi ieși cu ea sub braț și o luă pe Pecan Street până la un magazin de feronerie. Acolo cumpără un bomfaier, o pilă lată cu un singur șir de zimți și alte câteva articole din cele mai felurite. Niște clești și un patent. O șurubelniță. O lanternă. O rolă de bandă izolatoare.

Se opri pe trotuar cu tot cu cumpărături. Apoi se întoarse și o porni în josul străzii.

Întors în magazinul de articole sportive, îl întrebă pe același vânzător dacă aveau cumva bețe de cort din aluminiu. Încercă să-i explice că nu-l interesa ce fel de cort era, fiindcă lui nu-i trebuiau decât bețele.

Vânzătorul îl privi atent.

Indiferent ce fel de cort este, îi spuse el, tot trebuie să facem o comandă specială pentru bețe. Trebuie să știți care-i producătorul și numărul modelului.

Aveți corturi de vânzare, corect?

Avem trei modele diferite.

Care din ele are cele mai multe bețe?

Păi, cred că cel piramidal de trei metri jumate. Poți să stai în picioare în el. Mă rog, unii oameni pot să stea în picioare în el. Are un metru optzeci și ceva până la vârf.

Dați-mi unul din ăla.

Da, domnule.

Vânzătorul îi aduse cortul din magazie și îl puse pe tejghea. Era împachetat într-un sac de nailon portocaliu. Moss așeză pe tejghea carabina și punga cu cumpărăturile de la magazinul de feronerie, desfăcu sforile sacului și scoase cortul din el, laolaltă cu bețele și corzile.

Sunt toate înăuntru, spuse vânzătorul.

Cât vă datorez?

Face o sută șaptezecinci plus TVA.

Moss puse pe tejghea două bancnote de o sută de dolari. Bețele de cort erau într-o pungă separată și el o scoase și o puse lângă celelalte cumpărături. Vânzătorul îi dădu restul și bonul, iar Moss luă de pe tejghea carabina, punga și bețele de cort, îi mulțumi, se întoarse și plecă.

Și cortul? strigă vânzătorul.

Ajuns în cameră, despachetă carabina, o fixă într-un sertar deschis, o ținu strâns și îi reteză țeava cu bomfaierul chiar de lângă încărcător. Finisă tăietura cu pila și o netezi, apoi șterse gura țevii cu o cârpă umedă și o puse alături. După aia tăie patul armei după o linie care îl scurtă într-atât cât să poată fi apucat ca acela al unui pistol, se așeză pe pat și netezi frumos și patul retezat. Când reuși să-l aducă la forma pe care o voia, își trase antebrațul de-a lungul armei, apoi îl împinse iar înainte, apăsă cocoșul cu degetul mare, după care întoarse arma într-o parte și o studie. Arăta destul de bine. O întoarse

invers, deschise cutia cu cartușe și încărcă magazia cu cartușele bine ceruite, unul câte unul. Împinse la loc partea culisantă, vârî un cartuș pe țeavă, trase cocoșul, apoi mai vârî un cartuș în magazie și și-o așeză de-a lungul în poală. Nu avea cu mult peste jumătate de metru.

Sună la Trail Motel și îi spuse femeii să-i păstreze camera. Apoi strecură sub saltea cartușele, pușca și sculele cumpărate și ieși iar în oraș.

Se duse la Wal-Mart și își cumpără niște haine și o pungă mică de nailon cu fermoar în care să le pună. O pereche de blugi, două cămăși și câteva perechi de ciorapi. După-amiază făcu o plimbare lungă pe malul lacului și luă cu el într-o geantă țeava și patul pe care le retezase. Aruncă țeava cât mai departe în lac și îngropă patul armei sub malul argilos. Prin tufărișul deșertic goneau căprioare. Le auzea cum pufnesc și le putea vedea când ajungeau pe o culme la vreo sută de metri de el și stăteau acolo și se uitau la el. Se așeză pe un mal de pietriș cu geanta goală împachetată în poală și privi cum apune soarele. Privi cum pământul se face albastru și rece. Un uligan pescar coborî peste lac. Apoi se făcu întuneric și-atâta tot.

IV

Am ajuns șerif în districtu' ăsta la douășcinci de ani. Greu de crezut. Tata n-a fost om al legii. Jack era bunicu-meu. Eu și cu el am fost șerifi în același timp, el în Plano și eu aicea. Eu cred că era tare mândru de asta. Știu că eu eram. Abia ce mă întorsesem de la război. Aveam niște medalii și alte chestii din astea și sigur că s-a iscat ceva vâlvă în ce mă privește. Am tras din greu. N-aveam încotro. Am încercat să fiu cinstit. Jack zicea tot timpul că nu-i păcat ce bagi în gură, e păcat ce scoți pe gură, dar eu cred că pur și simplu nu era în firea lui să fie așa. Să vorbească de rău pe cineva. Și pe mine nu m-a deranjat să fiu și eu ca el. Eu și cu nevastă-mea suntem căsătoriți de treișunu de ani. N-avem copii. Am pierdut o fată, dar nu vreau să vorbesc despre asta. Am stat în funcție două mandate și după aia ne-am mutat la Denton, în Texas. Jack zicea tot timpul că să fii șerif e una dintre cele mai bune slujbe din lume și să fii un fost șerif e una dintre cele mai rele. Poate că multe lucruri sunt așa. Am plecat și plecați am fost. Am făcut tot felul de lucruri. O vreme am fost polițist pe o linie de cale ferată. La vremea aia nevastă-mea nu era cu totul convinsă dacă să venim aici. Să candidez. Dar a văzut și ea că asta voiam, și-atuncea ne-am hotărât. Ea-i mai bună la suflet ca mine și-asta o recunosc în fața oricui vrea s-audă. Nu că asta ar spune totul. Ea-i mai bună la suflet ca orice om pe care-l știu eu. Punct.

Oamenii cred că știu ce vor, dar de obicei nu știu. Uneori, dacă au noroc, o primesc oricum. Eu știu că am fost întotdeauna norocos. Toată viața. Altfel nici n-aș fi acum aici. După toate prin câte-am trecut. Da' ziua când am văzut-o pe ea cum iese de la Kerr's Mercantile și traversează și trece pe lângă mine, și eu mi-am scos pălăria în fața ei și mai că văd cum îmi zâmbește înapoi, aia a fost cea mai norocoasă din toate.

Oamenii se plâng de lucrurile urâte care li se-ntâmplă și nu meritau să li se-ntâmple, da' rareori pomenesc și de alea bune. De ce-au făcut ei ca să le merite pe astea bune. Eu nu-mi amintesc să-i fi dat bunului Dumnezeu chiar așa de multe motive să-mi facă zilele frumoase. Da' mi le-a făcut.

...

Marți dimineața, Bell intră în cafenea când tocmai se lumina de ziuă. Își luă ziarul și se duse la masa lui din colț. Bărbații de la masa mare pe lângă care trecu îl salutară dând din cap. Chelnerița îi aduse cafeaua și se întoarse la bucătărie să-i comande ouăle. Șeriful stătea și amesteca în cafea cu linguriță, deși nu avea ce să amestece, fiindcă el își bea întotdeauna cafeaua fără zahăr și fără lapte. Pe prima pagină a ziarului din Austin era o poză cu băiatul lui Haskins. Bell citi și clătină din cap. Soția băiatului avea douăzeci de ani. Știi ce poți să faci pentru ea? Al naibii să fii dacă poți să faci ceva. În douăzeci și ceva de ani Lamar nu pierduse niciodată un om. Chestia asta o s-o țină minte. Asta or să-și amintească și oamenii despre el.

Fata veni cu ouăle, iar șeriful împături ziarul și îl puse alături.

Îl luă pe Wendell cu el și se duseră cu mașina până în Desert Aire, și acolo rămaseră în prag cât bătu Wendell la ușă.

Uită-te la încuietoare, zise Bell.

Wendell scoase pistolul și deschise ușa.

Departamentul șerifului, zise el.

Nu-i nimeni aicea.

Da' nici nu merită să riști.

Așa-i. Pentru nimic nu merită.

Intrară amândoi și rămaseră pe loc. Wendell ar fi vrut să-și vâre pistolul în toc, dar Bell îl opri.

Haide să rămânem totuși la metoda fără riscuri, zise el.

Da, domnule.

Șeriful pătrunse înăuntru și luă de pe covor un cilindru mic de alamă, pe care îl ridică în lumină.

Ce-i aia? întrebă Wendell.

Butucul scos din încuietoare.

Bell își trecu mâna peste placajul ce separa camerele.

Uite-aicea e locul unde-a lovit, zise el.

Clătină bucata de alamă în palmă și se uită spre ușă.

Ai putea să cântărești chestia asta, să măsori distanța și căderea și să-i calculezi viteza.

Bănuiesc că s-ar putea.

O viteză frumușică.

Da, domnule. O viteză frumușică.

Străbătură camerele.

Dumneata ce crezi, dom' șerif?

Eu cred c-au spălat putina.

Și eu cred la fel.

Și cred c-au făcut-o cam în goana mare.

Mda.

Se duse în bucătărie, deschise frigiderul, se uită înăuntru și îl închise la loc. Se uită în

congelator.

Și când crezi c-a fost aici, dom' șerif?

Greu de zis. Poate că tocmai ne-a trecut pe sub nas.

Crezi că gagiu' nostru are măcar idee cam ce fel de șerpi sunt urmele lui?

Habar n-am. Ar trebui să aibă. A văzut și el ce-am văzut și eu, și pe mine știu că m-a dat gata.

Amărâții ăștia sunt în rahat până-n gât, așa-i?

Da, așa-i.

Bell se întoarse în living. Se așeză pe canapea. Wendell rămase în picioare în prag. Ținea încă pistolul în mână.

La ce vă gândiți? zise el.

Bell clătină din cap. Nu ridică privirea.

•

Până miercuri, jumătate din statul Texas se porni spre Sanderson. Bell stătea la masa lui din cafenea și citea știrile. Lăsă ziarul jos și ridică privirea. Un tip la vreo treizeci de ani pe care nu-l mai văzuse niciodată se oprise în fața lui. Se prezentă ca fiind reporter la *San Antonio Light*.

Ce-i toată povestea asta, dom' șerif? întrebă el.

Pare să fie un accident de vânătoare.

Accident de vânătoare?

Da, dom'le.

Cum să fie un accident de vânătoare? Mă luați peste picior.

Dă-mi voie să te întreb ceva.

Bine.

Anul trecut, la judecătoria districtuală din Terrell au fost înaintate nouăsprezece dosare penale. Câte dintre ele crezi dumneata că nu aveau legătură cu drogurile?

Nu știu.

Două. Între timp eu am aici un district cam cât tot Delaware, plin de oameni care au nevoie de ajutorul meu. Ce părere ai despre asta?

Nu știu.

Nici eu. Acuma, nu vreau decât să-mi iau micul dejun aici. Aș zice că m-așteaptă o zi destul de plină.

Șeriful și cu Torbert plecară în camioneta cu dublă tracțiune a lui Torbert. Toate erau la fel cum le lăsaseră. Parcară ceva mai încolo de camioneta lui Moss și așteptară.

Îs zece, zise Torbert.

Cum?

Îs zece. Decedați. L-am uitat pe bătrânu' Wyrick. Îs zece.

Bell dădu din cap.

Zece de care știm noi, zise el.

Da, domnule. De care știm noi.

Elicopterul ajunse acolo, se roti pe deasupra și coborî într-un vârtej de praf chiar în mijlocul văii. Nu coborî nimeni. Așteptau să se ducă praful. Bell și Torbert urmăriră cum

elicea își încetinește rotațiile.

Agentul DEA[{10}] se numea McIntyre. Bell îl cunoștea vag și îi era suficient de simpatic cât să schițeze un salut înspre el. Acesta coborî din elicopter cu un *clipboard* în mână și se îndreptă spre ei. Avea cizme în picioare, pălărie pe cap și o geacă de pânză Carhartt, și părea în regulă până când deschise gura.

Domnule șerif Bell, zise el.

Domnule agent McIntyre.

Ce vehicul e ăsta?

O camionetă Ford din ’72.

McIntyre rămase pe loc și se uită de-a lungul văii. Își plesni *clipboard*-ul de picior. Se uită la Bell.

Mă bucur să aud asta, zise el. De culoare albă.

Aș zice că da. Albă.

I-ar trebui un set de cauciucuri.

Se duse la mașină și îi dădu ocol. Scrise ceva pe *clipboard*. Se uită înăuntru. Împinse scaunul în față și se uită în spatele lui.

Cine i-a tăiat cauciucurile?

Bell stătea în picioare, cu mâinile vârâte în buzunarele de la spate. Se aplecă și scuipă.

Adjunctul Hays, aici de față, crede că a făcut-o o bandă rivală.

O bandă rivală.

Da, domnule.

Credeam că toate vehiculele au fost ciuruite.

Păi au fost.

Nu și ăsta de-aici.

Da, ăsta n-a fost.

McIntyre aruncă o privire înspre elicopter, apoi se uită de-a lungul văii și spre celelalte mașini.

Puteți să mă duceți cu mașina până acolo?

Sigur că putem.

O porniră înspre camioneta lui Torbert. Agentul se uită la Bell și își plesni *clipboard*-ul de picior.

N-ai de gând să-mi ușurezi treaba, așa-i?

Ei na, McIntyre. Fac mișto de tine.

Merseră de-a lungul văii și se uitară la camionetele ciuruite de gloanțe. McIntyre își ținea o batistă la nas. Cadavrele se umflaseră, așa îmbrăcate cum erau.

Asta-i cea mai nenorocită chestie pe care-am văzut-o în viața mea, zise agentul.

Se opri și își făcu însemnări pe *clipboard*. Măsură distanțele cu pasul, făcu o schiță sumară a scenei și copie numerele de pe tăblițele de înmatriculare.

N-ați găsit niciun fel de arme? întrebă el.

Nu atât de multe câte ar fi trebuit să fie. Avem două bucăți depuse la probe.

De cât timp crezi că-s morți?

De patru sau cinci zile.

Cineva trebuie să fi scăpat.

Bell încuviință din cap.

Mai e un cadavru la vreun kilometru jumate spre nord.

În spatele Fordului Bronco e heroină împrăștiată pe jos.

Aha.

Catran mexican.

Bell se uită la Torbert. Torbert se aplecă și scuipă.

Dacă lipsește heroina și lipsesc și banii, atunci bănuiala mea e că lipsește și cineva.

Aș zice că-i o bănuială rezonabilă.

McIntyre continuă să scrie.

Nu-ți face griji, zise el. Știu că n-ai luat-o tu.

Nu-mi fac griji.

McIntyre își potrivi pălăria și rămase cu privirea îndreptată spre camionete.

Or să vină și trupele speciale aici?

Or să vină. Sau cel puțin una. Unitatea antidrog de la DPS[{11}].

Am aici armament de 380, de 45, Parabellum de nouă milimetri, pușcă de 12 și 38 special. Ați mai găsit și altceva?

Cred că astea ar fi cam toate.

McIntyre dădu din cap aprobator.

Socot că ăia care-și așteptau marfa și-au dat seama pân-acu' că nu le mai vine. Și poliția de frontieră?

Din câte știu eu, vine toată lumea. Ne așteptăm în orice moment să se populeze pe-aicea. S-ar putea s-avem parte de-un spectacol mai ceva ca la inundațiile din '65.

Mda.

Ce am vrea noi e să ia cineva morții de-aici.

McIntyre își plesni *clipboard*-ul de picior.

Că bine zici.

Parabellum de nouă milimetri, spuse Torbert.

Bell clătină din cap.

Ar fi bine să notezi chestia asta.

•

Chigurh captă semnalul de la transmițătorul automat când traversa arcul amplu al podului de la Devil's River, la vest de Del Rio. Era aproape miezul nopții și autostrada goală. Se întinse spre scaunul pasagerului, răsuci încet butonul aparatului de radiorecepție înainte și înapoi, după care ascultă.

Lumina farurilor surprinse un soi de pasăre imensă ce stătea pe balustrada de aluminiu a podului undeva drept în față și Chigurh apăsă butonul de deschidere a geamului. Un val de aer rece pătrunse dinspre apă. Chigurh luă pistolul de lângă torpedou, îl armă și îl scoase pe geam, rezemându-i țeava de oglinda retrovizoare. Pistolul fusese dotat cu un amortizor lipit la cald de capătul țevii. Amortizorul era făcut dintr-un arzător cu propan fixat într-un tub de spray de păr și toată chestia era umplută cu izolație din fibră de sticlă și vopsită în negru tăciune. Trase exact în clipa când pasărea se ghemuia și își întindea aripile.

Ea năvăli nebunește în lumina farurilor, extrem de albă, întorcându-se și înălțându-se în întuneric. Glonțul lovise balustrada și ricoșase în noapte, iar balustrada zăngănise sec în turbionul de aer creat, apoi se potolise. Chigurh puse pistolul pe scaunul de alături, apoi închise geamul la loc.

•

Moss îl plăti pe șofer, ieși în bătaia luminilor din fața recepției motelului, își aruncă geanta pe umăr, închise portiera taxiului, se întoarse și intră în motel. Femeia era deja în spatele tejghelei. El lăsă geanta pe podea și se rezemă de tejghea. Femeia arăta ușor îmbujorată.

Bună, zise ea. Aveți de gând să stați mai mult aici?

Îmi trebuie altă cameră.

Vreți să schimbați camera sau doriți încă una. Pe lângă cea pe care o aveți deja?

Vreau s-o păstrez pe asta și să mai iau una.

În regulă.

Aveți cumva o hartă a motelului?

Femeia se uită sub tejghea.

Parcă era un soi de hartă pe-aici. Așteptați o clipă. Cred că asta-i.

Femeia puse pe tejghea o broșură veche. Avea o fotografie cu o mașină din anii ’50 parcată în față. Moss o despături, o netezi pe tejghea și începu s-o studieze.

Ce ziceți de 142?

Puteți s-o luați pe cea de lângă a dumneavoastră, dacă vreți. 120 e liberă.

E-n regulă. Ce ziceți de 142?

Femeia se întinse și luă cheia de pe panoul din spatele ei.

Aveți de plătit pentru două nopți, zise ea.

Moss plăti, își luă geanta, ieși afară și dădu colțul spre aleea din spatele motelului. Femeia se aplecă peste tejghea și se uită în urma lui.

Ajuns în cameră, se întinse pe pat cu harta desfășurată alături. Se ridică, se duse la baie și stătu în picioare, în cadă, cu urechea lipită de perete. Undeva se auzea un televizor. Se întoarse în cameră, se așeză, desfăcu fermoarul genții, scoase din ea pușca și o așeză pe-o parte, apoi îi goli tot conținutul pe pat.

Luă șurubelnița, scaunul de la birou, se urcă pe el, deșurubă grătarul de la gura de aerisire, coborî de pe scaun și îl puse pe cuvertura ieftină cu ciucuri, cu partea prăfuită în sus. Apoi urcă pe scaun și își duse urechea la gura de aerisire. Ascultă. Coborî de pe scaun, luă o lanternă și se cocoță la loc.

În canalul de aerisire era o bifurcație la vreo trei metri și ceva mai încolo și Moss reuși să vadă capătul servietei. Stinse lumina și rămase pe loc, ascultând. Încercă să asculte cu ochii închiși.

Coborî de pe scaun și își luă pușca, după care se duse la ușă, stinse lumina de la întrerupătorul de acolo și rămase așa, în întuneric, uitându-se prin crăpătura draperiei înspre curtea motelului. Apoi se întoarse, lăsă pușca pe pat și aprinse lanterna.

Desfăcu plasa aceea mică de nailon și scoase încet bețele de cort din ea. Erau niște țevi de aluminiu ușoare și lungi de aproape un metru, și Moss uni trei dintre ele și lipi îmbinările cu bandă izolatoare ca să nu se desprindă unele de altele. Se duse la dulapul

de haine și se întoarse cu trei umerașe de sârmă, apoi se așeză pe pat, le tăie cârligele cu patentul și le lipi cu bandă izolatoare în așa fel încât să formeze un singur cârlig. Apoi le prinse cu bandă de capătul tijei de aluminiu, se urcă pe scaun și strecură tija pe gura de aerisire.

Stinse lanterna și o aruncă pe pat, după care se întoarse la fereastră și se uită afară. Huruitul îndepărtat al unui camion care trecea pe autostradă. Așteptă până dispăru. O mâță ce traversa curtea se opri. Apoi își continuă drumul.

Moss se urcă pe scaun cu lanterna în mână. Aprinse lumina și îndreptă lentila spre peretele de metal galvanizat al gurii de aerisire pentru a atenua forța razei, apoi împinse cârligul până la servietă, îl răsuci și îl trase înapoi. Cârligul se agăță și răsuci ușor servieta, după care alunecă și scăpă iar. După câteva încercări, reuși să prindă cârligul de una dintre curele și trase servieta în liniște pe gura de aerisire, prin praf, până când putu să dea drumul tijei și să o apuce cu mâna.

Coborî de pe scaun, se așeză pe pat, șterse praful de pe servietă, îi desfăcu încuietoarea și curelele, o deschise și se uită la pachetele de bancnote. Scoase unul și îl frunzări. Apoi îl strecură înapoi în servietă, desfăcu coarda pe care o legase de curea, stinse lanterna și rămase pe pat, ascultând. Se ridică, întinse mâna și împinse bețele de aluminiu în gura de aerisire, după care puse înapoi grătarul și își strânse sculele. Așeză cheia pe birou, băgă pușca și sculele în geantă, apoi luă geanta și servieta și ieși pe ușă, lăsând totul așa cum fusese.

•

Chigurh trecu încet cu mașina prin fața șirului de camere ale motelului, cu geamul de la mașină deschis și cu aparatul de radiorecepție în poală, întoarse mașina la capătul parcării și o porni înapoi. Încetini, se opri, apoi dădu în marșarier și Ramchargerul alunecă puțin de-a-ndăratelea pe asfalt, apoi se opri din nou. În cele din urmă o coti spre recepția motelului, parcă și intră.

Ceasul de pe peretele recepției arăta ora doișpe și patruzeci și două de minute. Televizorul era deschis și femeia din spatele tejghelei părea să fi adormit.

Da, domnule, spuse ea. Vă pot ajuta cu ceva?

Chigurh plecă de la recepție cu cheia în buzunar, urcă în Ramcharger, dădu roată clădirii, parcă mașina, ieși din ea și o porni pe jos spre cameră, ducând în mână sacul cu aparatul de radiorecepție și armele. În cameră aruncă sacul pe pat, își scoase cizmele și ieși iar cu aparatul automat, cu setul de baterii și pușca din camionetă. Pușca era un Remington cu repetiție de calibrul 12, cu un pat din plastic model militar și suprafața fosfatată pentru protecție. Era dotată cu un amortizor artizanal, lung de vreo treizeci de centimetri cu totul și gros cam cât o doză de bere. Străbătu veranda din fața camerelor doar în ciorapi, ascultând semnalul transmițătorului.

Se întoarse în cameră și rămase în picioare în pragul ușii deschise, sub lumina albă, artificială a becului din parcare. Intră în baie și aprinse lumina de-acolo. Măsură camera și se uită să vadă unde e fiecare lucru. Măsură distanța la care erau puse întrerupătoarele. Apoi rămase în picioare în cameră și cuprinse totul cu privirea încă o dată. Se așeză, își trase cizmele, își luă tubul de oxigen și îl aruncă pe umăr, apucă arma cu glonț captiv de unde era agățată de furtunul de aer și apoi ieși și o porni spre

cameră.

Rămase în ușă și ascultă. Apoi zbură butucul încuietorii cu arma cu glonț captiv și deschise ușa cu piciorul.

Un mexican într-o *guayabera*[{12}] verde stătea așezat pe pat și întinse mâna spre un automat mic de lângă el. Chigurh îl împușcă de trei ori, atât de repede încât zgomotul păru că vine de la o singură împușcătură mai lungă, iar jumătatea de sus a mexicanului se împrăștie aproape toată pe tăblia patului și pe zidul din spatele ei. Împușcătura iscase un sunet straniu și profund, de explozie înfundată. Ca și cum cineva tușise într-un butoi. Chigurh aprinse lumina, trecu pragul și rămase cu spatele la peretele exterior. Se uită rapid înăuntru. Ușa de la baie fusese închisă. Acum era deschisă. Pătrunse în cameră și trase două cartușe prin ușa dinaintea lui și, încă unul prin perete, apoi ieși din nou. Undeva înspre capătul clădirii se aprinsese o lumină. Chigurh așteptă. Apoi se uită încă o dată în cameră. Ușa fusese făcută bucăți și fâșii de placaj atârnau din țâțâni, iar pe dalele rozalii ale băii începuse să se întindă un firicel firav de sânge.

Chigurh înaintă până în prag și mai trase două cartușe prin peretele băii, după care intră, cu pușca la șold. Bărbatul zăcea prăbușit peste cadă, cu un AK-47 în mână. Era împușcat în piept și în gât și sângera puternic.

Nu eu gagiu, șuieră el. Nu eu gagiu.

Chigurh se dădu în spate ca să evite explozia de cioburi de ceramică din cadă și îl împușcă în față.

Ieși din cameră și se opri pe aleea motelului. Nimeni. Se întoarse înăuntru și cercetă camera. Se uită în dulapul de haine și sub pat, apoi scoase toate sertarele și le trânti pe podea. Se uită în baie. Pistolul automat H&K al lui Moss zăcea pe chiuvetă. Îl lăsase acolo. Își șterse picioarele pe covoraș ca să scape de sângele de pe tălpile cizmelor și rămase cu privirea ațintită în cameră. Apoi văzu gura de aerisire.

Luă lampa de lângă pat smulgându-i cordonul, se cățără pe birou, desfăcu grătarul cu piciorul metalic al lămpii, îl scoase de acolo și se uită înăuntru. Văzu urmele lăsate în praf. Coborî și rămase pe loc. Pe cămașă avea sânge și mizerie de pe perete, așa că și-o dădu jos, se întoarse în baie, se spălă și se șterse cu unul din prosoape. Apoi umezi prosopul și își șterse cizmele, îl mai împături o dată și își curăță și crăcii blugilor. Luă pușca și se întoarse în cameră gol până la brâu, ținând cămașa mototolită într-o mână. Își șterse iar tălpile cizmelor pe covoraș, măsură camera cu privirea pentru ultima oară și ieși.

•

Când Bell intră în birou, Torbert înălță privirea de la masă, apoi se ridică, veni înspre el și-i puse o hârtie în față.

Asta-i? întrebă Bell.

Da, domnule.

Bell se lăsă pe spate în scaun și se apucă s-o citească, atingându-și ușor buza de jos cu degetul arătător. După un timp lăsă raportul din mână. Nu se uită la Torbert.

Io știu ce s-a-ntâmplat aicea, zise el.

În regulă.

Ai fost vreodată la un abator?

Da, domnule. Cred că da.

Dacă ai fi fost, ai ști sigur.

Cred că am fost odată când eram mic.

Bun loc să duci un copil.

Mi se pare că m-am dus de capu' meu. M-am strecurat înăuntru.

Și cum omorau vacile?

Era acolo un gagiu care stătea crăcănat deasupra țarcului și lăsau vacile să intre câte una odată și gagiul le trăsnea în cap cu un ciocan. Asta făcea el toată ziua.

Cam așa era. Da' acuma nu mai e nici pe departe ca pe vremea aia. Folosesc o armă cu aer comprimat din care iese un piron de oțel. Pur și simplu țâșnește afară cam atâta. Pun chestia aia între ochii vacii, apasă pe trăgaci și s-a terminat cu ea. Simplu ca bună ziua.

Torbert stătea în colțul mesei de lucru a lui Bell. Așteptă un minut ca șeriful să continue, dar șeriful nu continuă. Torbert rămase locului. Apoi întoarse privirea.

Aș fi preferat nici să nu-mi fi zis asta, spuse el.

Știu, îi răspunse Bell. Știam că asta o să zici chiar 'nainte s-o zici.

•

Moss ajunse în față la Eagle Pass la două fără un sfert dimineața. Dormise cea mai mare parte a drumului pe bancheta din spate a taxiului și se trezise doar când mașina încetinise la ieșirea de pe autostradă și intrase pe Main Street. Se uită la globurile albe și palide ale stâlpilor de iluminat care treceau pe lângă marginea de sus a geamului mașinii. Apoi se ridică.

Vreți să treceți râul? întrebă șoferul.

Nu. Du-mă doar până în centru.

Sunteți în centru.

Moss se aplecă în față, cu coatele pe spătarul scaunului.

Și ce-i aia de colo?

Aia-i curtea districtuală din Maverick.

Nu. Acolo unde se vede firma aia.

Acolo-i hotelul Eagle.

Lasă-mă acolo.

Îi plăti șoferului cincizeci de dolari, cum se înțeleseseră, își luă genții de pe trotuar, urcă treptele până pe verandă și intră. Funcționarul stătea la recepție de parcă l-ar fi așteptat.

Plăti, băgă cheia în buzunar, urcă scările și o apucă pe coridorul vechiului hotel. Liniște de moarte. Nicio lumină deasupra ușilor. Găsi camera, vârî cheia în ușă, o deschise, intră și apoi o închise în urma lui. Luminile de pe stradă pătrundeau prin draperiile de dantelă de la fereastră. Puse genții pe pat, se întoarse la ușă și aprinse becul din plafon. Întrerupător de modă veche, cu placă ornamentală. Mobilă de stejar de la sfârșitul secolului. Pereți maronii. Aceeași cuvertură cu ciucuri.

Se așeză pe pat și începu să cumpănească lucrurile. Se ridică și se uită pe fereastră la parcarea hotelului, apoi intră în baie, luă un pahar de apă, se întoarse în cameră și se așeză iar pe pat. Bău o gură de apă și puse paharul pe placa de sticlă așezată pe

noptiera de lemn.

Nu există nicio nenorocită de cale, zise el.

Desfăcu cataramele de alamă și curelele de la servietă și începu să scoată pachetele cu bani și să le stivuiască pe pat. Când servieta se goli, verifică dacă avea fund fals, îi controlă marginile, după care o puse deoparte și începu să cerceteze toate teancurile de bancnote, frunzărind fiecare pachet și apoi stivuindu-l înapoi în servietă. Pusese deja la loc cam o treime din bani când găsi emițătorul.

Interiorul pachetului fusese umplut cu bancnote de un dolar ce aveau partea din mijloc decupată, iar emițătorul automat cuibărit acolo era cam de mărimea unei brichete Zippo. Trase banderola, scoase emițătorul și îl cântări în palmă. Apoi îl puse în sertar, se ridică, se duse cu bancnotele de un dolar decupate și cu banderola la baie, le aruncă în toaletă, trase apa după ele și se întoarse. Împături sutele împrăștiate și le puse la el în buzunar, apoi aranjă restul bancnotelor înapoi în servietă, puse servieta pe scaun și rămase pe loc, cu privirea la ea. Se gândi la o mulțime de lucruri, dar acela care nu-i ieșea deloc din minte era că la un moment dat va trebui să renunțe să meargă la noroc.

Scoase pușca din geantă, o așeză pe pat și stinse lampa de pe noptieră. Se duse la ușă și stinse lumina din plafon, apoi se întoarse, se întinse pe pat și rămase cu privirea ațintită la tavan. Știa ce urmează. Doar că nu știa când. Se ridică, se duse în baie, trase de lanțul becului de deasupra chiuvetei și se privi în oglindă. Luă un prosop de față de pe bara din sticlă, dădu drumul la apa caldă, umezi prosopul, îl stoarse și se șterse pe față și pe ceafă. Își făcu nevoia, apoi stinse lumina, se întoarse în cameră și se așeză pe pat. Îi trecuse deja prin minte că n-o să mai fie niciodată în viața lui în siguranță și se întrebă dacă te puteai obișnui cu așa ceva. Și dacă te obișnuiai?

Își goli geanta, puse pușca în ea, îi trase fermoarul și o luă împreună cu servieta jos, la recepție. Mexicanul care îi dăduse camera plecase, iar în locul lui era un alt recepționer, slab și pământiu. Cămașă albă și subțire și papion negru. Fuma o țigară și citea revista *Ring* și ridică privirea spre Moss fără prea mult entuziasm, mijind ochii din pricina fumului.

Da, domnule, zise el.

Acum ai intrat în tură?

Da, domnule. O să fiu aici până la zece dimineața.

Moss puse pe tejghea o bancnotă de-o sută de dolari. Recepționerul lăsă revista deoparte.

Nu-ți cer să faci vreo chestie ilegală, zise Moss.

Abia aștept să aud descrierea acelei chestii, spuse recepționerul.

E unu' care mă urmărește. Nu-ți cer decât să mă suni când se cazează careva. Prin careva înțeleg orice purtător de sulă. Poți să faci asta?

Recepționerul din tura de noapte își scoase țigara din gură, o duse deasupra unei scrumiere mici din sticlă, scutură scrumul de la capătul ei cu degetul mic și se uită la Moss.

Da, domnule, zise el. Pot să fac asta.

Moss clătină din cap și se întoarse la etaj.

Telefonul nu sună deloc. Ceva îl trezi. Se ridică în capul oaselor și se uită la ceasul de pe masă. Patru treișapte. Își coborî picioarele peste marginea patului, căută și găsi cizmele, și le trase în picioare și rămase pe loc, ascultând.

Se ridică și se duse să asculte cu urechea lipită de ușă, ținând pușca într-o mână. Apoi intră în baie, împinse la o parte perdeaua din plastic care atârna pe inele deasupra căzii, dădu drumul la robinet și ridică mânerul ca să pornească dușul. Apoi trase iar perdeaua în jurul căzii, ieși și închise ușa băii în urma lui.

Rămase în picioare lângă ușă și ascultă iar. Trase punga de nailon pe care o îndesase sub pat și o puse pe scaunul din colț. Se duse să aprindă lumina de pe noptieră, se opri și încercă să gândească. Își dădu seama că telefonul ar putea să sune și atunci ridică receptorul din furcă și îl așeză pe masă. Trase cuvertura și răscoli așternuturile de pe pat. Se uită la ceas. Patru patruștrei. Se uită la telefonul care zăcea pe masă. Îl ridică, îi smulse firul și puse receptorul înapoi în furcă. Apoi se duse până la ușă și se opri acolo, cu degetul mare pe cocoșul puștii. Se lăsă în genunchi și își duse urechea la spațiul de sub ușă. Un vânt răcoros. Ca și cum undeva s-ar fi deschis o ușă. Ce-ai făcut. Ce-ai uitat să faci.

Se duse în partea îndepărtată a patului, se lăsă în jos, se târî dedesubt și rămase întins acolo pe burtă, cu pușca ațintită spre ușă. Era exact atâta loc cât îi trebuia între stinghiile de lemn. Își simțea inima bătându-i pe covorul plin de praf. Așteptă. Două coloane de întuneric intersectară linia de lumină de sub ușă și rămaseră acolo. Următorul lucru pe care îl auzi a fost cheia în broască. Foarte încet. Apoi ușa se deschise. Vedea până afară pe coridor. Nu era nimeni acolo. Așteptă. Încercă să nici nu clipească, dar clipi. Apoi, în pragul ușii se văzu o pereche de cizme scumpe din piele de struț. Blugi apretați. Bărbatul stătea acolo. Apoi intră. Apoi se îndreptă încet spre baie.

În clipa aceea Moss își dădu seama că nu urma să deschidă ușa de la baie. Urma să se întoarcă. Și când o s-o facă, avea să fie prea târziu. Prea târziu ca să mai comită vreo greșeală sau să mai comită orice, și că urma să moară. Fă-o, își zise el. Fă-o odată.

Nu te întoarce, zise el. Numai să te-ntorci și ți-am zburat creierii.

Bărbatul nu se clinti. Moss înaintă pe coate, cu pușca în mâini. Nu putea să-l vadă decât până la brâu și nu știa ce fel de armă are.

Aruncă arma, zise el. Acum.

O pușcă zdrăngăni pe podea. Moss se ridică în picioare.

Mâinile sus, zise el. Dă-te din dreptul ușii.

Bărbatul făcu doi pași în spate și rămase pe loc, cu mâinile ridicate la nivelul umerilor. Moss ocoli capătul patului. Bărbatul era la vreo trei metri de el. Întreaga încăpere pulsa încet. În aer se simțea un miros ciudat. Ca de apă de colonie străină. Cu un ușor iz medicinal. Totul zumzăia. Moss ținu pușca la șold, cu cocoșul tras. Nu se putea întâmpla absolut nimic care să-l ia prin surprindere. Se simțea imponderabil. Se simțea ca și cum ar pluti. Bărbatul nici măcar nu se uita înspre el. Părea ciudat de liniștit. Ca și cum toată chestia asta era ceva obișnuit la el.

Dă-te înapoi. Mai mult.

Se dădu. Moss luă de jos pușca acestuia și o aruncă pe pat. Aprinse lumina din tavan și închise ușa.

Uită-te încoace, zise el.

Bărbatul întoarse capul și îl fixă pe Moss cu privirea. Ochi albaștri. Senini. Păr negru. Avea ceva vag exotic. Ceva ce depășea tot ce știa Moss.

Ce vrei?

Bărbatul nu răspunse.

Moss traversă încăperea, apucă piciorul patului și îl trase într-o parte cu o singură mână. Servieta zăcea acolo, în praf. O ridică. Bărbatul părea să nici nu bage de seamă. Părea cu mintea în altă parte.

Moss luă plasa de nailon de pe scaun, și-o aruncă pe umăr, luă de pe pat pușca cu amortizorul ei uriaș în formă de doză de bere, o puse sub braț și luă iar servieta în mână.

Hai să mergem, zise el.

Bărbatul lăsă brațele jos și ieși pe coridor.

Cutiuța care conținea aparatul de radiorecepție stătea pe podea chiar în fața ușii. Moss o lăsă acolo. Avea senzația că riscase deja mai mult decât îl ținea cureaua. Merse cu spatele pe coridor, ațintind pușca spre talia bărbatului și ținând-o cu o mână, ca pe un pistol. Vru să-i zică să ridice iar mâinile la ceafă, dar ceva îi spuse că de fapt nu conta cine știe ce unde își ținea mâinile. Ușa dormitorului rămăsese deschisă și dușul încă mai curgea.

Numai să-ți arăți fața la capătul scărilor și te-mpușc.

Bărbatul nu-i răspunse. Din ce văzuse Moss până acum, putea fi foarte bine și mut.

Exact acolo, spuse Moss. Niciun pas mai mult.

Bărbatul se opri. Moss se retrase spre scări și aruncă o ultimă privire la individul care stătea acolo, în lumina de un galben mohorât ce venea de la becul de pe perete, după care se întoarse și coborî în goană scara, sărind câte două trepte odată. Habar n-avea unde merge. Nu se gândise până-ntr-acolo.

În hol, tălpile recepționerului se iteau de sub tejgheaua sa. Moss nu se opri. Țâșni pe ușa din față și pe trepte în jos. Pe când traversa strada, Chigurh era deja la balconul de deasupra capului său. Moss simți cum ceva îi smucește geanta de pe umăr. Împușcătura s-a auzit doar ca un pocnet înfundat, sec și neînsemnat în tăcerea întunecată din oraș. Se întoarse la timp ca să vadă flacăra celei de-a doua împușcături, slabe, dar vizibile în lucirea rozalie a firmei de neon înalte de cinci metri a hotelului. Nu simți nimic. Glonțul îi mușcă din cămașă, sângele începu să-i curgă prin partea de sus a brațului și el deja alerga din toate puterile. La următoarea împușcătură simți o durere usturătoare într-o parte. Se prăbuși, apoi se ridică iar și lăsă arma lui Chigurh să zacă pe stradă.

La dracu', zise el. Ce împușcătură.

Goni în salturi pe trotuar, pe lângă cinematograful Azteca. Trecu de chioșculețul rotund de-acolo și toată sticla acestuia se făcu fărâme. Împușcătura aceea nici măcar n-o auzise. Se rostogoli cu pușca în mână, trase cocoșul și apăsă pe trăgaci. Cartușul zăngăni pe balustrada de la etajul al doilea și sparse sticla de la câteva ferestre. Când se întoarse iar, o mașină care venea pe Main Street îl surprinse cu lumina farurilor, încetini și apoi acceleră iar. Moss o coti pe Adams Street, iar mașina derapă pe o parte în mijlocul intersecției într-un nor de fum de cauciucuri arse și opri. Motorul murise, iar

șoferul încerca să-l pornească. Moss se întoarse cu spatele la zidul de cărămidă al clădirii. Doi bărbați coborâseră din mașină și traversau strada în fugă. Unul dintre ei deschise focul cu o mitralieră de calibru redus, iar el trase înspre ei de două ori cu pușca, după care se aruncă în față, cu sângele cald șiroindu-i în zona vintrelor. Pe stradă auzi cum mașina pornește iar.

Când ajunse pe Grande Street, în spatele lui izbucni un șir de împușcături infernale. Nu credea că mai e în stare să fugă. Se văzu cum șchiopătează într-o vitrină de pe cealaltă parte a străzii, cu cotul lipit de trup, cu geanta aruncată peste umăr și cărând în mâini pușca și servieta de piele, o reflecție întunecată și absolut inexplicabilă. Când se uită iar, se așezase pe trotuar. Ridică-te, nemernicu' dracu', zise el. Nu sta să mori aicea. Ridică-te naibii odată.

Traversă Ryan Street cu sângele plescăindu-i în cizme. Își trase geanta în față, îi desfăcu fermoarul, vârî pușca înăuntru și trase fermoarul la loc. Rămase pe loc, clătinându-se. Apoi trecu strada înspre pod. Îi era frig, tremura și simțea că o să vomite.

Pe partea americană a podului erau un ghișeu și un turnichet, și Moss vârî zece cenți în fantă, trecu clătinându-se de bară și ațintì cu privirea culoarul îngust din fața lui. Abia ce începea să se crape de ziuă. Zori mohorâți și cenușii pe câmpia mlăștinoasă ce se întindea de-a lungul malului de est al râului. O viață de om până pe partea cealaltă.

La jumătatea drumului întâlni niște petrecăreți ce se întorceau. Patru puști, să fi avut optișpte ani, pe jumătate beți. Puse servieta pe trotuar și scoase din buzunar un pachet cu bancnote de o sută. Banii erau mânjiți cu sânge. Îi șterse de cracul pantalonilor, trase afară cinci bancnote de o sută și puse restul în buzunarul de la spate.

Mă scuzați, zise el.

Se rezemă de gardul din sârmă. Urmele însângerate ale tălpilor pe trotuarul din urma lui erau ca niște indicații într-un joc enigmistic.

Mă scuzați.

Cei patru coborâră de pe trotuar pe șosea ca să-l ocolească.

Mă scuzați, voiam să vă întreb dacă nu vrea unul din voi să-mi vândă o haină.

Nu se opriră decât după ce trecură de el. Apoi unul dintre ei se întoarse.

Cât dai? întrebă el.

Tipul din spatele tău. Cel în haină lungă.

Tipul în haină lungă se opri odată cu ceilalți.

Cât?

Îți dau cinci sute de dolari.

Căcat.

Lasă-l, Brian.

Hai să mergem, Brian. E beat.

Brian se uită la ei și apoi se uită la Moss.

Să vedem banii, zise el.

Sunt aici.

Arată-mi-i.

Lasă-mă să iau haina.

Hai să mergem, Brian.

Ia de-aici o sută și lasă-mă să țin haina. După aia îți dau restul.
În regulă.
Își scoase haina și i-o întinse, iar Moss îi dădu bancnota.
Ce-are pe ea?
Sânge.
Sânge?
Sânge.
Băiatul rămase locului, cu bancnota în mână. Se uită la sângele de pe degetele lui.
Ce-ai pățit?
Am fost împușcat.
Hai să mergem, Brian. Ce dracu'.
Dă-mi banii.
Moss îi întinse bancnotele, își dădu jos de pe umăr geanta cu fermoar, o puse pe trotuar și își trase cu greutate haina pe el. Puștiul împături bancnotele, le băgă în buzunar și se îndepărtă.
Se alătură celorlalți și plecară toți mai departe. Apoi se opriră. Vorbeau între ei și se uitau în urmă la el. Moss își încheie nasturii la haină, își puse banii în buzunarul interior, își ridică geanta pe umăr și luă în mână servieta de piele.
Vedeți-vă de drum, le spuse el. Nu mă faceți s-o zic de două ori.
Băieții se întoarseră și merseră mai departe. Rămăseseră numai trei. Moss își șterse ochii cu podul palmei. Încercă să vadă unde dispăruse al patrulea. Apoi își dădu seama că nu exista un al patrulea. În regulă, își zise el. Dă-i numai înainte, nu te opri.
Ajunse în locul unde râul trecea de-adevăratelea pe sub pod și acolo se opri și se uită în jos spre el. Ghereta vameșului mexican era imediat în față. Se uită în urmă de-a lungul podului, dar cei trei dispăruseră. Spre răsărit, o lumină nisipoasă. Deasupra dealurilor joase și negre de dincolo de oraș. Apa luneca pe sub el încet și întunecat. Undeva, un câine. Liniște. Nimic.
De-a lungul malului american al râului, chiar sub el, se vedea un pâlc de trestie sălbatică și Moss lăsă jos geanta cu fermoar, apucă servieta din piele, o balansă în spatele lui și apoi o proiectă peste balustradă și în aer.
O durere ca un fulger. Se ținu de coastă și se uită cum servieta se rostogolește încet în lumina tot mai slabă a stâlpilor de pe pod, după care se prăvălește fără zgomot în trestii și dispare. Apoi se târî pe asfalt și rămase acolo în sângele ce băltea, cu chipul lipit de plasa de sârmă. Ridică-te, zise el. Ridică-te, nemernicule.
Când ajunse la punctul de control, acolo nu era nimeni. Trecu de barieră și intră în orașul Piedras Negras, statul Coahuila.
Își croi drum pe stradă înspre un părculeț sau *zocalo*[{13}] unde păsările *quiscal* din eucalipți se trezeau și se chemau unele pe altele. Trunchiurile copacilor erau văruite în alb cam până la nivelul unor lambriuri și de la distanță parcul părea plin cu stâlpi albi înșirați la întâmplare. Un foișor sau podium de fanfară din fier forjat în centru. Moss se prăbuși pe una din băncile de fier, punând geanta lângă el pe bancă, și se aplecă în față ca să rămână conștient. Din stâlpii de iluminat atârnau globuri de lumină portocalie. Lumea se pierdea în ceață. Dincolo de parc era o biserică. Părea foarte departe. Păsările

quiscal cârâiau și se legănau pe crengile de deasupra lui, și se făcea ziuă.

Puse o mână pe banca de lângă el. Greață. Nu te întinde.

Niciun pic de soare. Doar lumina cenușie a zorilor. Străzile umede. Magazinele închise. Obloane de fier. Un bătrân venea spre el împingând o măturǎ. Făcu o pauză. Apoi își continuă mersul.

Señor, zise Moss.

Bueno, îi spuse bătrânul.

Vorbiți engleză?

Bătrânul îl studie pe Moss, ținând coada măturii cu amândouă mâinile. Ridică din umeri.

Am nevoie de un medic.

Bătrânul așteptă să audă mai mult. Moss se ridică cu greu în picioare. Banca era plină de sânge.

Am fost împușcat, zise el.

Bătrânul îl măsură cu privirea. Plescăi din limbă. Ridică privirea spre zori. Copacii și clădirile începeau să capete contur. Se uită la Moss și făcu un gest cu bărbia.

Puede andar? zise el.

Cum?

Puede caminar?[{14}]

Bătrânul mimă cu două degete gestul de-a merge, lăsându-și mâna să atârne moale din încheietură.

Moss dădu din cap că da. Un val de negură îl năpădi. Așteptă până îi trecu.

Tiene dinero?[{15}]

Măturătorul își frecă degetul mare de celelalte degete.

Sí, spuse Moss. *Sí.*

Se ridică și se clătină pe picioare. Scoase pachetul cu bancnote îmbibate de sânge din buzunarul hainei, desprinse din el o bancnotă de o sută de dolari și i-o întinse bătrânului. Bătrânul o luă cu mult respect. Se uită la Moss și apoi își rezemă mătura de bancă.

•

Chigurh coborî scările și ieși pe ușa din față a hotelului cu un prosop înfășurat în jurul coapsei drepte și legat cu bucăți din cordonul de la jaluzele. Prosopul era deja îmbibat de sânge. Chigurh avea o geantă mică într-o mână și un pistol în cealaltă.

Cadillacul era oprit de-a curmezișul în intersecție și pe stradă se trăgeau focuri de armă. Chigurh se adăposti în cadrul ușii unei frizerii. Pocnetul focurilor de armă automată și bubuitul greu și profund al unei puști reverberară pe fațadele clădirilor. Bărbații de pe stradă erau îmbrăcați în impermeabile și pantofi sport. Nu arătau ca niște oameni pe care te-ai aștepta să-i întâlnești în zona asta a țării. Se întoarse, urcă șchiopătând treptele verandei, rezemă pistolul de balustradă și deschise focul asupra lor.

Până să apuce ei să-și dea seama de unde veneau împușcăturile, el ucisese deja unul și îl rănise pe al doilea. Rănitul se strecură în dosul mașinii și trase asupra hotelului. Chigurh se rezemă cu spatele de zidul de cărămidă și vârî un nou încărcător în pistol. Focurile de armă făceau țăndări sticla ușii și smulgeau așchii din cadrul de lemn. Lumina

din hol se stinse. Pe stradă era încă destul de întuneric ca să vezi străfulgerarea de la gura țevilor. Împușcăturile încetară o vreme, iar Chigurh se întoarse și se repezi în holul hotelului, cu cioburi de sticlă plesnindu-i sub cizme. Târî piciorul după el pe coridor și de-a lungul treptelor, până în spatele hotelului, și de-acolo în parcare.

Traversă strada și o luă în sus pe Jefferson pe lângă zidul dinspre nord al clădirilor, chinuindu-se să grăbească pasul și târându-și pe lângă el piciorul legat. Toate astea se petreceau la un cvartal de curtea districtuală din Maverick și Chigurh socoti că nu mai puteau trece multe minute până când vor sosi și alți indivizi.

Când ajunse la colț, pe stradă mai rămăsese un singur om în picioare. Stătea în spatele mașinii, iar mașina era ciuruită rău, cu toate geamurile făcute praf sau albe și opace. Înăuntru se găsea cel puțin un cadavru. Bărbatul se uita înspre hotel și Chigurh ridică pistolul, îl împușcă de două ori, iar omul se prăbuși în stradă. Chigurh se trase în spate după colțul clădirii și rămase cu pistolul ridicat la nivelul umărului, în așteptare. Un iz puternic de praf de pușcă în aerul răcoros al dimineții. Ca mirosul artificiilor. Niciun zgomot nicăieri.

Când ieși șchiopătând în stradă, unul dintre bărbații pe care îi împușcase de pe balconul hotelului se târa spre trotuar. Chigurh îl urmări cu privirea. Apoi îl împușcă în spate. Celălalt stătea întins lângă bara de protecție din față a mașinii. Glonțul îi străbătuse țeasta și sângele întunecat băltea în jurul lui. Arma îi zăcea pe jos, dar Chigurh n-o băgă în seamă. Se duse în partea din spate a mașinii, îl înghionti cu cizma pe bărbatul de-acolo, apoi se aplecă și luă de jos mitraliera cu care trăsese. Era un Uzi cu țeavă scurtă și cu încărcător de douăzeci și cinci de gloanțe. Chigurh scotoci prin buzunarele mortului și îl văduvi de încă trei încărcătoare, dintre care unul era plin. Le puse în buzunarul hainei sale, își fixă pistolul la curea și controlă cartușele din încărcătorul rămas în Uzi. Apoi își aruncă arma peste umăr și țopăi într-un picior până pe trotuar. Bărbatul pe care îl împușcase în spate zăcea acolo și îl privea. Chigurh cercetă strada în direcția hotelului și a curții districtuale. Palmierii înalți. Se uită la bărbat. Bărbatul zăcea într-o baltă de sânge ce se întindea.

Ajută-mă, zise el.

Chigurh scoase pistolul de la brâu.

Uită-te la mine, spuse Chigurh.

Bărbatul se uită la el și apoi își mută iar privirea într-o parte.

Vorbești engleză?

Da.

Nu te uita în lături. Vreau să te uiți la mine.

Omul se uită la Chigurh. Se uită la noua zi care răsărea și albea totul. Chigurh îl împușcă drept în frunte și apoi îl privi îndelung. Privi cum îi plesnesc vasele capilare din ochi. Lumina pieri. Privi cum propria lui imagine se degradează în acea lume risipită. Își vârî pistolul la brâu și se mai uită o dată în urmă de-a lungul străzii. Apoi luă geanta de jos, își aruncă automatul Uzi peste umăr, traversă și o porni șchiopătând înspre parcarea hotelului, unde își lăsase mașina.

V

Noi am venit din Georgia. Adică familia mea. Cu caii și cu căruța. Chestia asta o știu sigur că-i așa. Știu că există o groază de lucruri în istoria unei familii care pur și simplu nu-s așa. În orice familie. Poveștile se transmit din gură-n gură și adevărul se uită cât ai clipi. Așa se zice. Chestie despre care cred că unii ar spune că e ca și cum adevărul nu rezistă. Dar eu nu cred asta. Eu cred că atunci când toate minciunile or să fie spuse și uitate, adevărul o să fie în continuare acolo. El nu umblă așa din loc în loc și nu se schimbă de la o zi la alta. Nu ai cum să-l strici, așa cum nu ai cum să sărezi sarea. Nu ai cum să-l strici pentru că el e așa cum e. E chestia despre care vorbești. Am auzit cum e comparat cu stânca – parcă în Biblie – și n-aș zice că nu-i așa. Numai că el o să fie aici și când stânca n-o să mai fie. Sunt sigur că există unii oameni care n-or să fie de acord cu asta. De fapt, mai mulți. Numai că eu n-am aflat niciodată ce crede vreunul din ei.

Încerci întotdeauna să îți faci timp liber pentru evenimentele sociale și eu merg mereu la chestii cum ar fi, desigur, curățarea pietrelor de mormânt. Asta era o treabă ca lumea. Femeile pregăteau masa pe pământ și bineînțeles că era un fel de-a face campanie, dar făceai o treabă pentru niște oameni care nu era în stare s-o facă ei singuri. Bun, sigur că ai putea să fii cinic, mă gândesc eu, să zici că n-ai vrea ca oamenii ăia să vină la tine noaptea. Dar eu cred că-i vorba de ceva mai adânc. E vorba de comunitate și de respect, sigur, dar morții au mai multe pretenții de la tine decât ți-ar plăcea să recunoști sau chiar mai multe decât ți-ar plăcea să știi, și pretențiile lor s-ar putea să fie fără discuție foarte îndreptățite. Fără discuție. Foarte îndreptățite. Ai senzația că pur și simplu nu vor să scape lucrurile de sub control.

Chestia care am zis-o zilele trecute despre ziare. Au găsit săptămâna trecută aici în California un cuplu care închiria camere la bătrâni și după aia îi omora și îi îngropa în curte și le încasa banii de la asigurările sociale. Mai întâi îi tortura, nu pricep de ce. Poate că avea televizorul stricat. Și-acuma uite ce-a putut să scrie în ziare despre ei. Citez din ziare. Zice așa: Vecinii s-au alertat atunci când un bărbat a ieșit în goană din casă având pe el doar o zgardă de câine. Nu poți inventa chestii din astea. Chiar te-aș ruga să încerci numai.

Dar ai remarcat că a fost nevoie de așa ceva. Toate zbieretele și săpatul ălora în grădină n-a fost de-ajuns.

Dar e-n regulă. Râd și eu când citesc. Nici nu prea poți să faci altceva.

...

Conducea deja de trei ore pe drumul spre Odessa și când a ajuns acolo, apucase să se întunece. Ascultă la stația radio discuțiile dintre camionagii. Oare jurisdicția lui se extinde până aici? Haida-de. Să fiu al naibii dacă știu. Cred că dacă te vede cum comiți vreo infracțiune, da. Atunci sunt un criminal pocăit. Chiar așa, prietene.

Își luă o hartă a orașului de la un magazin Quick Stop și o întinse pe bancheta mașinii de poliție în timp ce își bea cafeaua dintr-un pahar de polistiren. Își desenă traseul pe hartă cu un marker galben scos din torpedoul mașinii, împături harta la loc, o puse pe scaunul de lângă el, opri girofarul și porni motorul.

Când bătu la ușă, îi răspunse nevasta lui Llewelyn. Ea deschise ușa, iar el își scoase pălăria și apoi regretă imediat că o făcuse. Femeia își duse mâna la gură și se rezemă de canatul ușii.

Îmi pare rău, doamnă, zise el. N-a pățit nimic. Soțul dumneavoastră e în regulă. Nu voiam decât să discutăm, dacă se poate.

Nu mă mințiți, nu-i așa?

Nu, doamnă. Nu vă mint.

Ați venit cu mașina tocmai din Sanderson?

Da, doamnă.

Și ce doriți?

Nu voiam decât să vă vizitez un pic. Să discutăm despre soțul dumneavoastră.

Bun, dar nu puteți să intrați în casă. O s-o speriați de moarte pe mama. Stați să-mi iau haina.

Da, doamnă.

Merseră cu mașina până la cafeneaua Sunshine, se așezară într-un separeu din spate și comandară cafea.

Nu știți unde-i acum, așa-i?

Nu, nu știu. Da' v-am spus deja.

Știu că mi-ați spus.

Șeriful își scoase pălăria, o puse în separeu lângă el și își trecu mâna prin păr.

N-a dat niciun semn de viață?

Nu, n-am primit.

Nimic.

Niciun cuvințel.

Chelnerița le aduse cafeaua în două căni grele de porțelan alb. Bell amestecă în ea. Ridică linguriță și se uită la curbura ei argintie și aburindă.

Câți bani v-a dat?

Femeia nu răspunse. Bell zâmbi.

Ce-ați vrut să spuneți? zise el. Puteți s-o spuneți.

Am vrut să spun că iar e vorba de una din treburile dumneavoastră.

Haideți să ne prefacem că nu sunt șerif, bine?

Și cu cine să mă prefac că vorbesc?

Știți că are probleme.

Llewelyn n-a făcut nimic.
Nu cu mine are el probleme.
Atunci cine-i ăla cu care are probleme?
Îs niște țipi al dracului de răi.
Llewelyn poate să-și poarte și singur de grijă.
Te deranjează dacă îți spun Carla?
Aș prefera Carla Jean.
Carla Jean. Așa-i în regulă?
Da, e-n regulă. Pe dumneavoastră nu vă deranjează dacă vă spun în continuare dom' șerif, nu-i așa?
Bell zâmbi.
Nu, zise el. Deloc.
În regulă.
Oamenii aceia or să-l omoare, Carla Jean. N-or să renunțe.
Nici el. N-a făcut-o niciodată.
Bell dădu din cap aprobator. Sorbi din cafea. Chipul care se încreți și se deformă în lichidul întunecat din cană păru un fel de prevestire a lucrurilor viitoare. Lucruri care-și pierdeau forma. Care te duceau cu ele. Șeriful puse cana jos și se uită la fată.
Aș vrea să zic că asta e în avantajul lui. Dar trebuie să spun că nu cred că e așa.
Păi, zise ea, el e așa cum e și așa o să și rămână. De-aia m-am măritat cu el.
Doar că n-ai mai auzit de el de-o vreme încoace.
Nici nu m-am așteptat să aud.
Ceva probleme între voi?
Noi n-avem probleme. Când avem probleme, le rezolvăm.
Păi, sunteți niște oameni norocoși.
Da, suntem.
Femeia îl privi.
Cum de v-a venit să-ntrebați așa ceva? zise ea.
Dacă aveați ceva probleme?
Dacă aveam ceva probleme.
Mă întrebam numai dacă n-aveați.
S-a întâmplat vreun lucru de care dumneavoastră știți și eu nu?
Nu. Aș putea să pun aceeași întrebare.
Numai că eu nu v-aș spune.
Exact.
Credeți că m-a părăsit, așa-i?
Nu știu. Așa-i?
Nu. Nu-i așa. Îl cunosc eu bine.
Îl cunoșteai bine.
Încă îl mai cunosc bine. Nu s-a schimbat.
Poate.
Dar dumneavoastră nu credeți asta.
Păi, cu toată sinceritatea, cre' că trebe să zic că n-am cunoscut niciodată vreun om pe

care să nu-l schimbe banii, și nici n-am auzit vreodată de un asemenea om. Îmi vine să zic că el ar fi primul.

Bun, păi atunci o să fie primul.

Sper să fie adevărat.

Chiar sperați asta, dom' șerif?

Da, chiar sper.

N-a fost acuzat de vreo chestie?

Nu. N-a fost acuzat de nicio chestie.

Asta nu înseamnă că n-o să fie.

Nu. Nu înseamnă asta. Dacă o să apuce să trăiască atâta.

Bun. Deocamdată nu-i mort.

Sper că pe dumneata treaba asta te liniștește mai tare decât pe mine.

Șeriful sorbi din cafea și așeză cana pe masă. Se uită la femeie.

Trebuie să predea banii, zise el. O să apară în ziare. Și atunci poate că oamenii aceia or să-l lase în pace. Nu pot garanta c-o să facă așa. Dar e posibil. E singura lui șansă.

Puteți face cumva ca să apară oricum în ziare.

Bell se uită la ea cu atenție.

Nu, zise el. Nu pot.

Sau nu vreți.

Fie, nu vreau. De câți bani e vorba?

Nu înțeleg la ce vă referiți.

În regulă.

Vă deranjează dacă fumez? întrebă ea.

Mi se pare că încă mai suntem în America.

Femeia își scoase o țigară, și-o aprinse, întoarse capul într-o parte și expiră fumul în sală. Bell o privi.

Cum te gândești dumneata c-o să se termine totul?

Nu știu. Nu știu cum o să se termine nimic. Dumneavoastră știți?

Știu cum n-o să se termine.

Adică să trăim fericiți până la adânci bătrâneți?

Ceva de genu' ăsta.

Llewelyn e extraordinar de deștept.

Bell dădu din cap.

Ar trebui să-ți faci mai multe griji pentru el, asta cred că vreau eu să spun.

Femeia trase un fum lung din țigară. Îl privi cercetător pe Bell.

Dom' șerif, zise ea, cred că sunt exact atât de îngrijorată cât ar trebui să fiu.

Până la urmă o să ajungă să omoare pe careva. Te-ai gândit la asta?

N-a făcut-o niciodată.

A fost în Vietnam.

Voiam să spun de când e civil.

O s-o facă.

Femeia nu răspunse.

Mai vrei cafea?

Mi-a ajuns până peste cap. Vreau să zic că nu mai vreau nicio cafea.

Privirea femeii rătăci prin local. Mese goale. Vânzătorul de noapte era un flăcău de vreo optsprezece ani, care stătea aplecat peste tejgheaua de sticlă și citea o revistă.

Mama are cancer, zise femeia. Nu o s-o mai ducă prea mult.

Îmi pare rău.

Eu îi zic mama. De fapt e bunică-mea. Ea m-a crescut și a fost norocul meu că am avut-o. În fine. Noroc nu-i un cuvânt îndeajuns de bun.

Înțeleg, doamnă.

Ei nu i-a plăcut niciodată prea tare de Llewelyn. Nu știu de ce. Fără vreun motiv anume. A fost întotdeauna bun cu ea. Ai fi zis că după ce i s-a pus diagnosticul, o să fie mai ușor să trăiești cu ea, numai că n-a fost așa. A fost mai rău.

Și cum de trăiești cu ea?

Nu trăiesc cu ea. Nu-s atât de ignorantă. E doar ceva temporar.

Bell dădu din cap.

Trebuie să mă întorc, zise femeia.

În regulă. Ai pistol?

Da. Am un pistol. Probabil credeți că o să stau așa, să fiu nimerită ca o gâscă proastă.

Nu știu.

Dar așa credeți.

Nu cred că lucrurile stau foarte bine aici.

Mda.

Sper numai c-o să stați de vorbă cu el.

Trebuie să mă mai gândesc.

În regulă.

Mai degrabă mor și ajung să ard în focurile veșnice decât să îl torn pe Llewelyn. Sper că mă înțelegeți.

Sigur că te înțeleg.

Decât că n-am putut niciodată să umblu cu niciun fel de șmecherii, vreau să zic la lucruri din astea. Sper să nici n-o fac vreodată.

Da, doamnă.

O să vă zic ceva, dacă vreți să mă ascultați.

Vreau să te ascult.

S-ar putea să credeți că-s ciudată.

S-ar putea.

Sau s-ar putea să credeți oricum că-i așa.

Nu, nu cred.

Când am terminat liceul, n-aveam decât șaișpe ani și mi-am luat o slujbă la Wal-Mart. Nu știam ce altceva să fac. Ne trebuia bani. Oricum, în noaptea dinainte să mă duc acolo am visat ceva. Sau a fost ca un vis. Cred că mai eram încă pe jumătate trează. Dar mi-a apărut în visul ăla sau ce-o fi fost că dacă o să mă duc acolo, o să mă găsească. El. Adică la Wal-Mart. Nu știam cine e el, cum îl cheamă sau cum arată. Știam numai că o să-l recunosc atunci când îl văd. Mi-am luat un calendar și am însemnat zilele. Ca atunci când ești la închisoare. Adică vreau să zic că eu n-am fost niciodată la închisoare, dar

era probabil cam cum ar fi acolo. Și în a nouăjnoua zi a intrat și m-a întrebat unde-s articolele sportive și era el. Eu i-am spus unde sunt și el s-a uitat la mine și-a plecat. Și a venit înapoi drept la mine, mi-a citit numele de pe ecuson, mi-a spus pe nume, s-a uitat la mine și mi-a zis: La ce oră ieși din tură? Și asta-i toată povestea mea. Decât că-n mintea mea nu m-am îndoit deloc. Nici atuncea, nici acuma, niciodată.

E-o poveste frumoasă, zise Bell. Sper să aibă și-un sfârșit fericit.

Pur și simplu așa a fost.

Știu că așa a fost. Apreciez faptul că ai stat de vorbă cu mine. Cred că ar fi bine să te las să pleci, fiindcă s-a făcut târziu.

Femeia își stinse țigara în scrumieră.

Păi, începu ea. Îmi pare rău că bătură ți atâta drum pân-aicea și n-ați făcut nicio scofală.

Bell își luă pălăria, și-o puse pe cap și și-o aranjă.

Păi, zise el. Omul face ce poate. Uneori lucrurile se aranjează cum trebuie.

Chiar vă pasă?

De soțul dumitale?

De soțul meu. Da.

Da, doamnă. Îmi pasă. Oamenii din districtul Terrell m-au angajat ca să am grijă de ei. Asta-i slujba mea. Sunt plătit ca să fiu rănit primul. Ucis, dacă e cazul. Așa că trebe să-mi pese.

Îmi cereți să cred ce ziceți. Dar tot dumneavoastră o ziceți.

Bell zâmbi.

Da, doamnă. Eu o zic. Sper numai să te gândești la ce ți-am spus. Nu exagerez niciun pic pericolul în care s-a vârât. Dacă o să fie omorât, eu o să trebuiască să trăiesc cu asta. Doar că eu pot s-o fac. Vreau numai să te gândești dacă și dumneata poți.

În regulă.

Pot să te întreb ceva?

Puteți să mă întrebați.

Știu că nu se cuvine să-ntrebi o doamnă despre vârsta ei, dar nu mă pot abține să nu fiu un pic curios.

Nicio problemă. Am nouăspe ani. Arăt mai tânără.

Cât timp e de când v-ați căsătorit?

Trei ani. Aproape trei ani.

Bell dădu din cap.

Soția mea avea optispe ani când ne-am căsătorit noi. Abia-i împlinise. Faptul că m-am însurat cu ea compensează absolut toate prostiile pe care le-am făcut în viață. Ba chiar cred că încă mai am câteva rămase în cont. Aș zice că pe tema asta sunt încă avut. Putem merge?

Femeia își luă poșeta și se ridică. Bell luă nota, își aranjă iar pălăria și se strecură afară din separeu. Ea își puse țigările în poșetă și se uită la șerif.

Să vă spun ceva, dom' șerif. Nouăspe ani e-o vârstă destul de mare ca să-ți dai seama că dacă ai pus mâna pe ceva care pentru tine înseamnă totul, ai toate șansele să ți se ia. De fapt și șaispe e destul. O să mă gândesc la ce-ați zis.

Bell dădu din cap.

Gândurile astea nu-mi sunt străine nici mie, Carla Jean. Gândurile astea îmi sunt tare cunoscute.

•

Adormise în pat și afară era încă destul de întuneric când sună telefonul. Se uită la vechiul ceas de masă cu cadran fosforescent de pe noptieră, se întinse și ridică receptorul.

Șeriful Bell, zise el.

Ascultă preț de vreo două minute. Apoi spuse:

Mulțumesc că m-ați sunat. Da. E pur și simplu acolo și acolo e vorba de-un război. Asta e. Nu știu cum altfel să-l numesc.

La nouă și-un sfert dimineața a tras mașina în fața biroului șerifului din Eagle Pass, apoi el și cu șeriful s-au așezat, au băut cafea și s-au uitat la fotografiile făcute pe stradă cu trei ore mai devreme, la două cvartale de acolo.

Sunt zile în care sunt de acord cu ideea să le dăm naibii tot teritoriul ăsta 'napoi, zise șeriful.

Îmi dau seama, răspunse Bell.

Oameni morți pe stradă. Toate magazinele cetățenilor ciuruite de gloanțe. Mașinile oamenilor. Cine-a mai pomenit așa o treabă?

Putem merge până acolo să aruncăm o privire.

Mda. Putem merge acolo.

Strada era încă închisă cu panglică galbenă, dar nu prea aveai ce vedea. Fațada hotelului Eagle era plină de găuri de gloanțe și pe trotuar se vedeau cioburi de sticlă pe ambele părți ale străzii. Roți de mașini și parbrize făcute praf și găuri în carcasele mașinilor, cu cerculețe de oțel dezgolit în jurul orificiilor. Cadillacul fusese remorcat și dus de-acolo, sticla de pe stradă măturată, iar sângele spălat cu furtunul.

Cine crezi că era în hotel?

Vreun traficant de prafuri mexican.

Șeriful stătea și fuma. Bell începu să meargă pe stradă. Se opri. Se întoarse pe trotuar și cizmele lui fărâmițară sticla. Șeriful proiectă țigara în stradă.

Mergi numai încolo pe Adams cam juma' de cvartal și-o să vezi o dâră de sânge.

Care duce-ncolo, aș zice eu.

Dacă tipul era sănătos la cap. Eu cred că ăia, gagiii din mașină, au fost prinși între două focuri. Mie mi se pare că s-a tras înspre hotel și de-acolo înspre stradă.

Și ce treabă ai zice tu că avea mașina ălora fix în mijlocul intersecției de colo?

Zău că habar n-am, Ed Tom.

O porniră amândoi înspre hotel.

Ce fel de tuburi de cartușe ați găsit?

Cam toate de nouă milimetri și unele cu cămăși de pușcă, plus câteva de 380. E vorba de o pușcă și două mitraliere.

Automate?

Sigur. De ce nu?

De ce nu.

O luară în sus pe scări. Veranda hotelului era acoperită de cioburi și toată lemnăria ciuruită de gloanțe.

Recepționerul de noapte a fost omorât. Mai mare ghinion nici că putea da peste el, după cum socot eu. L-a nimerit un glonț rătăcit.

Unde l-a nimerit?

Exact între ochi.

Intrară în hol și se opriră acolo. Cineva aruncase două prosoape peste sângele de pe covorul din spatele tejghelei de la recepție, dar sângele se îmbibase în ele.

N-a fost împușcat, zise Bell.

Cine n-a fost împușcat?

Recepționerul de noapte.

N-a fost împușcat?

Nu, domnule.

Ce te face să spui asta?

Cere raportul de la laborator și-o să vezi.

Ce vrei să spui, Ed Tom? Că i-au sfredelit creieru' c-o sculă de găurit Black and Decker?

Cam așa ceva. Te las să te gândești la asta.

Pe drumul de întoarcere spre Sanderson a început să ningă. Bell se duse la curtea districtuală, unde se ocupă de hârțoage oficiale, și plecă de-acolo exact înainte să se întunece. Când intră cu mașina pe aleea din spatele casei, soția lui se uita pe fereastra bucătăriei. Femeia îi zâmbi. Zăpada căzută se așeza și se învolbura în lumina caldă, gălbuie.

Se așezară amândoi în sufrageria micuță și mâncară. Ea puse niște muzică, un concert de vioară. Telefonul nu sună.

L-ai ridicat din furcă?

Nu, zise ea.

Atunci trebuie să fi căzut liniile.

Femeia zâmbi.

Eu zic că-i de la zăpadă. Cred că-i face pe oameni să stea locului și să se gândească.

Bell dădu din cap.

Atunci sper să vină un viscol.

Îți amintești când a nins aici ultima oară?

Nu, n-aș putea zice că-mi amintesc. Tu?

Da, sigur.

Când a fost?

O să-ți aduci tu aminte.

Ah.

Femeia zâmbi. Mâncară.

E plăcut, spuse Bell.

Ce?

Muzica. Cina. Să fii acasă.

Crezi că femeia aia a spus adevărul?

Da. Așa cred.

Crezi că flăcăul mai e viu?

Nu știu. Sper.

S-ar putea să nu mai auzi niciodată nimic de toată povestea asta.

E posibil. Da' nu-nseamnă că s-a și terminat, așa-i?

Nu, bănuiesc că nu.

Nu poți conta pe faptul că or să se omoare unul pe altul în mod sistematic, ca aicea. Da' mă aștept ca vreun cartel să preia afacerea mai devreme sau mai târziu și după aia o să ajungă să-și facă de lucru numai cu guvernul mexican, îs prea mulți bani în joc. Băieții ăștia de la noi din ținut, ei or să iasă din schemă. Și nici n-o să mai dureze mult.

Câți bani crezi că are?

Flăcăul Moss?

Da.

Greu de zis. Cre' că niște milioane. Bun, nu foarte multe milioane. I-a cărat de-acolo mergând pe jos.

Vrei niște cafea?

Da, aș vrea.

Ea se ridică, se duse la bufet, scoase din priză filtrul de cafea, aduse recipientul și îi turnă în ceașcă, apoi se așeză iar.

Numai să nu-mi vii acasă mort într-o seară, zise ea. N-aș putea suporta.

Atuncea o să am grijă să n-o fac.

Crezi că o s-o cheme și pe ea?

Bell amestecă în cafea. Rămase cu linguriță aburindă deasupra ceștii, apoi o așeză pe farfurioară.

Nu știu, zise el. Știu doar că ar fi un ditamai prostănacu' dacă n-ar face-o.

•••

Biroul era la etajul al șaptesprezecelea și avea vedere spre linia orizontului din Houston, spre depresiunile din zona canalului maritim și dincolo de el, spre *bayou*[{16}]. Colonii de rezervoare albe. Văpăile flăcărilor de furnale, palide în lumina zilei. Când Wells apăru, bărbatul îi spuse să intre și să închidă ușa. Nici măcar nu se întoarse, îl vedea pe Wells în geam. Wells închise ușa și rămase în picioare, cu mâinile încrucișate în față. Cam cum ar sta un antreprenor de pompe funebre.

În cele din urmă bărbatul se întoarse și se uită la el.

Îl cunoști pe Anton Chigurh din vedere, așa e?

Da, domnule, așa e.

Când l-ai văzut ultima oară?

Anul trecut, pe 28 noiembrie.

Cum s-a nimerit de-ai ținut minte data exactă?

Nu s-a nimerit c-am ținut-o minte. Eu țin minte date. Și numere.

Bărbatul dădu din cap aprobator. Stătea în picioare în spatele biroului său. Biroul era din oțel inoxidabil și lemn de nuc lustruit și nu avea nimic pe el. Nicio fotografie sau vreo foaie de hârtie. Nimic.

Avem aici o situație scăpată de sub control. Și ne lipsește marfa. Și am rămas fără o grămadă de bani.

Da, domnule. Înțeleg asta.

Înțelegi asta.

Da, domnule.

Asta-i bine. Mă bucur că mă urmărești cu atenție.

Da, domnule. Vă urmăresc cu atenție.

Bărbatul descuie un sertar de la birou, scoase din el o cutie de oțel, descuie cutia, scoase din ea un card, după care îi puse capacul la loc, o încuie și o puse înapoi. Ținu cardul ridicat între două degete și se uită la Wells, iar Wells făcu câțiva pași în față și luă cardul.

Îți plătești singur cheltuielile, dacă îmi aduc eu bine aminte.

Da, domnule.

Din contul de-aici poți scoate doar câte o mie două sute de dolari la fiecare douăzeci și patru de ore. Asta înseamnă peste o mie.

Da, domnule.

Cât de bine îl știi pe Chigurh?

Suficient de bine.

Ăsta nu-i un răspuns.

Ce vreți să știți?

Bărbatul bătu cu încheieturile degetelor în birou. Ridică privirea.

Aș vrea să știu părerea ta despre el. În general. Despre invincibilul domn Chigurh.

Nimeni nu e invincibil.

Cineva trebuie să fie.

De ce spuneți asta?

Cineva pe lumea asta trebuie să fie cel mai invincibil om. Așa cum undeva se găsește și cel mai vulnerabil.

Asta-i o credință de-a dumneavoastră?

Nu. Se cheamă statistică. Zi-mi doar cât de periculos e?

Wells înălță din umeri.

Comparativ cu ce? Cu ciuma bubonică? E destul de rău, dacă ați apelat la mine. E un ucigaș psihopat. Și ce? Pe-aici se învârt o mulțime ca el.

A fost implicat ieri într-un schimb de focuri la Eagle Pass.

Un schimb de focuri?

Un schimb de focuri. Oameni morți pe stradă. Nu citești ziarele.

Nu, domnule, nu le citesc.

Bărbatul îl studie pe Wells.

Ai trăit o viață fermecătoare, așa-i, domnule Wells?

Cu toată sinceritatea, nu cred c-aș putea spune că farmecul are vreo legătură cu ea.

Da, zise bărbatul. Altceva?

Cred că asta e tot. Erau oamenii lui Pablo?

Da.

Sunteți sigur?

Nu în sensul în care o zici tu. Dar sunt relativ sigur. Nu erau ai noștri. Acum câteva zile a mai ucis doi oameni și întâmplarea face că ăia doi erau ai noștri. Împreună cu ceilalți trei de la măcelu' ăla colosal de-acu' câteva zile. În regulă?

În regulă. Cred că e suficient.

Succes la vânătoare, cum ziceam noi. Odată ca niciodată. Demult de tot.

Mulțumesc, domnule. Pot să vă întreb ceva?

Sigur.

N-aș putea să mă întorc aici sus cu liftul de colo, așa-i?

Nu la etajul ăsta. De ce?

Eram doar curios. Securitatea. M-a interesat dintotdeauna.

Își modifică automat codul după fiecare drum. Un număr de cinci cifre format aleatoriu. Nu se imprimă nicăieri. Formez un număr și el îmi transmite codul direct prin telefon. Eu ți-l dau ție și tu îl formezi. Ți-am răspuns la întrebare?

Simpatic.

Da.

Am numărat etajele din stradă.

Și?

Lipsește un etaj.

O să trebuiască să verific.

Wells zâmbi.

Te descurci singur până la ieșire? întrebă bărbatul.

Da.

În regulă.

Mai e ceva.

Ce anume?

Mă întreb dacă aș putea să-mi validez tichetul pentru parcare.

Bărbatul își lăsă ușor capul într-o parte.

Bănuiesc că asta-i o tentativă de glumă.

Îmi cer scuze.

O zi bună, domnule Wells.

Sigur.

•

Când ajunse Wells la hotel, banda de plastic dispăruse, cioburile și bucățile de lemn fuseseră măturate de pe hol și hotelul fusese redeschis. În cadrul ușilor și la două ferestre fuseseră puse plăci de placaj, iar la recepție, în locul vechiului recepționer era un angajat nou.

Da, vă rog, zise el.

Aș vrea o cameră, spuse Wells.

Da, domnule. Numai pentru dumneavoastră?

Da.

Și câte nopți plănuiți să stați?

Probabil că doar una.

Recepționerul împinse registrul spre el și se întoarse să studieze cheile de pe panou. Wells completă formularul.

Știu că te-ai săturat să te ia lumea la-ntrebări, spuse el, dar ce s-a-ntâmplat la hotelul vostru?

Nu am voie să vorbesc despre asta.

Nicio problemă.

Recepționerul puse cheia pe tejghea.

Plătiți cu bani gheață sau cu card de credit?

Bani gheață. Cât costă?

Paisprezece plus TVA.

Cât costă? În total.

Poftim?

Am spus cât costă în total? Vreau să-mi spui cât face. Zi-mi un număr. Totalul.

Da, domnule. Asta ar însemna paisprezece dolari și șaptezeci.

Ai fost aici când s-a petrecut toată povestea?

Nu, domnule. Ieri am început să lucrez aici. Sunt de-abia în a doua tură.

Atunci despre ce nu ai voie să vorbești?

Poftim?

La ce oră scapi?

Poftim?

Dă-mi voie să reformulez. La ce oră ți se termină tura?

Funcționarul era înalt și slab, putea să fie sau să nu fie mexican. Privirea lui se abătu o clipă de-a lungul holului hotelului. Ca și cum acolo ar fi putut găsi ceva care să-l ajute.

Am venit de-abia la șase, zise el. Tura se termină la două.

Și cine vine la două?

Nu știu cum îl cheamă. E recepționerul de zi.

N-a fost aici în noaptea de alaltăieri.

Nu, domnule. El era recepționerul de zi.

Bărbatul care a fost în tură în noaptea de alaltăieri. El unde-i?

Nu mai e printre noi.

Ai cumva pe-aici ziarul de ieri?

Recepționerul se trase în spate și se uită sub tejghea.

Nu, domnule, zise el. Cred că l-au aruncat.

În regulă. Trimite-mi două curve și cincizeci de whisky cu ceva gheață.

Poftim?

Glumeam. Relaxează-te. N-or să se mai întoarcă. Aș zice chiar că ți-o pot garanta.

Da, domnule. Sper să fie așa. Nici n-am vrut să accept slujba asta.

Wells zâmbi și ciocăni de două ori cu plăcuța din lemn de la cheie în blatul de marmură al tejghelei, după care urcă scările.

Descoperi cu surprindere că peste ușile ambelor camere era întinsă în continuare panglica galbenă a poliției. Merse în camera lui, își puse geanta pe scaun, scoase trusa de bărbierit, după care se duse în baie și aprinse lumina. Se spălă pe dinți, apoi pe față, după care se întoarse în cameră și se întinse pe pat. După un timp se ridică, se duse la scaun, întoarse geanta cu fundul în sus, deschise fermoarul unui compartiment de dedesubt și scoase de acolo un toc de pistol din piele. Trase fermoarul tocului și scoase un revolver de calibrul 357 din oțel inoxidabil, după care se așeză pe pat, își scoase cizmele și se întinse iar, cu pistolul alături.

Când se trezi, afară aproape că se întunecase. Se ridică, se duse la fereastră și trase la o parte perdeaua veche de dantelă. Lumini pe stradă. Lungi recife de nori cenușii și roșii se înșiruiau pe linia întunecată a orizontului la apus. Acoperișuri sub cerul jos și sordid. Își puse pistolul la brâu și își scoase cămașa din pantaloni ca să-l acopere, apoi ieși din cameră și străbătu holul doar în ciorapi.

Îi trebuiră vreo cincisprezece secunde ca să pătrundă în camera lui Moss și să închidă ușa în urma lui fără să deranjeze panglica. Se rezemă de ușă și adulmecă aerul din încăpere. Apoi rămase așa și studie obiectele din jur.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să pășească atent peste covor. Când ajunse la adâncitura de unde fusese dat la o parte patul, îl împinse în mijlocul camerei. Îngenunche și suflă praful, după care cercetă scamele de pe covor. Se ridică, luă pernele, le mirosi și le puse înapoi. Lăsă patul împins pieziș în cameră, se duse la dulapul de haine, îi deschise ușile, se uită în el, apoi le închise la loc.

Se duse în baie. Își trecu arătătorul de-a lungul chiuvetei. Cineva folosise un prosop de față și unul de mâini, dar nu și săpunul. Își trecu degetul peste marginea căzii, apoi și-l șterse pe cusătura pantalonilor. Se așeză pe cadă și bătu încet cu piciorul în dalele de gresie.

Cealaltă cameră avea numărul 227. Intră, închise ușa după el, se întoarse și rămase pe loc. În pat nu dormise nimeni. Ușa de la baie era deschisă. Pe podea zăcea un prosop plin de sânge.

Se duse până acolo și deschise ușa cât de larg putu. În chiuvetă era un prosop de față pătat de sânge. Celălalt prosop lipsea. Urme de mâini însângerate. O urmă însângerată

pe marginea perdelei de duș. Sper că nu te-ai târât în cine știe ce gaură, zise el. Aș vrea s-ajung să fiu plătit.

Dimineața la prima oră era deja afară, se plimba pe străzi și își făcea însemnări în minte. Asfaltul fusese spălat cu furtunul, dar tot se mai puteau distinge urmele de sânge pe trotuar unde fusese împușcat Moss. Se întoarse pe Main Street și o luă de la capăt. Cioburi de sticlă în canalul de scurgere și de-a lungul trotuarelor. Unele erau de la ferestrele clădirilor, altele de la mașinile parcate pe stradă. Ferestrele sparte de gloanțe fuseseră acoperite cu bucăți de placaj, dar se puteau vedea cicatricile din zidăria de cărămidă sau petele ca niște lacrimi de la plumbul expediat dinspre hotel. Soarele se înălța deasupra cinematografului Azteca. Ceva de la etajul al doilea îi atrase atenția. Wells se ridică, merse mai departe, traversă strada și urcă treptele. Două găuri de glonț în geamul ferestrei. Bătu ușor la ușă și așteptă. Apoi deschise ușa și intră.

O cameră întunecoasă. Un ușor miros de putregai. Rămase pe loc până când ochii i se obișnuiră cu obscuritatea. Un salonaș. O pianină sau o orgă mică lipită de peretele din față. Un șifonier mare cu sertare laterale. Un balansoar lângă fereastră, unde stătea ghemuită o bătrână.

Wells se opri lângă femeie și o cercetă de sus. Fusese împușcată în frunte, căzuse cu capul în față și o parte din spatele țestei, laolaltă cu o bucată zdravănă de materie cerebrală uscată, se lipise de spătarul balansoarului. Ținea un ziar în poală și purta un capot de bumbac cu pete întunecate de sânge uscat. În cameră era frig. Wells se uită în jur. A doua împușcătură însemnase pe calendarul de pe peretele din spatele bătrânei data de peste trei zile. N-aveai cum să nu observi. Wells se uită și prin restul încăperii. Scoase din buzunarul hainei un mic aparat de fotografiat, îi făcu câteva poze femeii moarte și îl puse înapoi în buzunar.

Așa-i că treaba asta nu ți-ar fi trecut niciodată prin cap, drăguțo? îi spuse el.

•

Moss se trezi într-un salon de spital, cu un cearșaf atârnat între el și patul din stânga sa. Un spectacol de umbre. Glasuri în spaniolă. Zgomote înfundate de pe stradă. O motocicletă. Un câine. Își răsuci fața pe pernă și se uită în ochii unui bărbat care stătea pe un scaun de metal lipit de perete și ținea în mână un buchet de flori.

Cum te simți? zise bărbatul.

M-am simțit și mai bine. Cine ești?

Mă numesc Carson Wells.

Cine ești?

Cred că știi cine sunt. Ți-am adus niște flori.

Moss întoarse capul și rămase cu privirea ațintită în tavan.

Câți dintre voi au venit aici?

Ei bine, aș zice că deocamdată e numai unul din cauza căruia ar trebui să-ți faci griji.

Tu.

Da.

Dar tipul care-a venit la hotel?

Putem să vorbim despre el.

Păi vorbește.

Pot să-l fac să plece.

Asta pot s-o fac și singur.

Nu prea cred.

Ai dreptul la propriile păreri.

Dacă n-ar fi apărut oamenii lui Acosta, nu cred că ai fi scăpat prea ieftin din toată afacerea.

N-am scăpat prea ieftin.

Ba da. Ai scăpat extraordinar de ieftin.

Moss întoarse capul și se uită din nou la bărbatul acela.

De cât timp ești aici?

De vreo oră.

Și-ai stat așa.

Da.

Nu prea ai ce face, așa-i?

Îmi place să fac lucrurile pe rând, dacă la asta te referi.

Arăți penibil, cum stai aici.

Wells zâmbi.

De ce nu lași dracului florile alea din mină?

În regulă.

Se ridică, puse buchetul pe noptiera de lângă pat și se așeză iar pe scaun.

Știi ce înseamnă doi centimetri?

Da. E o unitate de măsură, înseamnă vreo trei sferturi de țol.

În regulă.

Asta-i distanța la care glonțul ți-a ratat ficatul.

Așa ți-a zis doctoru'?

Da. Știi ce face ficatul?

Nu.

Te ține-n viață. Știi cine-i omul care te-a împușcat?

Poate că nu m-a împușcat el. Poate c-a fost unu' dintre mexicani.

Îl cunoști pe omul acela?

Nu. Ar trebui să-l cunosc?

Pentru că nu e cineva pe care să vrei cu adevărat să-l cunoști. Oamenii cu care se întâlnește manifestă tendința să aibă un viitor foarte scurt. De fapt, inexistent.

Ei, bravo lui.

Nu mă asculți. Trebuie să fii atent aici. Omul ăla n-o să renunțe să te caute. Chiar dacă recuperează banii. Pentru el asta nu înseamnă nimic. Chiar dacă te-ai duce tu la el și i-ai da banii, tot te-ar omorî. Doar pentru că l-ai incomodat.

Cre' c-am făcut un pic mai mult decât să-l incomodez.

Ce vrei să spui?

Cre' că l-am nimerit.

De ce crezi asta?

Am tras în el cu un cartuș de șase milimetri. N-aș crede că asta i-a făcut prea mult bine.

Wells se așeză înapoi pe scaun. Îl măsură cu privirea pe Moss.

Crezi că l-ai omorât?

Nu știu.

Fiindcă nu l-ai omorât. A ieșit pe stradă și i-a ucis pe toți mexicanii ăia, și dup-aia s-a întors în hotel. Cam cum ai ieși tu să-ți iei un ziar sau cam așa ceva.

Nu i-a omorât pe toți.

I-a omorât pe ăia care mai rămăseseră.

Adică vrei să zici că nu l-am nimerit?

Nu știu.

Cumva, de ce mi-ai spune mie?

Dacă vrei s-o iei așa.

E unu' din amicii tăi?

Nu.

Mă gândeam c-o fi unu' din amicii tăi.

Ba nu, nu te gândeai. De unde știi că nu-i în drum spre Odessa?

De ce s-ar duce la Odessa?

Ca să-ți omoare nevasta.

Moss nu răspunse. Stătea întins pe cearșafurile aspre și se uita în tavan. Avea dureri și acum i se agravau.

Habar n-ai despre ce dracu' vorbești acolo, zise el.

Ți-am adus câteva fotografii.

Se ridică și puse două poze pe pat, apoi se așeză înapoi pe scaun. Moss aruncă o privire spre ele.

Și ce-ar trebui să înțeleg eu de-aici? întrebă el.

Fotografiile astea le-am făcut azi-dimineață. Femeia locuia într-un apartament de la etajul al doilea dintr-una din clădirile în care ai tras. Cadavrul e și-acum acolo.

Vorbești numa' căcaturi.

Wells îl măsură cu privirea. Se întoarse și se uită pe fereastră.

Tu n-ai niciun amestec în toată povestea aia, așa-i?

Nu, n-am.

Pur și simplu ai dat peste mașinile alea de-acolo.

Habar n-am despre ce vorbești.

Nu tu ai luat marfa, așa-i?

Care marfă?

Heroina. Nu-i la tine.

Nu. Nu-i la mine.

Wells clătină din cap. Părea că se gândește.

Poate că ar trebui să te întreb ce intenționezi să faci.

Poate c-ar trebui să te întreb io pe tine.

Eu nu intenționez să fac nimic. Nu trebuie să fac nimic. O să vii tu la mine. Mai devreme sau mai târziu. Nu ai de ales. O să îți las numărul meu de mobil.

Ce te face să crezi că n-o să dispar pur și simplu?

Ai idee cât mi-a luat ca să te găsesc?

Nu.

În jur de trei ore.

S-ar putea ca altă dată să nu mai ai atâta noroc.

Da, s-ar putea. Dar pentru tine asta n-ar fi deloc o veste bună.

Înțeleg că ai lucrat cândva cu el.

Cu cine?

Cu tipu' ăsta.

Da. Am lucrat. O dată.

Cum îl cheamă?

Chigurh.

Șucar?

Chigurh. Anton Chigurh.

Și de unde știi că n-o să cad la înțelegere cu el?

Wells se aplecă în față pe scaun, cu antebrațele pe genunchi și degetele încrucișate. Clătină din cap.

Nu ești atent, zise el.

Poate că pur și simplu nu cred ce-mi zici.

Ba da, crezi.

Sau poate c-o să-l scot io pe el din joc.

Te doare tare?

Destul de. Mda.

Te doare tare. De-aia îți merge mintea greu. Lasă-mă să chem asistenta.

N-am nevoie să-mi faci tu favoruri.

În regulă.

Și cine o mai fi și ăsta? Regele nemernicilor?

Nu cred că e tocmai felul în care l-aș descrie eu.

Și cum l-ai descrie tu?

Wells medită o vreme.

Bănuiesc c-aș zice că nu are deloc simțul umorului.

Asta nu-i o crimă.

Nu asta era ideea. Eu încerc să-ți spun ceva aici.

Spune-mi.

Cu el nu poți să cazi la înțelegere. Dă-mi voie să ți-o repet. Chiar dacă îi dai banii, tot o să te omoare. Pe toată planeta asta nu mai e viu nici unu' care să se fi contrazis măcar cu el. Toți sunt morți. Așa că perspectivele nu-s deloc bune. E un tip ciudat. Ai putea spune chiar că are principii. Principii care transcend banii sau drogurile sau orice altceva.

Bun, da' tu de ce-mi zici mie de el?

Fiindcă m-ai întrebat.

Și de ce ai vrut să-mi zici?

Probabil m-am gândit că dacă o să te fac să înțelegi în ce situație te afli, o să-mi ușurez sarcina. Nu știu nimic despre tine. Dar știu că nu ești făcut pentru asemenea treburi. Tu crezi că ești. Dar nu ești.

Asta o să mai vedem, nu?

Unii dintre noi da. Ce-ai făcut cu banii?

Păi, cheltuii vreo două milioane de dolari pe curve și whisky, iar restu' habar n-am cum se duseră.

Wells zâmbi. Se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă picioarele. Purta o pereche scumpă de cizme Lucchese din piele de crocodil.

Cum crezi că a dat de tine?

Moss nu răspunse.

Te-ai gândit la asta?

Știu cum a dat de mine. N-o s-o mai facă și-a doua oară.

Wells zâmbi.

Atunci bravo ție, zise el.

Mda. Bravo mie.

Pe noptiera de lângă pat era o carafă cu apă așezată pe o tavă de plastic. Privirea lui Moss fulgeră o clipă într-acolo.

Vrei niște apă? întrebă Wells.

Dac-o să vreau ceva de la tine, o să fii primu' nemernic care o să afle ce.

I se spune transmițător automat.

Știu cum i se spune.

Nu e singurul mod în care a dat de tine.

Mda.

Ți-aș putea spune unele lucruri pe care ar fi bine să le știi.

Ei bine, eu revin la ce zisei mai 'nainte. N-am nevoie de favoruri.

Nu ești curios să auzi de ce vreau să-ți spun asta?

Știu de ce vrei.

De ce vreau?

Fiindcă ți-ar pica mai bine să cazi la înțelegere cu mine decât cu tipu' ăla atât de șmecher.

Da. Stai să-ți dau un pic de apă.

Du-te dracu'.

Wells se așeză calm și își încrucișă picioarele. Moss se uită la el.

Crezi că poți să mă sperii cu gagiu' ăla. Habar n-ai despre ce vorbești. Pot să te scot din joc și pe tine odată cu el, dacă asta vrei.

Wells zâmbi. Înălță ușor din umeri. Își plecă privirea spre botul uneia din cizme, desfăcu picioarele, își frecă botul cizmei de blugi ca să-l curețe de praf și încrucișă iar picioarele.

Cu ce te ocupi? întrebă el.

Cum?

Cu ce te ocupi.

Sunt pensionat.

Ce-ai făcut înainte să te pensionezi?

Sunt sudor.

Cu acetilenă? Cu electrozi? Cu material de adaos?

Cu orice. Pot suda orice poate fi sudat.
Fontă?
Da.
Nu mă refer la lipituri cu aliaj.
N-am zis lipituri cu aliaj.
Cazane?
Ce-am zis io?
Ai fost în Vietnam?
Mda. Am fost în Vietnam.
Și eu.
Și asta ce-nseamnă? Că-s camaradu' tău?
Am fost în trupele speciale.
Cred că m-ai confundat cu cineva care chiar dă doi bani pe ce-ai fost tu acolo.
Am fost locotenent-colonel.
Căcat.
N-aș prea crede.
Și-acu' ce faci?
Găsesc oameni. Închei conturi. Treburi de genul ăsta.
Ești criminal plătit.
Wells zâmbi.
Criminal plătit.
Sau cum i-oi zice tu.

Genul de oameni care mă angajează preferă să nu iasă deloc în față. Nu le place să fie implicați în treburi care atrag atenția. Nu le place ca ele să apară în ziare.

Cre' și io.

Treaba asta n-o să se stingă de la sine. Chiar dacă ai noroc și elimini unul sau doi oameni – ceea ce nu-i deloc probabil –, ei or să trimită pur și simplu pe altcineva. N-o să se schimbe nimic. Tot or să te găsească. Nu ai unde să pleci. Adaugă la necazurile tale și faptul că oamenii care furnizau marfa au rămas fără ea. Și-atunci ghici pe cine caută ei? Ca să nu mai vorbesc de DEA sau de alte agenții guvernamentale. Pe lista tuturor apare același nume. Și e singurul de pe listă. Trebuie să-mi dai ceva indicii. Altfel n-am absolut niciun motiv să te apăr.

Ți-e frică de gagiu' ăsta?

Wells ridică din umeri.

Eu prefer să folosesc cuvântul precaut.

Nu l-ai pomenit pe Bell.

Bell. Acum e în regulă?

Înțeleg că nu-ți bați prea tare capul cu el.

Nu-mi bat deloc capul cu el. E un țărănoi de șerif într-un orășel de țărănoi dintr-un district de țărănoi. Într-un stat de țărănoi. Lasă-mă să chem asistenta. Nu te simți prea confortabil. Uite numărul meu de telefon. Vreau să stai și să te gândești. La ce am discutat.

Se ridică în picioare și puse o carte de vizită pe masă, lângă flori. Se uită la Moss.

Te gândești că n-o să mă suni, dar o s-o faci. Numai nu aștepta prea mult. Banii aceia îi aparțin clientului meu. Chigurh e un proscris. Timpul nu e de partea ta. Noi am putea chiar să te lăsăm să păstrezi o parte din bani. Dar dacă o să fiu nevoit să recuperez fondurile de la Chigurh, atunci pentru tine o să fie prea târziu. Ca să nu mai zic de nevasta ta.

Moss nu-i răspunse.

În regulă. Poate că vrei s-o suni. Avea o voce cam îngrijorată când am vorbit eu cu ea.

După ce plecă, Moss întoarse cu fața în sus fotografiile lăsate pe pat. Ca un jucător de pocher texan care își întoarce cărțile de pe masă. Se uită la carafa cu apă, dar chiar atunci asistenta intră în salon.

VI

Tinerii din ziua de azi par să aibă probleme serioase când vine vorba de maturizare. Nu pricep de ce. Poate pentru că nu crești mai repede decât te împinge nevoia. Am avut un văr care a fost ajutor de șerif la optișpe ani. La vremea aia era însurat și-avea un copil. Am avut un amic cu care am crescut și-a fost făcut predicator baptist tot la aceeași vârstă. Preot într-o bisericuță de țară. După vreo trei ani a plecat de-acolo și s-a dus la Lubbock, și când le-a spus la oameni că pleacă, ei au rămas acolo în biserică și s-au pus pe bocit. Bărbați și femei laolaltă. El i-a însurat, el i-a botezat și tot el i-a înmormântat. Avea douășunu de ani, poate douăjdoi. Când ținea slujba, oamenii stătea în curtea bisericii să-l asculte. Asta m-a surprins. În școală a fost cuminte tot timpul. Eu aveam douășunu de ani când am plecat în armată și eram unu' din cei mai bătrâni din grupa noastră de pe câmpul de instrucție. În șase luni eram în Franța și trăgeam cu pușca în oameni. La vremea aia nici nu mi-a trecut prin cap că ar fi ceva ciudat în asta. Peste patru ani am devenit șerif aici, în district. N-am avut oricum niciodată îndoieli despre ce-o să fiu. La oamenii de-acum dacă le explici ce-i bine și ce-i rău, s-ar putea să îți zâmbească. Dar eu n-am avut niciodată cine știe ce îndoieli cu lucruri din astea. Când îmi făceam gânduri legate de lucruri din astea. Sper nici să n-am vreodată.

Loretta mi-a spus că a auzit ea la radio despre un anume procent de copii din districtul ăsta care sunt crescuți de bunicii lor. Am uitat cât era. Destul de mare, mi s-a părut. Părinții n-au vrut să-i crească. Am discutat despre asta. Ce ne-am gândit noi e că atunci când noua generație se face și ea mare și n-or să mai vrea nici ei să-și crească copiii, atunci cine-o s-o mai facă? Propriii lor părinți or să fie singurii bunici de pe-acolo și nici ei n-or să vrea să-i crească. N-am găsit niciun răspuns. În zilele mele mai bune mă gândesc că e aici ceva ce nu știu sau ceva de care n-am ținut cont. Dar rar am momente din astea. Câteodată mă trezesc în toiul nopții și sunt sigur cum te văd și cum mă vezi că, în afară de a doua venire a lui Hristos, nimic nu poate să oprească roata lumii să se-nvârtă așa. Nu știu la ce ajută dacă stau treaz și mă gândesc la chestiile astea. Dar o fac.

Nu cred că ai putea să faci față la o asemenea slujbă dacă n-ai nevastă. Și dacă nu-i o nevastă foarte deosebită. Bucătar și temnicer și mai știu eu ce. Flăcăii ăia nici nu știu ce bine nimeresc. Ei, poate că știu. Niciodată nu mi-am făcut griji pentru siguranța ei. Flăcăii au parte de produse proaspete de grădină mai tot timpul anului. Pâine de porumb bună. Supă de fasole. Se pricepe să facă și hamburgeri și cartofi prăjiți. Dup-aia îi vedem că se întorc chiar și după nu știu câți ani și-i vezi că-s însurați și se descurcă. Își aduc nevestele cu ei. Își aduc chiar și copiii. Nu se întorc ca să mă vadă pe mine. Îi văd cum își prezintă nevestele ori iubitele și după aia se pun pe bocit. Oameni mari. Care-au făcut niște chestii destul de urâte. Știe ea ce face. A știut dintotdeauna. Sigur că în fiecare lună depășim bugetul cu închisoarea, dar ce poți să faci? Nu poți să faci absolut nimic. Nu poți și gata.

•••

Chigurh opri pe autostradă la intersecția cu 131, deschise cartea de telefoane în poală și frunzări paginile pătate de sânge, până ajunse la veterinari. Exista o clinică la vreo treizeci de minute distanță, lângă Bracketville. Se uită la prosopul legat în jurul piciorului. Era îmbibat tot cu sânge și sângele se infiltrase și în scaunul mașinii. Aruncă pe podea cartea de telefoane și rămase așezat, cu mâinile încleștate pe partea de sus a volanului. Rămase așa aproximativ trei minute. Apoi băgă mașina în viteză și intră iar pe autostradă.

Merse până la intersecția de la La Pryor și o luă spre nord către Uvalde. Piciorul îi pulsa ca o pompă. Ieși de pe autostradă în fața unei farmacii veterinare Cooperative din afara orașului Uvalde, desfăcu cordonul cu care își legase piciorul și scoase și prosopul. Apoi coborî din mașină și intră șchiopătând în farmacie.

Cumpără o pungă plină cu articole de uz veterinar. Vată, leucoplast și fețe. O seringă hipodermică și o sticlă de apă oxigenată. O pensetă. O foarfecă. Mai multe pachete cu comprese de zece centimetri și o sticlă de Betadine de un litru. Plăti, ieși, urcă în Ramcharger, porni motorul și apoi rămase așa și se uită la clădirea ce se vedea în oglinda retrovizoare. Ca și cum s-ar fi gândit la ce i-ar mai fi trebuit, deși nu asta făcea. Își vârî degetele înăuntrul manșetei de la cămașă și își șterse cu grijă transpirația de pe ochi. Apoi băgă în viteză, ieși cu spatele din parcare și intră pe autostradă în direcția orașului.

Trecu pe Main Street, o luă înspre nord pe Getty Street, apoi iar spre est pe Nopal, unde parcă mașina și opri motorul. Piciorul îi sângera în continuare. Scoase din pungă foarfeca și leucoplastul și decupă un disc de vreo șapte-opt centimetri din cutia de carton în care era vata. Îl puse laolaltă cu leucoplastul în buzunarul de la cămașă. Luă un umeraș de haine de pe podea, din spatele scaunului șoferului, îi dezdoi capetele și îl îndreptă. Apoi se aplecă, își deschise geanta, scoase din ea o cămașă, îi tăie una din mâneci cu foarfecă, o împături și-o vârî în buzunar, apoi puse foarfeca înapoi în punga de hârtie de la Cooperative, deschise portiera și se strecură afară din mașină, prinzându-și piciorul rănit de sub genunchi cu ambele mâini și ridicându-l. Rămase locului, rezemându-se de portieră. Apoi se ghemui cu capul lăsat în piept și rămase astfel preț de aproape un minut. După aceea se îndreptă, închise portiera și o porni pe stradă.

Se opri în fața farmaciei de pe Main Street, se întoarse și se sprijini de o mașină parcată acolo. Verifică strada. Nu venea nimeni. Deșurubă capacul rezervorului de benzină de lângă cotul lui, agăță mâneca de la cămașă de umeraș și o cufundă în rezervorul mașinii, după care o trase iar afară. Lipi cu leucoplast bucata de carton pe rezervorul deschis, făcu ghemotoc mâneca îmbibată în benzină, o puse deasupra discului, o lipi și pe ea acolo, o aprinse, apoi se întoarse și intră țopăind în farmacie. Străbătuse mai bine de jumătate din intervalul dintre rafturi când mașina de-afară explodă cu o văpaie care dărâmă aproape toată vitrina de sticlă a magazinului.

Chigurh se strecură prin portița de acces de la tejghea și se duse direct la rafturile farmacistului. Găsi o cutie de seringi și un flacon cu tablete de Hydrocodone{17}, după

care se întoarse la tejghea și se uită după penicilină. Nu o găsi, dar descoperi în schimb niște tetraciclină și sulfamidă. Și le îndesă pe toate în buzunar, ieși de după tejghea în văpaia portocalie a focului, o luă pe intervalul dintre rafturi, apucă o pereche de cârje din aluminiu, apoi împinse și deschise ușa din dosul magazinului și o porni țopăind pe pietrișul parcării din spate. Alarma de la ieșirea din spate se declanșă și ea, dar nimeni nu o băgă în seamă, iar Chigurh nu aruncă nici măcar o privire fugară spre partea din față a farmaciei, care de-acum ardea și ea.

Opri la un motel de la ieșirea din Hondo, își luă o cameră la capătul clădirii, intră și își puse geanta pe pat. Vârî pistolul sub pernă, apoi se duse în baie cu punga de la Cooperative și îi răsturnă conținutul în chiuvetă. Își goli buzunarele și înșiră totul pe policioara chiuvetei: chei, bancnote, fiole de antibiotic și seringi. Se așeză pe marginea căzii, își scoase cizmele, se aplecă, puse dopul la cadă și dădu drumul la robinet. Apoi se dezbrăcă și se lăsă în cadă în timp ce aceasta se umplea.

Piciorul i se înnegrise, se făcuse vânăt și se umflase rău de tot. Arăta de parcă ar fi fost mușcat de un șarpe. Își stoarse apă peste răni cu un prosop. Își răsuci piciorul în apă și cercetă locul pe unde ieșise glonțul. Erau bucăți de stofă lipite de țesut. Gaura era suficient de largă cât să-ți vâri degetul mare în ea.

Când se săltă afară din cadă, apa se făcuse de un roz palid, iar din găurile din piciorul lui Chigurh încă mai picura sânge diluat amestecat cu limfă. Își trânti cizmele în apă și se tamponă cu un prosop ca să se usuce, apoi se așeză pe scaunul de toaletă și luă din chiuvetă sticla de Betadine și pachetul de comprese. Rupse pachetul cu dinții, deșurubă dopul sticlei și apoi o înclină ușor și turnă puțin lichid din ea peste răni. După aceea lăsă sticla deoparte, se aplecă și trecu la treabă: smulgea bucățile de stofă folosind compresele și penseta. Rămase așa, cu apa curgând în chiuvetă, și se odihni o vreme. Ținu vârful pensetei sub robinet, îl scutură bine și se aplecă iar asupra rănii.

Când termină, dezinfectă rana pentru ultima oară, sfâșie cutia de comprese de la Cooperative, le puse peste găurile din picior și le legă cu niște fețe dintr-un sul, folosite de regulă pentru oi și capre. Apoi se ridică, umplu cu apă paharul de plastic de pe polița chiuvetei și îl bău. Îl umplu iar și mai bău două pahare. După aceea se întoarse în dormitor și se întinse pe pat, cu piciorul așezat pe perne. În afară de câteva mici broboane de sudoare de pe frunte, nimic altceva nu arăta că sforțările lui l-ar fi afectat în vreun fel.

Când se întoarse în baie, scoase una dintre seringi din învelitoarea ei de plastic, înfipse acul direct prin sigiliu într-o fiolă de tetraciclină, umplu complet tubul de sticlă al seringii și împinse pistonul cu degetul mare până când în vârful acului apăru o picătură de lichid. Apoi ciocăni de două ori seringa cu degetul, își înfipse acul în cvadricepsul piciorului drept și împinse încet pistonul.

Rămase la motel vreme de cinci zile. Cobora cu greu în cârje până la cafenea ca să mănânce și se întorcea iar în cameră. Lăsa televizorul să meargă, stătea pe jumătate ridicat în pat, se uita la ecran și nu schimba niciodată canalele. Se uita la ce se difuza. S-a uitat la seriale siropoase, la știri și la talk-show-uri. Și-a schimbat pansamentele de două ori pe zi, și-a curățat rănile cu sulfat de magneziu și a luat antibiotice. În prima dimineață când a venit camerista, s-a dus la ușă și i-a spus că n-are nevoie de serviciile

ei. Doar de prosoape și săpun. I-a dat zece dolari, iar femeia a luat banii și a rămas nehotărâtă în prag. Chigurh i-a spus același lucru în spaniolă și atunci ea a dat din cap, și-a vârât banii în șorț și și-a împins căruciorul înapoi pe coridor, iar el a rămas pe loc, a cercetat cu privirea mașinile din parcare și apoi a închis ușa.

În a cincea noapte, în timp ce stătea în cafenea, doi adjuncți de la biroul șerifului din districtul Valdez au intrat, s-au așezat, și-au scos pălăriile și le-au pus pe scaunele libere de lângă ei, apoi au luat meniurile din suportul de crom și le-au deschis. Unul dintre ei s-a uitat la el. Chigurh a urmărit totul fără să se întoarcă sau să se uite. Cei doi au discutat. Apoi s-a uitat și cel de-al doilea la el. Apoi a venit chelnerița. Chigurh și-a terminat cafeaua, s-a ridicat, a lăsat banii pe masă și a ieșit din local. Își lăsase cârjele în cameră și s-a deplasat încet și cu pas egal de-a lungul trotuarului și pe lângă vitrina cafenelei, încercând să nu șchiopăteze. Trecu pe lângă camera lui de la capătul verandei și se întoarse. Se uită la Ramchargerul lăsat la marginea parcării. Nu putea fi văzut nici de la recepție și nici din restaurant. Se întoarse la el în cameră, își puse trusa de bărbierit și pistolul în geantă, coborî în parcare, urcă în Ramcharger, îl porni și trecu peste bordura de ciment, apoi intră în parcarea magazinului de electronice de vizavi și de-acolo ieși pe șosea.

•

Wells stătea pe pod și briza râului îi răvășea părul rar și nisipiu. Se întoarse, se rezemă de parapet, duse la ochi un aparat de fotografiat mic și ieftin pe care-l avea la el și făcu o poză la întâmplare, după care lăsă aparatul în jos. Stătea exact în locul unde stătuse și Moss cu patru nopți în urmă. Studie sângele de pe pavaj. Atunci când urma se pierdu, se opri și rămase cu brațele încrucișate pe piept și bărbia rezemată în palmă. Nu se mai deranjă să facă o poză. Nu se uita nimeni după el. Privi fix apa verzuie ce curgea alene în aval. Făcu vreo zece pași și apoi se întoarse. Coborî pe șosea și traversă pe partea cealaltă a drumului. Trecu un camion. Un tremurat ușor în suprastructură. Wells continuă să meargă pe trotuar și apoi se opri. Conturul slab și însângerat al unei cizme. Altul și mai slab. Studie gardul ca să vadă dacă nu există undeva sânge pe ochiurile de sârmă. Își scoase batista din buzunar, o umezi cu limba și o trecu peste ochiurile rombice. Rămase cu privirea ațintită în jos, la râu. Un drum acolo jos, de-a lungul graniței americane. Și între drum și râu un tufăriș des de trestie sălbatică. Trestia unduia încet în bătaia brizei. Dacă ar fi adus banii în Mexic, duși ar fi fost. Dar nu-i adusese.

Wells se dădu în spate și se uită iar la urmele de cizme. Câțiva mexicani veneau înspre el pe pod, ducând coșuri și boccele. Bărbatul își scoase aparatul foto și făcu o poză cu cerul, cu râul, cu lumea.

•

Bell stătea la birou, semna cecuri și făcea socoteli pe un calculator de buzunar. Când termină, se lăsă pe spate în scaun și se uită pe fereastră la pajiștea mohorâtei curți districtuale.

Molly, zise el.

Femeia apăru și se opri în cadrul ușii.

Ai aflat ceva despre vreunul din vehiculele alea?

Dom' șerif, am aflat tot ce era de aflat. Vehiculele erau înmatriculate și asigurate pe

numele unor persoane decedate. Proprietarul Blazerului a murit acum douăzeci de ani. Vreți să încerc să aflu ceva despre mașinile mexicane?

Nu. Doamne ferește. Uite-aici cecurile de salariu.

Femeia intră, luă carnetul de cecuri mare și îmbrăcat în piele de pe biroul șerifului și îl puse sub braț.

Agentul acela de la DEA a sunat iar. Nu vreți să stați de vorbă cu el?

O să-ncerc să amân cât pot.

A zis că are de gând să se-ntoarcă aicea și vrea să știe dacă doriți să mergeți cu el.

Ei, ăsta-i un gest frumos din partea lui. Socot că el poa' să meargă oriunde vrea. E agent autorizat al guvernului Statelor Unite.

Voia să știe ce aveți de gând să faceți cu vehiculele.

Aha. Alea, mașinile, vreau să-ncerc să le vând la o licitație. Ar fi niște bani în plus de aruncat pentru district. Una din ele are un motor tare de tot. Pe chestia asta s-ar putea să scoatem câțiva dolari, acolo. Nicio veste de la doamna Moss?

Nu, domnule.

În regulă.

Bell se uită la ceasul de pe peretele dinspre peluză al biroului.

Mă întreb dacă te-aș putea convinge s-o suni pe Loretta și să-i zici c-am plecat la Eagle Pass și c-o sun eu de-acolo când ajung. Aș suna-o eu, dar o să vrea să mă duc acasă și s-ar putea s-o ascult.

Vreți să aștept până ieșiți din clădire?

Da, vreau.

Șeriful împinse scaunul în spate, se ridică, luă centura cu pistolul din cuierul din spatele biroului și și-o atârnă pe umăr, după care își ridică și pălăria și și-o puse pe cap.

Cum suna chestia aia de-a zis-o Torbert? Cu adevărul și dreptatea?

Ne dedicăm trup și suflet în fiecare zi. Ceva de genul ăsta.

Eu cred că o să încep de-acum să mă dedic de două ori pe zi. Și aș putea ajunge și la trei, până se termină. Ne vedem mâine-dimineață.

Se opri la cafenea, luă o cafea pentru drum și se îndreptă spre mașina de patrulare, în vreme ce camionul se apropia pe stradă. Acoperit cu praful cenușiu al deșertului. Șeriful se opri, se uită la el, apoi urcă în mașină, întoarse, trecu pe lângă camion și îi făcu semn să tragă pe dreapta. Coborî din mașină și o porni înapoi spre șoferul care stătea la volan, mesteca gumă și îl privea cu un soi de aroganță civilizată.

Bell puse o mână pe cabină și se uită înăuntru, la șofer. Șoferul dădu din cap.

Dom' șerif, zise el.

Te-ai mai uitat în ultima vreme la încărcătură?

Șoferul se uită în oglinda retrovizoare.

Care-i problema, dom' șerif?

Bell se îndepărtă de camion.

Coboară pân' aicea, zise el.

Bărbatul deschise portiera și coborî. Bell făcu un semn cu capul înspre remorca de la camion.

E al naibii de revoltător, zise el.

Bărbatul se duse în spate și se uită.

Una din legături a început să se desfacă, zise el.

Apucă de colțul desprins al prelatei și o trase în spate de-a lungul remorcii camionului peste cadavrele întinse acolo, toate învelite în saci de plastic albaștri întăriți și legați cu bandă adezivă. Erau opt trupuri și arătau exact a ceea ce erau. Cadavre în saci de plastic prinși cu bandă.

Cu câți ai plecat? zise Bell.

Nu l-am pierdut pe niciunul, dom' șerif.

N-ați putut să veniți și voi aici cu o dubiță?

N-aveam nicio dubiță cu tracțiune dublă.

Șoferul legă colțul prelatei și rămase pe loc.

În regulă, zise Bell.

Nu o să mă sancționezi pentru încărcătură prost ancorată?

Cară-te naibii de-acilea.

Șeriful ajunse la podul de pe Devil's River către apus, încetini și apoi opri mașina de poliție pe mijlocul podului. Porni girofarul, coborî, trânti portiera, se duse în fața mașinii și se opri acolo, rezemându-se de țeava de aluminiu ce delimita partea de sus a balustradei. Se uită cum soarele coboară dinspre vest într-un bazin albastru, dincolo de podul de cale ferată. Un autotren cu remorcă ce se îndrepta spre vest răsări pe arcul alungit al podului rutier și încetini la vederea luminilor mașinii de poliție. Șoferul scoase capul pe fereastră atunci când trecu pe lângă el.

Nu sări, dom' șerif. Nu merită gagica.

Apoi dispăru într-un vârtej prelung, cu motorul diesel dezlănțuindu-se și șoferul manevrând dublul ambreiaj și schimbând vitezele. Bell zâmbi.

Adevărul e, zise el, că gagica merită.

•

La vreo trei kilometri de intersecția drumurilor 481 și 57, cutiuța așezată pe scaunul pasagerului scoase un singur piuit și apoi amuți iar. Chigurh trase mașina pe marginea șoselei și opri. Luă cutiuța și o întoarse pe o parte, apoi pe cealaltă. Reglă butoanele. Nimic. Chigurh porni și intră iarăși pe șosea. Soarele se cufundă între dealurile joase și azurii de dinaintea lui. Sângera ușor în zare. Un crepuscul răcoros și palid cobora deasupra deșertului. Chigurh își scoase ochelarii de soare, îi puse în torpedou, închise clapeta torpedoului și porni farurile mașinii. În timp ce făcea toate astea, aparatul începu să piuie într-un ritm lent.

Parcă mașina în spatele hotelului, ieși și ocoli șchiopătând camioneta, cu aparatul de radio-recepție, pușca și un pistol vârâte într-o geantă cu fermoar, apoi traversă parcarea și urcă treptele hotelului.

Completă formularul, luă cheia și își târî piciorul în sus, pe scări, iar apoi pe coridor, până la el în cameră, apoi intră, încuie ușa și se întinse pe pat, cu pușca așezată pe piept și cu privirea ațintită în tavan. Nu vedea niciun motiv pentru care transmițătorul să fie aici, în hotel. Pe Moss îl scosese din calcul fiindcă se gândea că Moss e aproape sigur mort. Așa că rămânea doar poliția. Sau vreun agent al celor de la Matacumbe Petroleum Group. Care probabil credea că el crede că ei cred că el crede că ei sunt

tâmpiți. Așa credea Chigurh.

Când se trezi, era zece și jumătate seara și el stătea în continuare întins acolo, în semiîntuneric și în tăcere, dar știa care e soluția. Se ridică, vârî pușca sub așternut și își fixă pistolul la brăcinarul pantalonilor. Apoi ieși din cameră și coborî șchiopătând până la recepție.

Recepționerul stătea acolo și citea o revistă, iar când îl văzu pe Chigurh îndesă revista sub tejghea și se ridică.

Da, vă rog, zise el.

Aș vrea să văd registrul de cazare.

Sunteți polițist?

Nu. Nu sunt.

Atunci mă tem că nu pot face așa ceva, domnule.

Ba da, poți.

Când se întoarse în cameră, se opri și ascultă pe coridor în fața propriei uși. Intră în cameră, luă pușca și aparatul de radiorecepție, după care se duse în camera sigilată cu panglică galbenă, ridică aparatul în fața ușii și îl porni. Se duse până la a doua ușă și încercă și acolo să prindă vreun semnal. Apoi se întoarse în prima cameră, deschise ușa cu cheia de la recepție, se trase în spate și rămase rezemat de peretele coridorului.

Putea auzi circulația mașinilor pe stradă dincolo de parcarea hotelului, dar se gândi că totuși fereastra e închisă. Nu se simțea niciun curent de aer. Se uită repede în interiorul camerei. Patul îndepărtat de lângă perete. Ușa de la baie deschisă. Controlă pârghia de siguranță a puștii. Apoi trecu pragul dincolo.

În cameră nu era nimeni. Scană încăperea cu aparatul și descoperi unitatea de emisie în sertarul noptierei. Se așeză pe pat și începu s-o rotească în mână. Un mic paralelipiped de metal lustruit, de mărimea unei piese de domino. Se uită pe fereastră în parcarea de-afară. Îl durea piciorul. Puse bucata de metal în buzunar, opri aparatul de recepție, se ridică și plecă, trăgând ușa după el. În cameră sună telefonul. Chigurh rămase pe gânduri preț de un minut. Apoi puse aparatul de radiorecepție pe pervazul ferestrei de pe hol, se întoarse și coborî înapoi în holul de la recepție.

Iar acolo începu să-l aștepte pe Wells. Nimeni n-ar face așa ceva. Se așeză într-un fotoliu de piele împins într-un colț, de unde putea vedea și ușa de la intrare, și capătul holului de la recepție. Wells intră în hotel la unsprezece și treisprezece minute, iar Chigurh se ridică și îl urmări pe scări în sus, cu pușca învelită neglijent în ziarul din care citise. La jumătatea scărilor, Wells se întoarse și se uită în urmă, iar Chigurh lăsă ziarul să cadă și ridică pușca la șold.

Bună, Carson, zise el.

Se așezară amândoi în camera lui Wells, Wells pe pat și Chigurh pe scaunul de lângă fereastră.

Nu trebuie să faci asta, zise Wells. Eu lucrez pe cont propriu. Aș putea să mă duc acasă și gata.

Ai putea.

Pot să-ți ofer și ceva ca să merite. Mergem împreună până la un bancomat. Toată lumea pleacă în treaba ei. Am acolo vreo paișpe miare.

Frumușel salariu.

Așa zic și eu.

Chigurh se uită pe fereastră, ținând pușca pe genunchi.

Rana asta m-a schimbat, zise el. Mi-a modificat perspectiva. Am evoluat, într-un fel. Unele lucruri care nu erau la locul lor s-au așezat cum trebuie. Eu credeam că sunt cum trebuie. Dar nu erau. Cel mai clar mod în care aș putea să mă exprim e că m-am împăcat cumva cu mine însumi. Asta nu-i deloc un lucru rău. Trebuia să se-ntâmple.

Totuși e un salariu frumușel.

E. Doar că moneda nu e cea potrivită.

Wells măsură cu privirea distanța dintre ei.

Aiurea. Poate în urmă cu douăzeci de ani. Probabil că nici măcar atunci. Fă ce trebuie să faci, zise el.

Chigurh stătea încovoiat în scaun, cu bărbia rezemată de încheieturile degetelor. Îl urmărea pe Wells. Urmărea ultimele gânduri ale lui Wells. Mai văzuse așa ceva și altă dată. Ca și Wells.

Începuse încă dinainte, zise el. La vremea aia nu mi-am dat seama. Când m-am dus până la graniță, am oprit la o cafenea aici, în oraș, și acolo erau câțiva oameni care beau bere, și unu' dintre ei se uita tot timpul la mine. Nu l-am băgat în seamă. Am comandat de mâncare și am mâncat. Dar când m-am dus până la tejghea ca să plătesc, a trebuit să trec pe lângă ei și toți ăia rânjeau, iar tipu' respectiv a zis o chestie pe care era greu s-o ignori. Și știi ce-am făcut?

Da. Știu ce-ai făcut.

L-am ignorat. Am plătit nota și am început să-mi croiesc drum spre ușă, când ăla a zis iar aceeași chestie. Eu stăteam acolo și mă scobeam în dinți cu o scobitoare și i-am făcut un semn ușor cu capul. Să vină afară. Dacă vrea. După aia eu am ieșit. Și am așteptat în parcare. Iar el și cu prietenii lui au ieșit și l-am omorât acolo, în parcare, și dup-aia m-am urcat la mine în mașină. Toți ăia se adunaseră în jurul lui. Nu își dădeau seama ce s-a întâmplat. Nu își dădeau seama că e mort. Unul dintre ei a zis că l-am adormit cumva și după aia ceilalți au zis și ei la fel. Au încercat să-l trezească și să-l facă să se ridice. I-au dat palme și au încercat să-l ridice ei. După o oră am fost tras pe dreapta de un ajutor de șerif undeva după Sonora, în Texas, și l-am lăsat să-mi pună cătușele și să mă ducă în oraș. Nu știu sigur de ce am făcut asta, dar cred că voiam să văd dacă m-aș putea elibera din ele printr-un act de voință. Fiindcă eu cred că se poate. Că așa ceva este posibil. Dar a fost o prostie. Înțelegi?

Dacă înțeleg?

Da.

Ai măcar așa, o idee vagă despre cât de al dracului de țicnit ești?

Te referi la caracterul acestei conversații?

Mă refer la caracterul tău.

Chigurh se lăsă pe spate. Îl studie pe Wells.

Zi-mi și mie ceva, spuse el.

Ce?

Dacă regula pe care o urmezi te-a adus în situația asta, la ce folosește ea?

Nu înțeleg despre ce vorbești.

Vorbesc despre viața ta. Pe care acum o poți vedea toată într-o singură clipă.

Anton, nu mă interesează căcaturile tale.

Credeam că poate vrei să te justifici.

Nu-i cazul să mă justific în fața ta.

Nu în fața mea. În a ta. Mă gândeam că poate ai avea ceva de spus.

Du-te dracului.

Mă surprinzi, asta-i tot. Mă așteptam la ceva diferit. Asta pune în discuție evenimentele din trecut. Nu ți se pare?

Crezi cumva că aș vrea să fiu în locul tău?

Da. Cred. Eu sunt aici și tu ești acolo. Peste câteva minute eu o să fiu în continuare aici.

Wells se uită pe fereastra întunecoasă.

Știu unde e servieta, spuse el.

Dacă ai ști unde e servieta, ai avea-o.

M-am gândit să stau și să aștept până n-o să mai fie nimeni altcineva pe-acolo. Până se face noapte. Până la două noaptea. Ceva de genul ăsta.

Știi unde e servieta.

Da.

Eu știu ceva mai bun.

Ce anume?

Știu unde o să fie.

Și unde o să fie?

O să-mi fie adusă și pusă la picioare.

Wells se șterse la gură cu dosul palmei.

Nu te costă nimic. E la douăzeci de minute de-aici.

Știi că asta n-o să se întâmple. Așa-i?

Wells nu-i răspunse.

Așa-i?

Du-te în mă-ta.

Te gândești că poți să amâni momentul cu privirea.

Ce vrei să spui?

Te gândești că atâta timp cât te uiți la mine, poți să amâni momentul.

Nu gândesc așa.

Ba da, așa faci. Ar trebui să îți accepți situația. Ai dovedi mai multă demnitate. Eu încerc să te ajut.

Javră ce ești.

Te gândești că n-o să închizi ochii. Dar o s-o faci.

Wells nu-i răspunse. Chigurh îl privi.

Și știu la ce te mai gândești, zise el.

Nu știi la ce mă gândesc.

Te gândești că sunt la fel ca tine. Că e vorba de lăcomie și-atâta tot. Dar eu nu sunt ca tine. Eu duc o viață modestă.

Fă-o odată.

N-ai cum să înțelegi. Unu' ca tine nu poate.

Fă-o odată.

Da, zise Chigurh. Toți zic așa. Dar nu vor de-adevăratelea, așa-i?

Ești un căcat.

Nu-i bine deloc, Carson. Trebuie să-ți păstrezi cumpătul. Dacă nu mă respecți pe mine, oare ce părere ai despre tine însuți? Uită-te în ce situație ești.

Crezi că tu ești mai presus de orice, zise Wells. Dar nu ești.

Nu de orice. Nu.

Nu ești mai presus de moarte.

Pentru mine nu înseamnă același lucru ca și pentru tine.

Crezi că mă tem de moarte?

Da.

Fă-o odată. Fă-o și dracu' să te ia.

Nu-i același lucru, zise Chigurh. Ani în șir ai renunțat la atâtea lucruri ca să ajungi aici. Nici asta nu cred c-am înțeles-o vreodată. Cum hotărăște un om pașii prin care renunță la viața lui? Noi doi lucrăm în aceeași branșă. Până la un punct. Mă desconsiderai chiar atât de tare? De ce-ai face așa ceva? Cum ai putut să te lași vârât într-o asemenea situație?

Wells aruncă o privire pe stradă.

Cât e ora? întrebă el.

Chigurh își ridică încheietura mâinii și se uită la ceas.

Unsprezece și cincizeci și șapte, spuse el.

Wells dădu din cap.

După calendarul bătrânei, mai am încă trei minute. Dar dă-l naibii. Cred că am presimțit eu de mult că așa o să se întâmple. Aproape ca într-un vis. Déjà-vu.

Se uită la Chigurh.

Nu mă interesează părerile tale, zise el. Fă-o odată. Psihopat nenorocit. Fă-o și arde-te-ar focurile iadului.

Închise într-adevăr ochii. Închise ochii, întoarse capul și ridică o mână ca să pareze ceea ce nu putea să fie parat. Chigurh îl împușcă în față. Tot ceea ce Wells știuse, gândise ori iubise vreodată se scurse încet pe zidul din spatele lui. Chipul mamei sale, prima comuniune, femeile pe care le-a cunoscut. Fețele celor care mureau îngenuncheați înaintea lui. Trupul unui copil mort într-un șanț de pe marginea drumului dintr-un alt district. Zăcea pe pat pe jumătate decapitat, cu brațele îndepărtare și fără aproape toată mâna dreaptă. Chigurh se ridică, luă tubul gol de pe covoraș, suflă în el, îl puse în buzunar și se uită la ceasul de la mână. Mai era un minut până să înceapă o nouă zi.

Coborî pe scările din spate, străbătu parcarea până la mașina lui Wells, alese cheia de la portieră de pe inelul cu chei purtat de Wells, deschise portiera și percheziționă mașina în față, în spate și sub scaune. Era o mașină închiriată și acolo nu era decât contractul de închiriere, vârât în buzunarul portierei. Chigurh închise portiera, șchiopătă până în spate și deschise portbagajul. Nimic. Ocoli mașina până în partea șoferului, deschise portiera de-acolo, acționă deschiderea capotei, se duse în fața

mașinii, deschise capota, se uită în compartimentul motorului, apoi închise capota și privi o vreme înspre hotel. Cum stătea așa în picioare, telefonul lui Wells începu să sune. Chigurh îl pescui din buzunar, apăsă pe buton și duse aparatul la ureche.

Da, zise el.

•

Moss merse până la capătul salonului și înapoi, sprijinindu-se de brațul asistentei. Femeia îi spunea cuvinte de încurajare în spaniolă. La capătul camerei de spital se întoarseră și o luară de la început.

Ándale, zise femeia. *Qué bueno.*[{18}]

Moss dădu din cap.

Al dracului de *bueno,* spuse el.

Se trezi târziu în noapte dintr-un vis chinuitor, se deplasă cu greutate până pe coridor și ceru voie să folosească telefonul. Formă numărul din Odessa, se rezemă cu toată greutatea pe tejghea și ascultă țârâitul telefonului. Sună multă vreme. În cele din urmă, răspunse mama ei.

Sunt Llewelyn.

Nu vrea să stea de vorbă cu tine.

Ba da, vrea.

Ai idee cât e ora?

Nu mă interesează cât e ora. Să nu care cumva să-nchizi telefonu'.

I-am zis io ei c-așa o să se-ntâmple, nu? Cuvânt cu cuvânt. I-am zis: Să vezi că la asta o să se-ajungă. Și acuma la asta s-a și ajuns.

Să nu care cumva să-nchizi telefonu'. Du-te după ea și dă-mi-o la telefon.

Când Carla Jean veni la telefon, îi zise:

N-am crezut că o să-mi faci vreodată una ca asta.

Bună, dragule, ce-i cu tine, e totul în regulă, Llewelyn? S-a întâmplat ceva, ce vorbești așa? Unde ești?

În Piedras Negras.

Și ce-ar trebui să fac io acuma, Llewelyn?

Ești în regulă?

Nu, nu sunt deloc în regulă. Cum să fiu în regulă. Tot sună oameni și-ntreabă de tine. A venit peste mine și șeriful din districtul Terrell. M-am trezit naibii cu el la ușă. Ș-am crezut c-ai murit.

N-am murit. Ce i-ai zis?

Ce puteam să-i zic?

Te-o fi îmbrobodit să îi zici ceva.

Ești rănit, așa-i?

De ce zici asta?

Mi-am dat seama din vocea ta. Ești bine?

Sunt bine.

Unde ești?

Ți-am spus unde.

Se-aude de parcă ai fi într-o stație de autobuz.

Carla Jean, cred că tre' să pleci de-acolo.

De unde, de-acolo?

De-acolo, din casa aia.

Mă sperii, Llewelyn. Să plec de-aici și să merg unde?

Nu contează. Părerea mea e că nu mai e cazul să stai acolo. Ai putea să te duci la un motel.

Și ce să fac cu mama?

O să se descurce ea.

O să se descurce ea?

Da.

N-ai de unde să știi tu asta.

Llewelyn nu răspunse.

Sau știi?

Nu cred c-o s-o sâcâie cineva pe ea.

Nu crezi?

Trebuie să pleci de-acolo. Ia-o și pe ea cu tine.

Nu pot s-o duc pe mama la un motel. E bolnavă, dacă ai uitat cumva.

Ce ți-a zis șerifu'?

Tu ce crezi că mi-a zis? Mi-a zis că te caută.

Ce altceva ți-a mai zis?

Femeia nu răspunse.

Carla Jean?

După zgomotele care se auzeau, părea să plângă.

Și ce-a mai zis șerifu', Carla Jean?

A zis că îți cauți moartea.

Păi el nici n-avea cum să zică altceva.

Femeia rămase tăcută vreme îndelungată.

Carla Jean?

Llewelyn, nici măcar nu vreau banii ăia. Nu vreau decât să fim iar așa cum eram.

O să fim.

Nu, n-o să fim. M-am gândit la asta. E un zeu mincinos.

Mda. Dar sunt bani adevărați.

Ea îi rosti iarăși numele și apoi începu într-adevăr să plângă. Moss încercă să-i vorbească, dar ea nu-i răspunse. Rămase pe loc și o ascultă cum suspină înfundat în Odessa.

Ce vrei să fac? întrebă el.

Ea nu-i răspunse.

Carla Jean?

Vreau ca lucrurile să fie iar cum erau.

Dacă-ți promit că o să încerc să rezolv totul, o să faci ce-ți spun eu să faci?

Da. O să fac.

Am aici un număr la care pot suna. E cineva care ne poate ajuta.

Poți avea încredere-n ei?

Nu știu. Știu numai că în altcineva nu pot avea încredere. O să te sun mâine. Nu m-am gândit niciodată că or să dea de tine acolo. Altfel nu ți-aș fi zis să pleci. O să te sun mâine.

Închise telefonul și formă numărul de mobil pe care i-l dăduse Wells. I se răspunse după al doilea apel, dar nu era Wells.

Cred că am greșit numărul, zise el.

Nu ai greșit numărul. Trebuie să vii și să te întâlnești cu mine.

Cine-i la telefon?

Știi cine-i la telefon.

Moss se rezemă de tejghea, cu fruntea sprijinită în pumn.

Unde-i Wells?

Acum nu te mai poate ajuta. La ce înțelegere ai ajuns cu el?

N-am ajuns la nicio înțelegere.

Ba da. Cât avea de gând să-ți lase ție?

Habar n-am despre ce vorbești.

Unde-s banii?

Ce-ai făcut cu Wells?

Am avut o diferență de opinii. Nu e cazul să-ți mai bați capul cu Wells. El a ieșit din peisaj. Cu mine trebuie să discuți.

Nu trebuie să discut cu tine.

Eu cred că da. Știi unde mă duc acum?

De ce mi-ar păsa unde te duci?

Știi unde mă duc acum?

Moss nu răspunse.

Mai ești acolo?

Sunt aici.

Știu unde ești.

Da? Și unde sunt?

Ești în spitalul din Piedras Negras. Dar nu acolo mă duc eu acum. Știi unde mă duc acum?

Da. Știu unde te duci.

Poți să schimbi complet lucrurile.

De ce te-aș crede?

Pe Wells l-ai crezut.

Nu l-am crezut pe Wells.

L-ai sunat.

Și ce dacă l-am sunat?

Spune-mi ce vrei să fac.

Moss își mută greutatea pe celălalt picior. Avea broboane de sudoare pe frunte. Nu răspunse.

Spune-mi ceva. Aștept.

Știi că te-aș putea aștepta acolo atunci când ajungi, spuse Moss. Pot închiria un avion. Te-ai gândit la asta?

N-ar fi nicio problemă. Dar n-o s-o faci.

De unde știi că n-o s-o fac?

Nu mi-ai fi spus. Oricum, trebuie să plec.

Știi că n-or să mai fie acolo.

Nu contează absolut deloc unde sunt.

Și-atunci de ce să te mai duci până acolo.

Știi cum o să se termine toată povestea, așa-i?

Nu. Tu știi?

Da. Știu. Și cred că știi și tu. Numai că n-ai acceptat încă. Așa că uite ce o să fac eu. Îmi aduci banii și-atunci o las să scape. Altfel, devine și ea responsabilă. La fel ca și tine. Nu știu dacă îți pasă ori nu. Dar asta-i cea mai bună înțelegere pe care o poți obține. N-o să-ți spun că poți să scapi și tu, fiindcă nu poți.

Ceva o să-ți aduc eu în mod sigur, îi răspunse Moss. M-am hotărât să te transform într-un proiect personal special. N-o să fii nevoit să mă cauți absolut deloc.

Mă bucur să aud asta. Începeai să mă dezamăgești.

N-o să fii dezamăgit.

Bun.

Doamne ferește să-ți faci cumva griji că o să fii dezamăgit.

Plecă înainte de răsăritul soarelui, îmbrăcat în halatul de muselină al spitalului și cu paltonul peste el. Poalele paltonului erau pline de sânge uscat. Nu avea pantofi. În buzunarul interior al paltonului avea banii pe care îi împăturise și-i pusese deoparte acolo, țepeni și îmbibați cu sânge.

Se opri în stradă și se uită înspre semafor. Nu avea idee unde se află. Sub picioare, betonul rece. Se duse încet până la colț. Câteva mașini trecură pe stradă. Merse până la semaforul de la următorul colț, se opri și se rezemă cu o mână de clădire. În buzunarul de la palton avea două pastile albe pe care le pusese deoparte, iar acum scoase una din ele și o înghiți fără apă. Se gândi că o să vomite. Rămase pe loc multă vreme. Era acolo un pervaz de geam pe care s-ar fi putut așeza, dacă n-ar fi avut fixați pe el niște țepi ascuțiți de metal ca să-i țină departe pe vagabonzi. Prin fața lui Moss trecu un taxi și el ridică mâna, dar mașina își continuă drumul. Se hotărî să iasă direct în stradă și după câtva timp așa și făcu. Se bălăbănea acolo de ceva vreme când apăru un alt taxi, iar el ridică mâna și mașina opri la marginea trotuarului.

Șoferul se uită atent la el. Moss se rezemă de geam.

Poți să mă duci până dincolo de pod? întrebă el.

În partea cealaltă.

Da. În partea cealaltă.

Ai lovele.

Da. Am lovele.

Șoferul îl privi neîncrezător.

Douăj' de dolari, zise el.

În regulă.

La ghișeu, vameșul se aplecă în față și se uită la Moss, cum stătea în semiobscuritate pe bancheta mașinii.

În ce țară te-ai născut? întrebă el.

În Statele Unite.

Cu ce marfă intri?

Cu nimic.

Vameșul îl cercetă cu privirea.

Vrei dumneata să ieși din mașină? zise el.

Moss apăsă pe clapeta de deschidere a portierei și se rezemă de scaunul din față ca să poată ieși din taxi. Rămase în picioare.

Ce s-a întâmplat cu pantofii dumitale?

Nu știu.

N-ai haine pe dumneata, așa-i?

Am haine pe mine.

Al doilea vameș le făcea semn mașinilor să treacă. Arătă cu degetul spre taximetrist:

Tragi dumneata, te rog, taximetrul acolo, în al doilea spațiu liber?

Șoferul băgă mașina în viteză.

Te rog să te îndepărtezi de automobil.

Moss se îndepărtă. Taxiul trase pe locul de parcare și taximetristul opri motorul. Moss se uită la vameș. Vameșul părea să aștepte ca Moss să spună ceva, dar el n-o făcu.

Îl duseră înăuntru și îl invitară să se așeze pe un scaun de oțel dintr-un birou mic, văruit în alb. Un alt bărbat intră acolo și rămase în picioare, rezemat de o masă de oțel. Acesta îl măsură cu privirea.

Până la urmă, cât de mult ai băut dumneata?

Nu am băut absolut nimic.

Ce ți s-a întâmplat?

Ce vrei să spui?

Ce s-a întâmplat cu hainele dumitale?

Nu știu.

Ai vreun act de identitate?

Nu.

Nimic.

Nimic.

Bărbatul se lăsă pe spate, cu brațele încrucișate pe piept. Zise:

Cine crezi dumneata că poate să treacă prin poarta asta în Statele Unite ale Americii?

Nu știu. Cetățenii americani.

Unii cetățeni americani. Și cine crezi dumneata că hotărăște care din ei?

Bănuiesc că dumneata.

Exact. Și cum hotărăsc eu asta?

Nu știu.

Pun întrebări. Dacă primesc răspunsuri raționale, atunci oamenii ăia pot să intre în America. Dacă nu primesc răspunsuri raționale, atunci nu pot. E ceva ce n-ai înțeles din ce ți-am spus acum?

Nu, domnule.

Atunci poate că ai vrea s-o iei de la capăt.

În regulă.

Avem nevoie de mai multe explicații pentru faptul că ai ajuns aici fără niciun fel de haine pe dumneata.

Am un palton.

Faci mișto de mine?

Nu, domnule.

Să nu faci mișto de mine. Ești militar?

Nu, domnule. Sunt veteran.

Ce armă?

Armata terestră a Statelor Unite.

Ai fost în Vietnam?

Da, domnule. Două ture.

La ce unitate?

Doișpe infanterie.

În ce perioadă ai fost pe front în cele două ture?

Din 7 august 1966 până în 2 septembrie 1968.

Bărbatul se uită la el o vreme. Moss îl privi și el, apoi se uită într-o parte. Se uită înspre ușă și înspre coridorul pustiu. Stătea aplecat în față, învelit în palton și cu coatele pe genunchi.

Ești în regulă?

Da, domnule. Sunt în regulă. Am o soție care o să vină să mă ia, dacă o să-mi dați voie să trec mai departe.

Ai ceva bani? Ai fise ca să dai telefon?

Da, domnule.

Moss auzi niște gheare care zgâriau dalele de gresie. Unul din vameși stătea acolo cu un ciobănesc german în lesă. Bărbatul făcu un semn cu bărbia spre paznic:

Vezi de cineva care să-l ajute pe omul ăsta. Trebuie să ajungă în oraș. Taxiul a plecat?

Da, domnule. Era curat.

Știu. Vezi de cineva care să-l ajute.

Se uită la Moss.

De unde ești dumneata?

Sunt din San Saba, Texas.

Nevasta dumitale știe unde ești?

Da, domnule. Am vorbit cu ea de-aici nu demult.

V-ați luat la harță în vreun fel?

Cine să se ia la harță?

Dumneata și soția.

Da. Mă gândesc că într-un fel așa a cam fost. Da, domnule.

Trebuie să-i spui că-ți pare rău.

Poftim?

Am zis că trebuie să-i spui că-ți pare rău.

Da, domnule. O să-i spun.

Chiar dacă ți se pare că ea a fost de vină.

Da, domnule.

Du-te. Cară-te naibii de-aici.

Da, domnule.

Câteodată ai așa o problemă măruntă și n-o rezolvi și după aia te trezești că dintr-odată nu mai e deloc o problemă măruntă. Înțelegi ce vreau să zic?

Da, domnule. Înțeleg.

Du-te.

Da, domnule.

Aproape că se luminase de ziuă, iar taxiul plecase demult. Moss o porni de-a lungul străzii. Un lichid sângeriu i se scurgea din rană și i se prelingea pe partea interioară a piciorului. Oamenii nu-l băgau aproape deloc în seamă. Intră pe Adams Street, se opri în fața unui magazin de îmbrăcăminte și se holbă înăuntru. Avea luminile aprinse în spate. Moss bătu la ușă, apoi așteptă, după care bătu iar. În cele din urmă, un bărbat mărunțel într-o cămașă albă și cu cravată neagră deschise ușa și se uită la el din prag.

Știu că n-ați deschis, zise Moss, dar am mare nevoie de niște haine.

Bărbatul dădu din cap și deschise larg ușa.

Intrați, zise el.

Merseră unul lângă altul pe intervalul dintre rafturi înspre raionul de cizme. Tony Lama, Justin, Nocona. Acolo erau puse niște scaune scunde, iar Moss se lăsă încet pe unul din ele și rămase așezat, strângând cu palmele brațele scaunului.

Îmi trebuie o pereche de cizme și niște haine, zise el. Am ceva probleme medicale și nu vreau să mă-nvârt p-aicea mai mult decât mă țin picioarele.

Bărbatul dădu din cap aprobator.

Da, domnule, zise el. Desigur.

Aveți cizme Larry Mahan?

Nu, domnule. Nu avem.

E-n regulă. Vreau o pereche de blugi Wrangler mărimea treișdoi, cu lungimea treișpatru. O cămașă număr mare. Niște ciorapi. Și arată-mi și niște cizme Nocona mărimea patrușpatru. Și mi-ar trebui și o curea.

Da, domnule. Ați vrea să vă uitați și la pălării?

Moss își trecu privirea de-a lungul magazinului.

Cred că o pălărie mi-ar prinde bine. Aveți cumva pălării Stockman cu bor mic? Mărime mare. Cinzeșnouă de centimetri.

Da, avem. Avem pălării din fetru de castor șaizeci la sută de la Resistol și ceva cu procentaj mai mare de la Stetson. Parcă sută la sută, așa mi se pare.

Arătați-mi atunci un Stetson. Ala alb lăptos.

În regulă, domnule. E bine ciorapi albi?

Nu port decât ciorapi albi.

Și lenjerie de corp?

Poate o pereche de chiloți. Boxeri. Treișdoi. Sau de mărime medie.

Da, domnule. Faceți-vă comod. Vă simțiți bine?

Sunt în regulă.

Bărbatul clătină din cap, se întoarse și dădu să plece.

Pot să vă întreb ceva? zise Moss.

Da, domnule.

Vin mulți oameni fără haine pe ei aici, la dumneavoastră?

Nu, domnule. N-aș putea zice că foarte mulți.

Moss cără cu el grămada de haine noi până la cabina de probă, își scoase paltonul și îl agăță în cârligul de pe dosul ușii. Pântecele lui pământiu și supt era acoperit cu o crustă de sânge străveziu și uscat. Moss apăsă pe marginile fâșiilor de leucoplast, dar nu se mai lipeau. Se așeză încet pe băncuța de lemn, își puse ciorapii, deschise cutia cu boxerii, îi scoase de-acolo, și-i trase pe gambe și apoi până la genunchi, după care se sculă în picioare și îi ridică cu grijă până sus, peste pansament. Se așeză iar, desprinse cămașa de pe ambalajul de carton și scoase din ea mulțimea de ace cu gămălie.

Ieși din cabina de probă cu paltonul aruncat peste braț. Se plimbă în susul și în josul intervalului dintre rafturi, cu lemnul podelei scârțâindu-i sub tălpi. Vânzătorul stătea și se uita la cizmele lui.

Pielea de șopârlă se-nmoaie mai greu, zise el.

Mda. Și vara se și încinge. Astea-s în regulă. Hai să-ncerc și pălăria aia. Nu m-am mai înțolit așa de când am scăpat din armată.

•

Șeriful își sorbi cafeaua și puse paharul exact pe același cerculeț de unde îl luase, de pe tejgheaua de sticlă.

Au de gând să-nchidă hotelul, zise el.

Bell dădu din cap.

Nu mă mir.

Și-au dat demisia toți. Flăcăul ăla de-abia ce făcuse două ture. Eu sunt de vină. Nu m-am gândit vreo clipă măcar că nemernicul o să se întoarcă. Pur și simplu treaba asta nici nu mi-a trecut măcar prin cap.

S-ar putea să nici nu fi plecat.

M-am gândit acum și la asta.

Motivul pentru care nimeni nu știe cum arată e că niciunul dintre toți ăia care-au dat ochii cu el n-a apucat să trăiască destul ca să spună.

Ed Tom, individu' ăsta i-un afurisit de țicnit pus pe omorât.

Mda. Numai că eu nu cred totuși că-i țicnit.

Bun, și-atuncea tu cum i-ai zice?

Nu știu. Când au de gând să închidă?

E ca și închis, după cum merg lucrurile.

Ai o cheie?

Mda. Am o cheie. E locul infracțiunii.

În regulă. Am putea face așa.

Primul lucru pe care l-au văzut a fost aparatul de radiorecepție lăsat pe pervazul ferestrei de pe coridor. Bell îl luă, îl răsuci în mână și se uită la cadran și la butoane.

Asta nu-i cumva o blestemată de bombă, șerifule?

Nu.

Fiin'că asta ne mai lipsea.

E un dispozitiv de urmărire.

Înseamnă că au găsit ce-au urmărit cu el, indiferent ce-o fi fost aia.

Probabil. Tu cam de când crezi că stă aici?

Nu știu. Totuși, cre' c-aș putea să ghicesc ce urmăreau cu el.

Poate, zise Bell. E ceva în toată afacerea asta care nu sună bine deloc.

Nici n-are cum.

Avem aici un fost colonel de armată cu capul făcut țăndări aproape complet și care a trebuit să fie identificat după amprentele digitale. După degetele care i-au rămas întregi. Trupele speciale. Paișpe ani de serviciu. Fără niciun fel de hârtii la el.

A fost jefuit.

Mda.

Ce știi despre asta și nu vrei să spui, șerifule?

Ai aceleași informații ca și mine.

Nu vorbesc despre informații. Crezi cumva că tot scandalu' de-aicea s-a mutat înspre sud?

Bell clătină din cap.

Nu știu.

Ai vreun interes direct în afacere?

Nu tocmai. E o pereche de tinerei de la mine din district care s-a amestecat cumva unde nu trebuia.

S-a amestecat cumva.

Da.

E vorba de ceva rude?

Nu. Doar niște oameni de la mine din district. Oameni de care ar trebui să am grijă.

Și îi întinse șerifului aparatul.

Și eu ce-ar trebui să fac cu ăsta?

E proprietatea districtului Maverick. Dovadă de la locul infracțiunii.

Șeriful clătină din cap.

Droguri, zise el.

Droguri.

Vând porcării din alea la școlari.

E chiar mai rău de-atât.

Cum adică?

Școlarii le cumpără.

VII

Nici despre război nu vreau să vorbesc. Sunt, chipurile, erou de război, și eu am pierdut un întreg detașament de soldați. Am fost decorat pentru asta. Ei au murit, iar eu am căpătat o medalie. Nici măcar nu vreau să știu ce părere ai despre chestia asta. Nu trece o zi să nu-mi aduc aminte. Câțiva băieți pe care-i știu că s-au întors au mers mai departe la universitate la Austin cu bursele pentru veterani și au avut multe lucruri urâte de zis despre oamenii de-aicea. Unii dintre ei le-au și zis. Au zis despre ei că-s o gloată de țărănoi și alte lucruri din astea. Nu le plăcea politica lor. Aici, în district, două generații înseamnă mult. Pomeneai ceva de primii coloniști. Eu obișnuiam să le zic că la unii oameni dacă le omori nevasta și copiii, îi scalpezi și le scoți mațele ca la pești, ăia s-ar putea să devină nervoși, numai că ei nu părea să priceapă despre ce vorbesc. Eu cred că anii '60 i-a mai trezit la realitate pe unii dintre oamenii din țară. Sper c-a fost așa. Acum câtva timp am citit în ziarele de-acilea că niște profesori au descoperit o anchetă care-a fost trimisă cândva prin anii '30 la mai multe școli din țară. Avea acolo un chestionar despre problemele care există cu predarea în școli. Deci au dat ei peste formularele astea care-a fost completate și expediate de peste tot din țară cu răspunsurile la întrebări. Și cea mai mare problemă care au putut s-o pomenească în răspunsuri era legată de vorbitul în timpul orei și alergatul pe coridoare. Mestecatul gumei. Copiatul temelor. Chestii de felul ăsta. Așa că profesorii au luat unul din formularele alea care era necompletat și au făcut o grămadă de cópii și după aia le-au trimis iar la aceleași școli. Asta după patruzeci de ani. Ei, și uite că vin și răspunsurile. Viol, incendiu, crimă. Droguri. Sinucidere. Și eu m-am gândit la treaba asta. Pentru că atuncea când eu zic ceva despre cum se duce lumea asta dracului, aproape întotdeauna oamenii zâmbesc într-un fel anume și îmi spun că am îmbătrânit. Ăsta-i unul din simptome. Dar în cazul de față senzația mea e că un ins care nu e în stare să vadă diferența între niște oameni omorâți ori violați și mestecatul gumei are o problemă de-o mie de ori mai mare decât am eu. Și patruzeci de ani nici măcar nu înseamnă foarte mult. Poate că următorii patruzeci o să-i trezească pe vreunii dintre ei din amețeala lor. Dacă n-o fi prea târziu.

Uite, acum un an sau doi eu și Loretta ne-am dus la o conferință la Corpus Christi[{19}] *și eu am nimerit lângă o femeie care era nevasta unuia, nu țin minte exact cine. Și ea tot o ținea cu aripa dreaptă în sus și aripa dreaptă în jos. Nici măcar nu știu sigur ce voia să spună cu asta. Oamenii pe care-i știu eu sunt cam toți oameni obișnuiți. Populime, cum se zice. I-am zis asta femeii și ea s-a uitat ciudat la mine. Credea că îi vorbeam de rău, dar bineînțeles că în partea mea de lume vorbele astea-s un mare compliment. Și ea tot o ținea. Și până la urmă mi-a zis, cică: Nu-mi place în ce direcție se îndreaptă țara asta. Eu vreau ca nepoata mea să aibă voie să facă avort. Și-atuncea eu i-am zis, știi ce, doamnă, nu cred că dumneata îți faci griji pentru direcția în care se îndreaptă țara. După cum văd eu că merg lucrurile, nu-mi fac cine știe ce probleme că n-o să poată să facă avort. Ba chiar aș zice nu numai că o să aibă voie să facă avort, ci și că o să aibă voie să te eutanasieze pe dumneata. Și cu asta conversația noastră s-a cam încheiat.*

•••

Chigurh urcă șchiopătând cele șaptesprezece etaje pe treptele de ciment de pe casa scării din beton rece și, când ajunse la ușa de oțel de pe palier, zbură butucul încuietorii cu pistonul armei cu glonț captiv, deschise ușa, pătrunse pe coridor și închise ușa după el. Se rezemă o vreme de ușa închisă și ascultă, ținând pușca strâns cu ambele mâini. Și respirând la fel de liniștit ca și cum de-abia s-ar fi ridicat de pe scaun. O porni pe coridor, ridică cilindrul butucului de pe podea și îl puse în buzunar, apoi se îndreptă spre lift, se opri și ascultă iar. Își scoase cizmele, le puse în fața ușii liftului și o porni pe coridor doar în ciorapi, mergând încet și menajându-și piciorul rănit.

Ușile de la birou erau deschise către coridor. Chigurh se opri. Se gândi că era posibil ca bărbatul să nu-și fi observat propria umbră pe zidul exterior de pe coridor, slab conturată, dar prezentă. Se gândi că-i o scăpare ciudată, însă știa că teama de un dușman anume îi orbește adesea pe oameni în fața altor amenințări, printre care conturul pe care ei înșiși îl lasă în lume nu e cea mai măruntă. Lăsă să-i alunece furtunul de pe umăr și puse tubul de oxigen pe podea. Studie postura umbrei bărbatului încadrată acolo de lumina ce răzbătea prin sticla fumurie a geamului din spatele lui. Împinse ușor în spate cu podul palmei pârghia închizătorului ca să verifice dacă avea cartuș pe țeavă și trase siguranța.

Bărbatul ținea un pistolet la nivelul taliei. Chigurh se năpusti în prag și îl împușcă în gât cu un cartuș cu alice de calibrul 10. Calibrul pe care îl folosesc colecționarii ca să vâneze specimene de păsări. Bărbatul căzu pe spate peste scaunul lui rotativ și îl răsturnă, apoi se prăvăli la podea și rămase întins acolo, zvâcnind și horcăind. Chigurh luă tubul de cartuș fumegând de pe covor, îl puse în buzunar și pătrunse în încăpere, în timp ce din tubul de spray fixat la capătul țevii retezate încă se mai prelingea un fuior palid de fum. Ocoli biroul, se duse în spatele lui și acolo se opri și se uită la bărbat. Acesta zăcea întins pe spate și se ținea cu o mână de gâtlej, dar sângele răbufnea ritmic printre degete și se scurgea pe covor. Chipul îi era plin de găuri mici, dar ochiul drept părea să fi scăpat neatins, iar bărbatul îl privi pe Chigurh și încercă să scoată câteva cuvinte din gura plină de bulbuci. Chigurh se lăsă într-un genunchi, se rezemă de pușcă și se uită la el.

Ce-i? zise el. Ce încerci să-mi spui?

Bărbatul mișcă din cap. Sângele îi gâlgâi în gât.

Mă auzi? îl întrebă Chigurh.

Celălalt nu-i răspunse.

Eu sunt cel pe care trebuia să-l ucidă Carson Wells la ordinul tău. Asta voiai să știi?

Îl privi. Purta un trening albastru din material supraelastic și o pereche de adidași albi din piele. Sângele începea să îi bălțească în jurul capului și bărbatul tremura ca și cum i-ar fi fost frig.

Motivul pentru care am folosit alicele de păsări a fost că nu am vrut să sparg geamul. Cel din spatele tău. Să plouă cu sticlă pe oamenii din stradă.

Arătă cu capul înspre fereastra unde silueta părții superioare a bărbatului rămăsese conturată de micile ciupituri cenușii lăsate de plumb pe sticlă. Se uită la bărbat. Mâna îi

slăbise strânsoarea de pe gât și sângele își încetinise curgerea. Se uită la pistolul căzut acolo. Se ridică, puse iar siguranța la pușcă, apoi trecu peste bărbat, se duse la fereastră și cercetă urmele lăsate de plumb. Când se uită iar în jos, bărbatul era mort. Străbătu încăperea, se opri în prag și ascultă. Ieși din cameră, o porni pe hol, își recuperă tubul de oxigen și arma cu glonț captiv, luă cizmele și se încălță cu ele. Apoi o porni pe coridor, ieși pe ușa de metal și coborî treptele de ciment până la garajul unde își lăsase mașina.

•

Când ajunseră în stația de autobuz, tocmai se ivea lumina zorilor, cenușie și rece, și cădea o ploaie măruntă. Femeia se întinse peste scaun, îi plăti taximetristului și îi lăsă doi dolari bacșiș. Șoferul ieși din mașină, se duse la portbagaj, îl deschise, scoase de acolo genții femeii, le puse pe refugiul stației, apoi aduse cadrul de aluminiu pe partea unde stătea mama ei și deschise portiera. Mama femeii se întoarse și încercă să coboare în ploaie.

Nu vrei s-aștepți nițel, mamă? Stai să vin acolo.

Parcă știam io că la asta o s-ajungem, zise mama ei. Ș-am zis-o de-acu' trei ani.

Nu-s trei ani de-atuncea.

Taman cu vorbele-astea am zis-o.

Stai și tu nițel să vin acolo.

În ploaie, zise mama ei.

Ridică privirea spre taximetrist.

Am cancer, zise ea. Și-acu', uită-te acilea. N-avem nici unde să mergem.

Da, doamnă.

Ne ducem în Texas, în El Paso. Știi mata câți oameni cunosc eu în Texas, în El Paso?

Nu, doamnă.

Bătrâna se opri cu brațul sprijinit de portieră, apoi ridică mâna și făcu un 0 cu degetul mare și arătătorul.

Atâția, zise ea.

Da, doamnă.

Se așezară în cafenea, înconjurate de genți și boccele, și priviră îndelung afară, la ploaie și la autobuzele lenețe. La zorii cenușii ai zilei. Femeia se uită la mama ei.

Mai vrei niște cafea? zise ea.

Bătrâna nu-i răspunse.

Văd că nu vrei să vorbești cu mine.

Nu știu despre ce aș putea să vorbesc.

Păi, cred că nici eu nu știu.

Ce făcurăți voi e de-acu' bun făcut. Da' ce nu știu e de ce-ar trebui să fug io acuma de justiție.

Nu fugim de justiție, mamă.

Da' totuși puteai să-i suni să le zici să te-ajute, nu?

Pe cine să sun?

Justiția.

Nu. Nu puteam.

Așa mă gândii și io.

Bătrâna își aranjă dinții cu degetul mare și rămase cu privirea ațintită pe fereastră. După o vreme sosi și autobuzul. Șoferul îi depozită cadrul de aluminiu în compartimentul pentru bagaje de sub autobuz, apoi o ajutară amândoi să urce pe trepte și o așezară pe prima banchetă.

Am cancer, îi spuse bătrâna șoferului.

Carla Jean își puse gențile pe raftul de bagaje de deasupra capului și se așeză. Bătrâna nu se uită la ea.

Acu' trei ani, zise ea. Nu c-ar fi fost nevoie de vreun vis cu așa ceva. Nici vreo revelație, nici nimic. Nu mi se pare c-aș avea vreun merit. Oricine putea să-ți zică exact același lucru.

Ei, uite că n-am întrebat.

Bătrâna clătină din cap. Se uită pe fereastră afară și la masa pe care o părăsiseră.

Nu mi se pare c-aș avea vreun merit. Aș fi ultimu' om de pe pământ care să zică așa ceva.

•

Chigurh trase mașina pe marginea cealaltă a străzii și opri motorul. Stinse și farurile și cercetă îndelung casa întunecată. Diodele verzi cu numerale ale radioului arătau ora unu și șaptesșpe. Rămase în mașină până la și douăzeci și două, apoi scoase lanterna din torpedou, coborî, închise ușa camionetei și traversă strada până la casă.

Deschise ușa de plasă, zbură butucul încuietorii, intră în casă, închise ușa în spatele lui, se opri și ascultă. În bucătărie se vedea o lumină, și o porni pe coridor cu lanterna într-o mână și pușca în cealaltă. Când ajunse în prag, se opri și ascultă iar. Lumina venea de la un bec simplu de pe veranda din spate. Chigurh intră în bucătărie.

O masă de crom și pal melaminat în centrul încăperii, cu o cutie de cereale așezată pe ea. Umbra ferestrei de la bucătărie se întindea pe podea. Traversă camera, deschise frigiderul și se uită în el. Își sprijini pușca sub braț, scoase din frigider o cutie cu suc de portocale, o deschise cu degetul arătător și bău stând în picioare, încercând să audă orice zgomot care s-ar fi putut declanșa după țăcănitul metalic al cutiei de suc. Bău, așeză cutia pe jumătate goală pe policioară și se duse în sufragerie, apoi în living, și acolo se așeză într-un șezlong din colțul încăperii și se uită pe stradă.

După o vreme se ridică, traversă camera și urcă scările spre etaj. În capul scărilor se opri și ascultă. Când intră în camera bătrânei, simți mirosul dulceag și stătut al bolii și se gândi o clipă că s-ar putea chiar s-o găsească întinsă în pat. Aprinse lanterna și se duse în baie. Acolo se opri să citească etichetele de pe sticluțele cu medicamente de pe policioara cu oglindă. Se uită pe fereastră la strada de sub el și la lumina mohorâtă, de iarnă a felinarelor. Ora două noaptea. Uscăciune. Frig. Liniște. Coborî la parter și se duse pe coridor, până la micul dormitor din partea din spate a casei.

Goli sertarele scrinului direct pe pat și începu să scotocească printre lucruri, ridicând din când în când câte un obiect și studiindu-l în lumina albăstruie ce venea de la becul din curte. O perie de păr din plastic. O brățară ieftină de iarmaroc. Cântărea obiectele în palmă ca un clarvăzător care încerca să ghicească astfel cine știe ce lucru despre proprietarul lor. Stătu acolo și răsfoi paginile unui album foto. Prietenii din școală.

Familia. Un câine. O casă, dar nu asta. Un bărbat care ar fi putut să fie tatăl ei. Vârî două din fotografiile femeii în buzunarul cămășii.

Deasupra capului se afla un ventilator de tavan. Chigurh se ridică, trase de lănțișor și se așeză pe pat, cu pușca lângă el și cu privirea ațintită la palele de lemn ce se roteau încet în lumina ce venea dinspre fereastră. După un timp se ridică și luă scaunul de la biroul din colț, îl înclină și fixă spătarul acestuia sub clanța ușii. După aceea se așeză pe pat, își scoase cizmele, se întinse și se culcă.

Dimineața verifică iarăși toată casa la etaj și la parter, iar apoi se întoarse la baia de la capătul coridorului ca să facă un duș. Lăsă perdeaua de la duș dată la o parte și împroșcă podeaua cu apă. Ușa dinspre coridor deschisă și pușca rezemată de policioară, la un braț de el.

Își uscă pansamentul de la picior cu un föhn, se bărbieri, se îmbrăcă, se duse la bucătărie și mâncă un castron de cereale cu lapte, plimbându-se prin casă în timp ce înfuleca. Se opri în living și se uită la corespondența strânsă pe podea, sub fanta de alamă a ușii de la intrare. Rămase acolo și mestecă agale. Apoi așeză castronul și lingura pe măsuța de cafea, traversă încăperea, se aplecă până la plicuri, le culese de jos și începu să le studieze, stând în picioare. Se așeză pe un scaun de lângă ușă, deschise plicul cu factura telefonică, îl prinse în căușul palmei și suflă în el.

Coborî privirea pe lista cu apeluri. La jumătatea ei se afla departamentul șerifului din districtul Terrell. Împături factura, o puse înapoi în plic și plicul îl băgă în buzunarul cămășii. Apoi se mai uită o dată peste celelalte plicuri. Se ridică, se duse în bucătărie, luă pușca de pe masă, se întoarse și se opri în locul unde stătuse și mai înainte. Merse până la un birouaș ieftin din mahon și deschise sertarul de sus. Sertarul era plin ochi cu plicuri. Puse pușca lângă el, se așeză pe scaun, scoase toate plicurile, le stivui pe birou și începu să le verifice.

•

Moss își petrecu ziua într-un motel ieftin de la marginea orașului și dormi dezbrăcat, cu hainele sale cele noi agățate pe un umeraș de sârmă în dulap. Când se trezi, umbrele se alungiseră în curtea motelului, iar el se chinui să se ridice și rămase așezat pe marginea patului. Pe cearșafuri, o pată de sânge străvezie și mare cât palma lui. Pe noptiera unde se aflau lucrurile cumpărate de la o farmacie din oraș se găsea o pungă de hârtie, pe care o luă și se duse șchiopătând la baie. Făcu un duș, se bărbieri și se spălă pe dinți pentru prima dată în ultimele cinci zile, apoi se așeză pe marginea căzii și își schimbă pansamentele de pe răni. După aceea se îmbrăcă și chemă un taxi.

Stătea în fața recepției motelului atunci când apăru taxiul. Se urcă pe bancheta din spate, își ținu răsuflarea, apoi se întinse și închise portiera. Se uită la chipul șoferului în oglinda retrovizoare.

Vrei să faci niște bani? întrebă el.

Da. Vreau să fac niște bani.

Moss scoase cinci bancnote de o sută, pe care le rupse în două și îi întinse o jumătate din ele peste spătarul scaunului. Șoferul numără bancnotele rupte și le puse în buzunarul cămășii, apoi se uită în oglindă la Moss și așteptă.

Cum te cheamă?

Paul, zise șoferul.

Ai atitudinea potrivită, Paul. N-o să îți fac niciun fel de probleme. Nu vreau decât să nu mă lași baltă în vreun loc unde nu vreau să fiu lăsat baltă.

În regulă.

Ai cumva o lanternă?

Da. Am o lanternă.

Dă-mi-o mie.

Șoferul întinse lanterna în spate.

Ești omul potrivit, zise Moss.

Unde mergem?

Pe șoseaua de lângă râu.

Nu iau pe nimeni de-acolo.

Nu luăm pe nimeni de-acolo.

Șoferul se uită la el în oglindă.

No drogas, zise el.

No drogas.

Șoferul așteptă.

Merg să recuperez o servietă. E a mea. Poți să te uiți în ea, dacă vrei. Nu-i nimic ilegal.

Pot să mă uit în ea.

Da, poți.

Sper că nu mă iei în bășcălie.

Nu.

Îmi plac banii, dar și mai mult îmi place să nu ajung în pușcărie.

Și eu gândesc tot așa, zise Moss.

Merseră încet pe șoseaua ce ducea la pod. Moss se aplecă în față peste scaun.

Vreau să parchezi sub pod, zise el.

În regulă.

Acum o să deșurubez becul de la plafonieră.

Drumul ăsta-i supravegheat douăspatru de ore din douăspatru.

Știu asta.

Șoferul trase pe dreapta și opri motorul și farurile, apoi se uită în oglindă la Moss. Moss scoase becul din plafonieră, îl așeză pe suportul de plastic, i-l întinse șoferului peste scaun și deschise portiera.

Mă întorc în câteva minute, spuse el.

Trestiile erau prăfuite și tulpinile lor crescuseră dese. Moss își croi drum cu grijă printre ele, ținând lanterna la nivelul genunchilor și acoperindu-i parțial lentila cu mâna.

Servieta zăcea în desiș, cu partea dreaptă în sus și la fel de nevătămată ca și cum cineva ar fi așezat-o pur și simplu acolo. Moss stinse lanterna, luă servieta în mână și o porni precaut înapoi, orientându-se după întinderea podului de deasupra capului. Când ajunse la taxi, deschise portiera, așeză servieta pe banchetă, intră și el încetișor și închise portiera. Îi dădu lanterna șoferului și se lăsă pe spate în scaun.

Hai să mergem, zise el.
Ce-i înăuntru? zise șoferul.
Bani.
Bani?
Bani.
Șoferul porni motorul și intră pe șosea.
Aprinde farurile, zise Moss.
Șoferul aprinse farurile.
Câți bani?
O grămadă de bani. Cât îmi ceri ca să mă duci până la San Antonio?
Șoferul se gândi o vreme.
Vrei să spui pe lângă cele cinci sute?
Da.
Ce-ai zice să facem o mie cu totul?
Cu totul?
Da.
S-a făcut.
Șoferul dădu din cap aprobator.
Atunci ce-ar fi să-mi dai cealaltă jumătate de la astea cinci sutare pe care le-am căpătat deja?
Moss scoase bancnotele rupte din buzunar și i le întinse peste spătarul scaunului.
Și dacă ne opresc ăia de la Imigrări?
N-or să ne oprească, zise Moss.
De unde știi?
Mai am încă destule căcaturi pe cap pe care tre' să le rezolv de-acum încolo. N-are cum să se termine aicea.
Sper să ai dreptate.
Crede-mă, zise Moss.
Urăsc cuvintele astea, spuse șoferul. Le-am urât dintotdeauna.
Tu le-ai spus vreodată?
Mda. Le-am spus. De-aia și știu cam cât valorează.
Moss își petrecu noaptea la un motel Rodeway Inn de pe autostrada 90, în vestul orașului, iar dimineață coborî, cumpără un ziar și urcă cu greutate înapoi în cameră. Nu putea să-și cumpere armă de la magazin pentru că nu avea niciun act de identitate, dar putea să-și ia una de la anunțurile din ziar, și așa și făcu. Un pistol Tec-9 cu două încărcătoare de rezervă și o cutie și jumătate de gloanțe. Bărbatul îi aduse automatul la ușă, iar Moss plăti cu bani gheață. Răsuci arma în mână. Avea metalul acoperit cu un strat verzui de la fosfatare. Armă semiautomată.
Când ai tras ultima oară cu el? întrebă.
N-am tras niciodată cu el.
Și ești sigur că funcționează?
De ce n-ar funcționa?
Nu știu.

Uite că nici eu nu știu.

După ce bărbatul plecă, Moss se duse pe câmpul acoperit cu tufe dese din spatele motelului, cu una din pernele din cameră sub braț, și acolo înveli țeava armei cu perna și trase trei cartușe, după care rămase pe loc în lumina rece a soarelui și se uită la penele care pluteau peste fâșia cenușie de *chaparral*[{20}], gândindu-se la viața lui, la ceea ce trecuse și la ce avea să urmeze. Apoi se întoarse și o porni încet înapoi spre motel, lăsând perna pârlită pe câmp.

Se odihni pe hol, apoi urcă iarăși la el în cameră. Făcu baie și se uită în oglindă la rana de pe spate pe unde ieșise glonțul. Arăta destul de urât. În ambele răni avea tuburi de drenaj pe care voia să și le scoată, însă nu o făcu. Își lărgi ghipsul de pe braț și se uită la brazda adâncă pe care o săpase glonțul acolo, apoi lipi la loc pansamentul cu leucoplast. Se îmbrăcă, își mai puse câteva bancnote în buzunarul din spate al blugilor, aranjă pistolul și încărcătoarele în servietă, apoi o închise, chemă un taxi, luă servieta, ieși din cameră și coborî scările.

Își cumpără o camionetă Ford din 1978 cu tracțiune dublă și cu motor de 7,5 litri dintr-un parc auto de pe North Broadway, îi plăti omului cu bani gheață, făcu transferul oficial al talonului mașinii pe numele lui, puse talonul în torpedoul mașinii și plecă la volanul ei. Merse până la motel, făcu plata și plecă, cu pistolul Tec-9 pus sub scaun, iar servieta și geanta cu haine așezate pe podeaua mașinii, în dreptul scaunului pasagerului.

La intersecția de la Boerne, o fată făcea autostopul și Moss trase pe dreapta, claxonă și o privi în oglinda retrovizoare. O luase la fugă, cu rucsacul ei albastru din material sintetic aruncat pe un umăr. Fata urcă în camionetă și se uită la el. Vreo cinșpe-șaișpe ani. Roșcată.

Până unde mergi? întrebă ea.

Știi să conduci?

Aha. Știu să conduc. N-are schimbător de viteze manual, așa-i?

Nu. Coboară și treci dincoace.

Fata își lăsă rucsacul pe banchetă, ieși din mașină și trecu în față. Moss împinse rucsacul pe podea și se întinse, iar fata urcă, băgă mașina în viteză și intrară pe autostradă.

Câți ani ai?

Optișpe.

Căcat. Ce faci aici pe șosea? Nu știi ce periculos e să faci autostopu'?

Ba da. Știu.

Moss își scoase pălăria, o puse pe banchetă lângă el, se lăsă pe spate și închise ochii.

Să nu depășești cumva viteza legală, zise el. Dacă ne oprește poliția din cauza ta, o să ne trezim vârâți amândoi într-un căcat mare cât casa.

În regulă.

Vorbesc serios. Numai să depășești viteza legală și te las imediat cu curu-n ploaie pe marginea drumului.

În regulă.

Încercă să adoarmă, dar nu reuși. Avea dureri îngrozitoare. După o vreme se

îndreptă, își luă pălăria de pe banchetă, și-o puse pe cap și aruncă o privire la indicatorul de viteză.

Pot să te întreb ceva? zise fata.

Poți.

Ai probleme cu legea?

Moss se așeză mai bine în scaun și se uită la fată, apoi întoarse privirea spre șosea.

Ce-ți veni să-ntrebi așa ceva?

Pe baza chestiei pe care mi-o ziseși mai 'nainte. Cum că să nu ne oprească poliția.

Și dacă aș avea?

Atunci cred că ar fi cazul să mă opresc și să cobor chiar acu'.

Nu crezi așa ceva. Vrei doar să știi cum stai.

Fata îl privi cu coada ochiului. Moss studia ținutul din goana mașinii.

Dacă ți-ai petrece trei zile cu mine, zise el, te-aș putea face să jefuiești benzinării. Nu fac poante.

Fata îi răspunse cu un surâs ciudat.

Asta faci? întrebă ea. Jefuiești stații de benzină?

Nu. N-am nevoie s-o fac. Ți-e foame?

E în regulă.

Când ai mâncat ultima oară?

Nu-mi place să fiu întrebată când am mâncat ultima oară.

În regulă. Când ai mâncat ultima oară?

M-am prins io că ești unu' d-ăla șmecher de cum m-am urcat în mașină.

Mda. Trage pe dreapta colo, la următoarea ieșire de pe autostradă. Cică mai sunt șase kilometri. Și dă-mi automatul ăla de la tine de sub scaun.

•

Bell trecu încet cu mașina peste grătarul de protecție pentru vite, coborî, închise poarta după el, urcă iar în camionetă, traversă pășunea și opri mașina lângă puțul cu apă, apoi coborî și se duse până la cisternă. Își vârî mâna în apă, își trecu degetele umede prin păr și ridică privirea spre moara de vânt. Se uită la rotirea eliptică, lentă și întunecată a palelor ce se învârteau în iarba uscată și îndoită de vânt. Un huruit slab și lemnos sub tălpi. Apoi rămase pe loc și își trecu încet degetele pe borul pălăriei. Postura unui om care parcă tocmai a îngropat ceva.

Al naibii să fiu eu dacă știu vreun lucru, zise el.

Când ajunse acasă, ea îl aștepta cu cina. Azvârli cheile de la camionetă în sertarul din bucătărie și se duse la chiuvetă ca să se spele pe mâini. Soția lui pusese o bucată de hârtie pe poliță și el rămase și se uită la ea.

A spus unde e? Ăsta-i un număr din vestul Texasului.

A zis numai că e Carla Jean și mi-a dat numărul.

Șeriful se duse până la bufet și sună. Femeia și mama ei erau într-un motel de lângă El Paso.

Vreau să-mi spui ceva, îi zise ea.

În regulă.

Dumneata te ții de cuvânt?

Da, mă țin.

Chiar și față de mine?

Aș zice că mai ales față de dumneata.

Auzea cum femeia răsuflă în telefon. Zgomot de mașini în depărtare.

Dom' șerif?

Da, doamnă.

Dacă eu îți spun de unde m-a sunat, dumneata îți dai cuvântu' că n-o să pățească nimica rău?

Pot să-mi dau cuvântu' că n-o să pățească nimica rău din partea mea. Asta pot s-o fac.

După o vreme ea zise:

În regulă.

•

Bărbatul care stătea la măsuța din placaj ce se desfăcea din perete și se fixa pe un picior de lemn prins într-o balama termină ce avea de scris pe bucata de hârtie, își scoase căștile și le puse pe masa din fața lui, apoi își trecu ambele mâini pe tâmple, înspre ceafă, prin părul lui negru. Se întoarse și se uită în spatele rulotei, unde un al doilea bărbat stătea întins pe un pat.

Listo?[{21}] zise el.

Bărbatul se ridică din pat și își așeză picioarele pe podea. Rămase așa vreme de un minut, apoi se sculă și veni în față.

L-ai prins?

L-am prins.

Rupse bucata de hârtie din carnet și i-o întinse, iar acesta o citi, o împături și o puse în buzunarul de la cămașă. Apoi se întinse, deschise unul din dulapurile de bucătărie, scoase un pistol-mitralieră cu țeavă scurtă vopsit în culori de camuflaj și două încărcătoare de rezervă, deschise ușa, coborî în parcare și închise ușa în spatele lui. Traversă pietrișul până în locul unde era parcat un Plymouth Barracuda negru, îi deschise portiera, aruncă arma automată înăuntru pe locul cel mai îndepărtat, se aplecă, intră în mașină, închise portiera și porni motorul. Forță pedala de accelerație de câteva ori, apoi intră pe asfalt, aprinse farurile, băgă în viteza a doua și o porni la drum, cu mașina balansându-se pe roțile mari și făcând viraje pe șosea, și cu cauciucurile scârțâind și împroșcând nori de fum înecăcios în urma lui.

VIII

În anii din urmă am pierdut o mulțime de prieteni. Și nici măcar nu era toți mai bătrâni decât mine. Unu' din lucrurile care le pricepi când e să-mbătrânești e că nu toată lumea ajunge să-mbătrânească odată cu tine. Încerci să-i ajuți pe oamenii care-ți plătesc leafa și sigur că atuncea nu poți să nu te gândești ce fel de rezultate lași în urma ta. În patruzeci și unu de ani în districtul ăsta n-a existat nicio crimă nerezolvată. Și-acuma avem nouă doar într-o săptămână. O să fie rezolvate? Nu știu. Fiecare zi trece împotriva ta. Timpul nu ține cu tine. Nu știu dacă e vreun motiv de laudă dacă s-ar ști că până la urmă ai priceput că-i vorba de-o gașcă de traficanți de droguri. Nu că ei și-ar bate prea tare capu' să priceapă că au de-a face cu noi. Oare chiar n-au niciun pic de respect pentru lege? Departe de ei gândul. Nici măcar nu-și bat capu' cu legea. Ai zice că nici nu-și fac griji din pricina ei. Sigur, acu' câtva timp au împușcat și-au omorât un judecător federal chiar aici, în San Antonio. Cre' că își făceau griji din pricina lui. Mai ține cont și că de-a lungul frontierei de-aicea sunt șerifi care fac avere din narcotice. Te doare când auzi așa ceva. Sau mă doare pe mine. Nu cred că era așa nici măcar cu zece ani în urmă. Un șerif corupt e pur și simplu ticăloșia dracului. Nu poți să spui altceva. Ăla e de zece ori mai rău decât un infractor. Și nici nu-i ceva care să dispară. Iar ăsta-i cam singuru' lucru pe care-l pot spune. Că n-o să dispară. Unde să dispară?

Ce-ți spun acuma poa' să pară o neghiobie, dar cred că pentru mine cel mai rău și mai rău e să știu că probabil singurul motiv pentru care sunt încă viu e că indivizii ăia nu au deloc respect față de mine. Iar asta-i ceva foarte dureros. Foarte dureros. S-a ajuns să fie cu mult mai rău decât orice ți-ai fi putut imagina chiar și numai acum câțiva ani. Nu cu mult timp în urmă au găsit aicea, în districtul Presidio, un DC-4[{22}]*. Zăcea pur și simplu în deșert. Au venit acolo într-o noapte, au trasat un soi de pistă de aterizare și-au înșirat butoaie cu catran ca să lumineze, dar după aia nici că mai aveai cum să mai pleci cu chestia aia de-acolo. A fost golit de absolut tot. Scaunul pilotului ce-a mai rămas. Puteai să simți și singur mirosul de marijuana, nu-ți mai trebuia câine. Bun, și șeriful de-acolo – dar n-o să-i zic numele – voia el să se pregătească și să-i înhațe când or să vină înapoi după avion și până la urmă s-a găsit unu' să-i spună că nu mai vine nimeni înapoi. Nici nu se pusese problema vreodată. Când a înțeles până la urmă ce i se zicea, numai ce-l vezi că se face foarte tăcut și dup-aia se întoarce, se urcă în mașină și pleacă.*

Pe vremea când au fost războaiele între găștile cu droguri dincolo de frontieră, nu mai găseai de cumpărat nicăieri borcane de-un litru cu capac. Ca să-ți pui murături și compoturi și alte alea. Rezervele de alimente. Nu mai găseai să iei niciunul. Treaba e că ăia le foloseau ca să pună grenade în ele. Dacă zbori peste casa ori apartamentu' unuia și arunci cu grenade, astea explodează 'nainte să atingă pământul. Așa că ce făcea ei era să scoată cuiul de la grenadă și s-o îndese în borcan și dup-aia punea înapoi capacul și-l înșuruba. Și când se lovea de pământ, borcanul se spărgea și dădea drumul la clapetă. La pârghie. Tipii încărca dinainte lăzi întregi cu așa ceva. Îți vine greu să crezi că ar fi cineva care să vrea să zboare noaptea pe deasupra ta într-un avion mic și cu o așa încărcătură, dar așa era.

Mă gândesc că dacă ai fi Satana și dacă te-ai învârti pe-aicea și-ai încerca să născocești ceva ca să supui rasa umană, probabil că primu' lucru care ți-ar veni în minte ar fi

narcoticele. Poate că așa a și făcut. I-am zis asta cuiva dimineața trecută la micul dejun și ăla m-a întrebat dacă eu cred în Satana. Eu am zis, păi nu asta era ideea. Și el mi-a zis că, cică, eu știu asta, dar tu? Trebuia să mă gândesc la așa ceva. Cred că atunci când eram mic, m-am gândit. Dar cred că până ce-am ajuns la vârsta mijlocie, cumva credința mea a mai scăzut. Acuma încep să înclin în partea ailaltă. Celălalt explică o groază de lucruri care altfel nu se explică nicicum. Sau așa cred eu, că nu se explică.

...

Moss așeză servieta în separeu și intră și el în urma ei. Luă meniul de pe suportul de sârmă unde stătea alături de muștar și ketchup. Fata se strecură pe bancheta din fața lui. El nu ridică privirea.

Ce comanzi? întrebă el.

Nu știu. Nici nu m-am uitat pe meniu.

Moss întoarse meniul, îl împinse în fața ei, apoi se răsuci și se uită după chelneriță.

Da' tu? întrebă fata.

Ce comand eu?

Nu. Cine ești tu? Ești un personaj?

Moss o privi atent.

Singurii oameni de care știu să știe ce e un personaj sunt alte personaje, zise el.

Eu s-ar putea să fiu doar o tovarășă de drum.

Tovarășă de drum.

Mda.

Bine, acuma ești.

Ești rănit, nu-i așa?

De ce zici asta?

Abia poți să mergi.

Poate că-i doar o rană veche din război.

N-aș prea crede. Ce-ai pățit?

Vrei să spui în ultima vreme?

Da. În ultima vreme.

Nu-i nevoie să știi.

De ce nu?

Nu vreau să văd că te-nfierbânți și sari pe mine.

Ce te face să crezi c-o să mă înfierbânt?

Fiin'că la fetele rele le place de băieții răi. Ce vrei să comanzi?

Nu știu. Tu cu ce te ocupi?

Acu' trei săptămâni eram un cetățean corect și cinstit. Aveam o slujbă normală de la nouă la cinci. În fine, de la opt la patru. Când vin lucrurile peste tine, vin și gata. Nu stau să te-ntrebe. Nu îți cer permisiunea.

Ăsta-i cel mai adevărat lucru care l-am auzit spus vreodată, zise fata.

Stai pe lângă mine și-o să mai auzi și altele la fel.

Crezi că eu sunt o fată rea?

Cred că ți-ar plăcea să fii.

Ce-ai în valiza aia?

Devalizări.

Ce-i în ea?

Aș putea să-ți zic, dar dup-aia ar trebui să te omor.

Nu ai voie să umbli cu arma la tine în spații publice. Nu știai? Și mai ales cu o armă ca asta.

Lasă-mă să te întreb ceva.

Dă-i drumu'.

Când încep împușcăturile, tu cum preferi – să ai o armă sau să respecți legea?

Nu vreau să fiu deloc acolo unde se împușcă.

Ba vrei. Scrie pe tine că vrei. Numai că nu vrei să fii împușcată. Ce comanzi?

Da' tu?

Un *cheeseburger* și-o ciocolată cu lapte.

Chelnerița veni și cei doi comandară. Fata ceru un sendviș cald cu carne de vită, cu piure de cartofi și sos de carne.

Nu m-ai întrebat nici măcar unde merg, spuse ea.

Știu unde mergi.

Zi-mi atunci unde.

Înainte pe drum.

Ăsta nu-i un răspuns.

E mai mult decât un răspuns.

Nu le știi tu pe toate.

Nu, nu le știu.

Ai omorât vreodată pe cineva?

Da, spuse el. Tu?

Fata păru încurcată.

Știi bine că n-am omorât niciodată pe nimeni.

N-am de un' să știu.

N-am făcut-o. Bine?

Bine. N-ai făcut-o.

Dar nici tu n-ai făcut-o, de fapt. Nu-i așa?

Ce să fac?

Ce-ai zis mai-nainte.

Să omor oameni?

Fata roti privirea ca să vadă dacă nu-i aude cineva.

Da, spuse ea.

Cam greu de zis.

După o vreme, chelnerița veni și le aduse farfuriile. Moss rupse cu dinții colțul unui pliculeț de maioneză, îi stoarse conținutul peste *cheeseburger* și se întinse după ketchup.

De unde ești? întrebă el.

Fata sorbi o gură din ceaiul cu gheață și se șterse la gură cu șervetul.

Din Port Arthur, zise ea.

Moss clătină din cap. Apucă *cheeseburger*-ul cu amândouă mâinile, mușcă din el și se lăsă iar pe spate, mestecând.

N-am fost niciodată la Port Arthur.

Nici nu te-am văzut vreodată pe-acolo.

Păi cum puteai să mă vezi dacă n-am fost niciodată?

N-aveam cum. Am zis doar că nu te-am văzut. Te aprobam.

Moss clătină din cap.

Mâncară amândoi mai departe. El o privi.

Aș zice c-ai luat-o spre California.

De unde ți-ai dat seama?

Asta-i direcția în care te îndreptai.

Păi chiar acolo și merg.

Ai ceva bani?

Ce te privește?

Nu mă privește deloc. Dar ai?

Am ceva.

Moss își termină *cheeseburger*-ul, se șterse pe mâini cu șervetul de hârtie și goli paharul. Apoi vârî mâna în buzunar, scoase de-acolo teancul rulat de sute și îl netezi. Numără o mie de dolari pe masa de pal melaminat, împinse banii spre fată și puse teancul înapoi în buzunar.

Hai să mergem, zise el.

Asta pentru ce-i?

Ca să ai să mergi în California.

Și ce tre' să fac pentru ei?

Nu tre' să faci nimica. Mai nimerește și găina chioară câte-o boabă de porumb. Pune-i bine și hai să mergem.

Plătiră și se îndreptară spre camionetă.

Nu cumva mă făcuși găină?

Moss o ignoră.

Dă-mi cheile, spuse el.

Fata scoase cheile din buzunar și i le întinse.

M-am gândit că poate ai uitat că-s la mine, spuse ea.

Nu prea obișnuiesc să uit.

Puteam pur și simplu s-o întind, de exemplu când m-am dus la toaletă, să-ți iau mașina și să te las înțepenit aici.

Nu, nu puteai.

De ce nu?

Urcă în mașină.

Urcară amândoi și Moss puse servieta între ei, apoi scoase automatul Tec-9 de la brâu și îl strecură sub scaun.

De ce nu? zise fata.

Nu fi toată viața o nepricepută. În primu' rând, puteam să văd dinăuntru fără probleme până la ieșire și mai încolo toată parcarea, până la camionetă. În al doilea rând, dac-aș fi fost atât de idiot ca să mă așez cu spatele la ușă, sunam și chemam un taxi, dup-aia te urmăream, te făceam să oprești, te băteam de te căcai pe tine și te lăsam să zaci acolo.

Fata amuți cu totul. Moss vârî cheia în contact, porni camioneta și dădu în spate.

Făceai tu așa ceva?

Tu ce crezi?

Când intrară în Van Horn, se făcuse șapte seara. Fata dormise o bună parte din drum,

ghemuită și cu rucsacul pe post de pernă. Moss intră într-o parcare pentru tiruri și opri motorul, iar ochii fetei se deschiseră instantaneu, ca ai unei căprioare. Se îndreptă, se uită la el și apoi privi afară, la parcare.

Unde suntem? întrebă ea.

În Van Horn. Ți-e foame?

Aș putea înghiți ceva.

Vrei niște pui prăjit cu motorină?

Ce?

Moss arătă cu degetul spre firma de deasupra capului lor.

Nici vorbă să mănânc așa ceva, zise fata.

Stătu la toaletă vreme îndelungată. Când ieși de acolo, vru să afle dacă Moss comandase deja.

Da. Am comandat și pentru tine niște pui din ăla.

N-ai făcut așa ceva, zise ea.

Am comandat pentru amândoi biftec.

Așa trăiești tu tot timpul? întrebă fata.

Sigur. Când ești un *desperado* de prima mână, nimic nu-ți stă în cale.

Ce-i chestia aia de la lănțișor?

Asta?

Da.

E un colț de mistreț.

Și de ce-l porți?

Nu-i al meu. Îl păstrez numai pentru cineva.

Pentru o damă anume?

Nu, pentru un mort anume.

Veniră și biftecurile. Moss o privi cum mănâncă.

Știe careva unde ți-ai pus în cap să te duci? întrebă el.

Cum?

Am întrebat dacă știe careva unde ți-ai pus în cap să te duci.

Cum ar fi cine?

Cum ar fi oricine.

Tu.

Eu nu știu ce ți-ai pus în cap, fiin'că nu știu cine ești.

Bun, asta înseamnă că acum suntem doi.

Tu nu știi cine ești?

Nu, fraiere. Nu știu cine ești tu.

Atunci hai să rămânem așa, și-atuncea nici unu' din noi n-o să dea nimica pe goarnă. În regulă?

În regulă. Da' de ce mă întrebași mai 'nainte?

Moss curăță cu o jumătate de chiflă sosul de la biftec.

M-am gândit că probabil e-adevărat. Pentru tine e un lux. Pentru mine e-o necesitate.

De ce? Pentru că e unii care te urmărește?

Poate.

Chiar că-mi place chestia asta, zise fata. Aicea te prinseși.

Nu-ți trebuie mult până să-i prinzi gustul, așa-i?

Așa-i, răspunse ea. Nu-ți trebe mult.

Bun, decât că nu-i așa de simplu cum pare. O să vezi.

Cum adică?

Există întotdeauna cineva care știe unde ți-ai pus în cap să te duci. Știe unde și de ce. În cea mai mare parte.

Te referi la Dumnezeu?

Nu. Mă refer la tine.

Fata mânca.

Mda, zise ea. Nu ți-ar fi deloc moale dacă n-ai ști unde ți-ai pus în cap să te duci.

Eu nu știu. Tu știi?

Nu știu.

Să zicem că ești undeva într-un loc care habar n-ai unde e. Ce nu ai ști de fapt atunci e unde e celălalt loc. Sau cât mai e până acolo. N-ar schimba cu nimic unde ți-ai pus în cap să mergi.

Fata medită la spusele lui.

Încerc să nu mă gândesc la chestii de-astea, zise ea.

Te gândești că după ce ajungi în California, o să iei cumva totul de la capăt.

Așa intenționez.

Socot că s-ar putea ca asta să fie ideea. Există un drum care duce în California și mai e unu' care vine de-acolo. Dar cea mai bună soluție ar fi să apari pur și simplu acolo.

Să apar acolo.

Da.

Și-adică să nu știi cum ai ajuns acolo?

Da. Să nu știi cum ai ajuns acolo.

Nu știu cum ai putea să faci așa ceva.

Nici eu. Asta-i ideea.

Fata mâncă. Se uită în jur.

Pot să-mi cumpăr niște cafea? întrebă ea.

Poți să-ți cumperi orice vrei. Ai bani.

Ea se uită la Moss.

Cre' că nu m-am prins care-i ideea, spuse ea.

Ideea e că nu e nicio idee.

Nu. Mă refer la ce-ai zis tu. Despre cum știi unde ești.

Moss se uită la ea. După o vreme zise:

Problema nu-i să știi unde ești. Problema-i că te gândești să ajungi acolo fără să iei nimic cu tine. Ideile tale despre cum o iei de la capăt. Sau ale oricui. Nu o iei de la capăt. Asta-i ideea. Fiecare pas pe care îl faci e pentru totdeauna. Nu poți să-l faci să nu mai fie. Pe niciunul nu poți. Pricepi ce zic?

Cre' că da.

Știu că nu, dar lasă-mă să mai încerc o dată. Crezi că atunci când te trezești dimineața, ziua de ieri nu mai contează. Da' ziua de ieri e singura care contează. Ce

altceva să conteze? Viața ta e formată din zilele care o formează. Doar din ele. Poate că te gândești că ai putea să fugi și să-ți schimbi numele și mai știu io ce. Să o iei de la capăt. Și dup-aia într-o dimineață te trezești și te uiți în tavan și ghici cine zace întins acolo?

Fata dădu din cap.

Înțelegi ce zic?

Asta înțeleg. Am trecut prin asta.

Da, știu c-ai trecut.

Și ție îți pare rău că ai devenit infractor?

Îmi pare rău că n-am început mai devreme. Ai terminat?

Când ieși de la recepția motelului, îi întinse și fetei o cheie.

Ce-i asta?

Asta-i cheia ta.

Fata cântări cheia în palmă și se uită la Moss.

Bun, zise ea. Tu decizi.

Da, eu.

Bănuiesc că te temi c-o să văd ce-i în servieta aia.

Nu chiar.

Moss porni camioneta și o trase în parcarea din spatele recepției motelului.

Ești poponar? întrebă fata.

Eu? Da, îs poponar din cap până-n buci.

Nu pari.

Chiar așa? Cunoști mulți poponari?

Nu o arăți, asta cre' c-am vrut să zic.

Ei, drăguțo, ce știi tu?

Nu știu.

Mai zi o dată.

Ce?

Mai zi o dată. Nu știu.

Nu știu.

Foarte bine. Trebe să mai exersezi vorbele-astea. Ți se potrivesc.

Mai târziu Moss ieși și se duse cu mașina până la un magazin Quickstop. Când intră înapoi cu camioneta în parcarea motelului, rămase o vreme acolo și studie mașinile din jur. Apoi coborî.

Se duse la camera fetei și bătu ușor la ușă. Așteptă. Bătu iar. Văzu draperia mișcându-se și apoi ea deschise ușa. Stătea în fața lui în aceiași blugi și cu același tricou. Arăta de parcă tocmai se trezise.

Știu că nu ești destul de mare ca să ai voie să bei, da' m-am gândit să te-ntreb dacă vrei o bere.

Da, spuse ea. Aș bea o bere.

Moss apucă una din sticlele reci din punga de hârtie maronie, o scoase și i-o întinse fetei.

Poftim, spuse el.

Deja se întorsese și dădea să plece. Fata ieși pe coridor și lăsă ușa să se închidă în urma ei.

Nu-i nevoie să o iei la fugă așa, zise ea.

El se opri pe treapta de jos.

Mai ai așa ceva în punga aia?

Da. Mai am două. Și intenționez să le beau pe amândouă.

Voiam numai să zic că poate ai vrea să stai aicea și să bei una cu mine.

Moss o privi pieziș.

Ai remarcat vreodată ce greu le vine la femei să accepte un refuz? Cre' că încep cam de când au trei ani.

Da' bărbații?

Ei s-au obișnuit. N-au încotro.

N-o să scot niciun cuvânt. Stau numai aicea.

N-o să scoți niciun cuvânt.

Nu.

Uite, deja ai mințit.

Bine, n-o să scot aproape niciun cuvânt. O să fiu cât mai tăcută.

Moss se așeză pe treaptă, scoase una din sticlele de bere din pungă, îi desfăcu capacul, o înclină și bău. Fata se așeză pe treapta următoare de sus și făcu la fel.

Dormi mult? întrebă el.

Dorm când apuc. Da. Dar tu?

N-am mai dormit o noapte-ntreagă de vreo două săptămâni. Nici nu mai știu ce-i aia. Cre' că asta începe să mă tâmpească.

Mie nu mi se pare c-ai fi tâmpit.

Asta dacă judeci după standardele tale.

Ce vrea să-nsemne asta?

Nimic. Te iau și eu la mișto. Nu mai fac. N-ai droguri în servieta aia a ta, așa-i?

Nu. De ce? Te droghezi?

Aș fuma niște iarbă, dacă ai cumva.

Uite că n-am.

E-n regulă.

Moss clătină din cap. Bău.

Voiam să zic că e în regulă că stăm numai așa aici și bem o bere.

Bun. Mă bucur să aud că e în regulă.

Încotro ai pornit-o? Nu mi-ai zis deloc.

E greu de zis.

Dar nu mergi în California, așa-i?

Nu, nu merg.

Mă gândeam eu că nu.

Merg în El Paso.

Parcă nu știai unde mergi.

Poate că abia acu' mă hotărâi.

Nu te cred.

Moss nu-i răspunse.

E-un loc drăguț ăsta de-aici, spuse fata.

Bănuiesc că depinde din ce loc vii.

N-ai ieșit de curând din penitenciar ori ceva de genu' ăsta, așa-i?

Tocmai am scăpat din camera morții. Au apucat să mă radă în cap pentru scaunul electric. Poți să vezi locu' unde a-nceput să crească înapoi.

Ce glume ai.

Da' ar fi drăguț dacă s-ar dovedi că-i adevărat, ce zici?

Poliția vrea să te prindă?

Toată lumea vrea să mă prindă.

Ce-ai făcut?

Am luat în mașină fetișcane care făceau autostopul și le-am îngropat undeva în deșert.

Nu-i de râs.

Ai dreptate. Nu-i. Te luam și eu peste picior.

Ai spus că nu mai faci.

N-o să mai fac.

Tu spui vreodată adevărul?

Da. Spun adevărul.

Ești însurat, nu-i așa?

Da.

Cum o cheamă pe nevastă-ta?

Carla Jean.

Ea e în El Paso?

Da.

Și ea știe cum îți câștigi traiul?

Da. Știe. Sunt sudor.

Fata îl privi lung. Asta ca să vadă ce altceva mai zice. El nu mai zise nimic.

Nu ești tu niciun sudor, spuse ea.

De ce să nu fiu?

De ce-ai luat cu tine mitraliera aia?

Pentru că mă urmăresc niște oameni răi.

Ce le-ai făcut?

Le-am luat ceva ce-i al lor și acuma îl vor înapoi.

Asta nu-mi prea sună a sudură.

Nu-ți sună, așa-i? Am impresia că nu m-am gândit la asta.

Moss sorbi din bere. Ținea sticla de gât, între degetul mare și arătător.

Și aia ai tu acolo în servietă. Așa-i?

Greu de zis.

Ești cumva spărgător de seifuri?

Spărgător de seifuri?

Da.

De unde-ți veni o asemenea idee?

Nu știu. Da' ești?

Nu.

Bun, da' ești ceva. Nu-i așa că da?

Toată lumea e ceva.

Ai fost vreodată în California?

Da. Am fost în California. Un frate de-al meu trăiește acolo.

Și-i place?

Nu știu. Trăiește acolo.

Numai că ție nu ți-ar plăcea să trăiești acolo, așa-i?

Nu.

Și crezi că ar fi bine să mă duc eu acolo?

Se uită la ea și apoi își mută privirea. Întinse picioarele până pe ciment, își încrucișă cizmele și se uită de-a lungul parcării, până pe autostradă și la luminile de pe autostradă.

Drăguță, zise el, de unde dracu' să știu eu unde ar fi bine să te duci tu?

Așa-i. Oricum, apreciez că mi-ai dat banii ăia.

Să-ți fie de bine.

Nu trebuia să faci asta.

M-am gândit că tu n-o să zici nimic.

În regulă. Da' totuși sunt o groază de bani.

Nu-s nici măcar pe jumătate cât crezi. O să vezi.

N-o să-i arunc aiurea. Am nevoie de bani ca să-mi găsesc un loc unde să stau.

O să te descurci tu.

Sper.

Ca să trăiești în California, cel mai bine e să fii venit de-altundeva. Probabil că cel mai bine-ar fi să fii de pe Marte.

Sper că nu. Fiin'că nu-s de-acolo.

O să te descurci tu.

Pot să te întreb ceva?

Da. Dă-i drumu'.

Câți ani ai?

Treișase.

E destul de mult. Nu mi-am dat seama că ești așa bătrân.

Știu. Cumva și pe mine m-a luat prin surprindere.

Am senzația că ar trebui să mă tem de tine, dar nu mă tem.

Aia e. Nici aici nu te pot sfătui. Majoritatea oamenilor fug de-acasă de la mama și-ajung să strângă moartea-n brațe. Abia-așteaptă să dea ochii cu ea.

Probabil crezi că așa fac și io.

Nu vreau nici măcar să știu ce faci tu.

Mă-ntreb pe unde-aș fi fost în momentu' ăsta, dacă n-aș fi dat azi-dimineață de tine.

Nu știu.

Am fost întotdeauna norocoasă. La treburi din astea. La întâlnit oameni.

Ei, eu nu m-aș grăbi să vorbesc.

De ce? Ai în plan să mă îngropi undeva în deșert?

Nu. Dar pe lume există o mulțime de ghinioane. Numai să stai pe-aproape destulă vreme și-o s-ajungi să-ți iei și tu porția.

Eu socot că mi-am luat-o. Cred că merit o schimbare. S-ar putea chiar să fi încasat prea mult.

Da? Ei bine, să știi că nu.

De ce zici asta?

Moss o privi.

Dă-mi voie să-ți explic ceva, drăguțo. Dacă există pe planeta asta ceva ce nu ți se potrivește deloc, să știi că lucrul ăla e un ditamai norocu' care să-ți pice din cer.

Ce spui tu acolo e oribil.

Nu, nu-i. Nu vreau decât să ai grijă. Cum ajungem la El Paso, o să te las în stația de autobuz. Ai bani. Nu mai trebe să stai pe drumuri și să faci autostopul.

În regulă.

În regulă.

Ai fi făcut aia ce ziceai mai devreme? Adică dacă ți-aș fi luat mașina?

Ce ziceam?

Știi tu. Că o să mă bați de-o să mă cac pe mine.

Nu.

Știam io.

Vrei să împărțim ultima bere?

În regulă.

Mă duc până înăuntru și aduc un pahar. Mă-ntorc într-un minut.

În regulă. Nu te-ai răzgândit, așa-i?

În legătură cu ce?

Știi tu în legătură cu ce.

Eu nu mă răzgândesc. Îmi place să o nimeresc din prima.

Moss se ridică și începu să meargă pe coridorul motelului. Fata rămase în picioare lângă ușă.

O să-ți spun ceva ce-am auzit odată într-un film, zise ea.

El se opri și se întoarse.

Ce anume?

Pe-aicea-s o groază de comis-voiajori, așa că încă mai poți cumpăra ceva.

Treaba e că ai întârziat puțin, drăguțo. Fiindcă am cumpărat deja. Și cred că mă mulțumesc cu ce-am luat.

Se îndepărtă pe coridor, urcă treptele și intră la el în cameră.

•

Plymouth-ul Barracuda intră într-o parcare de tiruri din afara orașului Balmorhea și apoi în curtea spălătoriei de mașini de alături. Șoferul coborî, trânti portiera și se uită la ea. Pe geamul și pe metalul portierei se vedeau dâre de sânge și alte materii, iar bărbatul se îndepărtă, scoase câteva monede de douășcinci de cenți de la un aparat pentru fise, apoi se întoarse, vârî monedele în fantă, desprinse racleta din raft, își spălă mașina, o clăti, urcă înapoi în ea, intră iarăși pe autostradă și o porni spre vest.

•

Bell plecă de acasă la șapte și jumătate și o luă spre nord pe șoseaua 285, îndreptându-se spre Fort Stockton. Până la Van Horn erau în jur de trei sute de kilometri și el calculă că i-ar fi putut face în mai puțin de trei ore. Porni girofarul. La vreo cincisprezece kilometri vest de Fort Stockton, pe autostrada I-10, trecu pe lângă o mașină care ardea la marginea drumului. Erau câteva mașini de poliție și una din benzile autostrăzii fusese închisă. Bell nu opri, dar îl cuprinse o senzație de neliniște. Opri la Balmorhea, își umplu din nou sticluța cu cafea și intră în Van Horn la zece și douăzeci și cinci.

Nu știa ce caută, dar nici nu era nevoie. În parcarea motelului se aflau două mașini de patrulare ale districtului Culberson și o mașină de la poliția statală, și toate aveau girofarurile pornite. Motelul era înconjurat cu panglică galbenă. Bell intră în parcare, opri mașina și lăsă pornit și girofarul lui.

Adjunctul nu-l cunoștea, însă șeriful da. Cei doi interogau un bărbat îmbrăcat numai în cămașă și așezat pe bancheta din spate a uneia din mașinile de patrulare, cu portiera deschisă.

Al naibii ce repede circulă veștile proaste, zise șeriful. Ce cauți pe-aici pe la noi, șerifule?

Ce s-a întâmplat aici, Marvin?

Un mic schimb de focuri. Știi ceva despre asta?

Nu știu. Ați avut ceva victime?

Au plecat de-aici acu' vreo juma' de oră într-o ambulanță. Doi bărbați și-o femeie. Femeia era moartă și unu' din flăcăi nu cred că are nici el multe șanse. Celălalt ar putea scăpa.

Ai idee cine sunt?

Nu. Unu' din bărbați era mexican și-așteptăm acuma să identifice mașina aia de-o vezi colo. Nici unu' din ei n-avea act de identitate. Nici la ei și nici în camere.

Și ce zice individul ăsta?

Zice că mexicanu' a-nceput. Zice c-a târât-o pe femeie afară de la ea din cameră și-atunci celălalt tip a venit cu un pistol, da' când a văzut că mexicanu' stă cu o armă ațintită la capu' femeii, a lăsat arma jos. Și dup-aia mexicanu' cică a împins-o pe femeie în față și a împușcat-o și-apoi l-a împușcat și pe el. Individul stătea în față la camera 117, uite colo. Și ăla îi împușcă, lua-l-ar dracu', cu un automat. Din ce ne zice martoru' ăsta, gagiu' s-a rostogolit pe scări și dup-aia și-a luat pistolul și l-a împușcat pe mexican. Numa' că eu nu prea văd cum ar fi putut s-o facă. Era ciuruit tot. Poți să vezi sângele uite colo, pe alee. Am avut o viteză de reacție cu adevărat bună. Cre' că vreo șapte minute. Iar pe fată a împușcat-o mortal.

Și niciun act.

Niciun act. Camioneta celuilalt gagiu are număr de înmatriculare temporar.

Bell dădu din cap. Se uită la martor. Martorul ceruse o țigară, și-o aprinsese, iar acum stătea pe banchetă și fuma. Părea destul de relaxat. Arăta ca și cum ar mai fi stat și altă dată pe bancheta din spate a unei mașini de poliție.

Femeia aceea, începu Bell. Era *anglo*[{23}]?

Da. Era *anglo*. Avea părul blond. Poate ușor spre roșcat.

A găsit vreunul din voi ceva droguri?

Nu încă. Dar mai căutăm.

Dar bani?

Deocamdată nimic. Fata era înregistrată la camera 121. Avea un rucsac cu niște haine în el și încă niște chestii, dar atâta tot.

Bell se uită la șirul de uși ale motelului. Oamenii se strânseseră în grupuri mici și stăteau de vorbă. Se uită și la Plymouth-ul Barracuda negru.

Chestia aia are ceva înăuntru care să-i învârtă roțile?

Eu zic că de învârtit i le-ar învârti binișor. Sub capotă are-un motor de 7,2 litri cu sistem turbo.

Turbo?

Mda.

Nu văd unde-i.

E una din fantele alea de ventilație. Totu' e sub capotă.

Bell stătea și se uita la mașină. Apoi se răsuci și se uită la șerif.

Poți să pleci de-aicea un minut?

Pot. Ce te gândești să faci?

Mă gândeam doar dac-ai putea să mergi cu mine cu mașina până la spital.

În regulă. Dar hai să mergem cu mașina mea.

Cum zici tu. Lasă-mă numai să parchez un pic mai bine.

La naiba, Ed Tom, las-o că stă bine.

Stai numa' s-o trag un pic mai încolo, să nu stea-n drum. Nu poți să știi niciodată cât de repede te-ntorci atunci când te duci undeva.

La recepția spitalului, șeriful stătu de vorbă cu o asistentă de noapte căreia îi spunea pe nume. Femeia se uită la Bell.

A venit aici ca să facă o identificare, spuse șeriful.

Asistenta dădu din cap, se ridică și își puse creionul între paginile cărții pe care o citea.

Doi dintre ei au ajuns aici morți, zise ea. Pe mexican l-au luat acum douăzeci de minute cu un elicopter. Dar poate că știați deja.

Mie nu-mi spune nimeni nimic, draga mea, îi zise șeriful.

O porniră pe coridor în urma femeii. De-a lungul podelei de ciment se vedea o dâră subțire de sânge.

N-o să fie greu să-i găsim, așa-i? zise Bell.

La capătul coridorului era plasat un indicator roșu pe care scria Ieșire. Înainte să ajungă acolo, femeia se întoarse, vârî o cheie într-o ușă de oțel de pe partea stângă, o deschise și aprinse lumina, încăperea era un bloc de ciment simplu, fără ferestre și complet goală, cu excepția a trei mese din oțel puse pe roți. Pe două din ele zăceau întinse cadavrele acoperite cu folii de plastic. Femeia rămase cu spatele la ușa deschisă, iar cei doi trecură pe lângă ea.

Nu-i vreun amic de-al tău, așa-i, Ed Tom?

Nu.

Tipu' a încasat vreo două cartușe cu alice în față, așa că nu cred c-o s-arate foarte bine. Nu că n-aș fi văzut eu și mai rele. Să-ți spun drept, autostrada de colo e-o blestemată de zonă de război.

Și trase cearșaful. Bell ocoli capătul mesei. Gâtul lui Moss nu era sprijinit de nimic și capul îi era întors într-o parte. Un ochi parțial deschis. Arăta ca un ucigaș plătit întins pe o masă de piatră. Îi curățaseră sângele cu un burete, dar avea găuri în obraz și dinții îi zburaseră.

El e?

Da, ăsta-i.

Arăți de parcă ai fi vrut să nu fie.

Trebe s-o anunț pe nevastă-sa.

Îmi pare rău.

Bell clătină din cap.

Asta e, zise șeriful. E-o chestie la care nu puteai face absolut nimic.

Nu, răspunse Bell. Dar îți vine întotdeauna să-ți zici că puteai.

Șeriful acoperi fața lui Moss, apoi se întinse, ridică folia de plastic de pe cealaltă masă și se uită la Bell. Bell clătină din cap.

Au luat două camere. Sau el a luat. Au plătit cu bani gheață. Nu le-am putut citi numele în registru. Nu-s decât niște mâzgăleli.

Pe el îl chema Moss.

În regulă. O să înregistrăm informația la recepție. Fetișcana pare să fie un soi de curvișteină.

Mda.

Șeriful îi acoperi fața.

Nici aspectul ăsta nu cred că o să-i placă cine știe ce neveste-sii, spuse el.

Nu, bănuiesc că nu prea.

Șeriful se uită la asistentă. Ea stătea în continuare în picioare și se rezemase de ușă.

De câte ori a fost împușcată? întrebă el. Știi cumva?

Nu, nu știu. Dar te poți uita la ea, dacă vrei. Pe mine nu mă deranjează și-s sigură că nici pe ea.

Nu-i nevoie. O să vadă ăia la autopsie. Gata, Ed Tom?

Da. Eram gata încă dinainte de-a veni aici.

Se așeză în biroul șerifului singur, cu ușa închisă, și fixă cu privirea telefonul de pe masă. În cele din urmă se ridică și ieși. Ajutorul de șerif ridică privirea.

Bănuiesc că s-a dus acasă.

Da, spuse adjunctul. Vă pot ajuta cu ceva, dom' șerif?

Cât e de-aici până în El Paso?

Mai puțin de două sute de kilometri.

Să-i spui că am zis că-i mulțumesc și că o să-l sun eu mâine.

Da, domnule.

Bell se opri să mănânce undeva la marginea cealaltă a orașului, se așeză într-un separeu, își sorbi cafeaua și se uită la luminile de pe autostradă. Ceva în neregulă. Nu putea să vadă logica. Se uită la ceas. Unu și douăzeci. Plăti, ieși din local, urcă în

mașina de patrulare și rămase așa. Apoi intră în intersecție, o coti spre est și se întoarse la motel.

...

Chigurh își luă o cameră la un motel de pe marginea autostrăzii ce ducea spre est, traversă prin întuneric un câmp bătut de vânt și cercetă șoseaua printr-un binoclu. Imensele camioane ce străbăteau țara se iveau amenințător în lentile și apoi se îndepărtau. Chigurh se lăsă pe vine, își rezemă coatele pe genunchi și privi în continuare. Apoi se întoarse la motel.

Își potrivi alarma ceasului la ora unu și, când aceasta se declanșă, se sculă, făcu un duș, se îmbrăcă, ieși și se duse la camionetă cu geanta lui mică de piele, pe care o așeză în spatele scaunului.

Trase mașina în parcarea motelului și rămase acolo o vreme. Se lăsă pe spate în scaun și se uită în oglinda retrovizoare. Nimic. Mașinile de poliție plecaseră demult. Panglica galbenă a poliției ce trecea prin fața ușii era fluturată de vânt și camioanele treceau vâjâind în drumul lor spre Arizona și California. Coborî din mașină, se duse până la ușa motelului, zbură butucul încuietorii cu arma cu glonț captiv, apoi intră și închise ușa în urma lui. Putea să vadă destul de bine în cameră de la lumina strecurată prin ferestre. Stropi mărunți de lumină de la găurile de gloanțe făcute în placajul ușii. Chigurh trase noptiera micuță la perete, se îndreptă, scoase o șurubelniță din buzunarul de la spate și începu să desfacă șuruburile de la grătarul de oțel al gurii de aerisire. Puse grătarul pe masă, apoi se întinse, scoase servieta, coborî, se duse la fereastră și se uită la parcarea de-afară. Își scoase pistolul de la curea, deschise ușa, ieși din cameră, o închise în urma lui, se aplecă să treacă pe sub panglica galbenă, apoi se îndreptă spre camionetă și urcă în ea.

Așeză servieta pe podeaua mașinii și tocmai se întindea după cheie ca să pornească motorul, când văzu cum mașina de patrulare a districtului Terrell intră în parcare chiar în fața recepției motelului, la vreo sută de metri de el. Dădu drumul cheii și se lăsă pe spate. Mașina de poliție ocupă un loc din parcare și luminile i se stinseră. Apoi și motorul. Chigurh aștepta cu pistolul în poală.

Când Bell ieși din mașină, măsură parcarea cu privirea, iar apoi se duse la ușa de la camera 117 și încercă clanța. Ușa era descuiată. Șeriful se aplecă pe sub panglică, împinse ușa, întinse mâna și găsi întrerupătorul de pe perete, apoi aprinse lumina.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost grătarul desfăcut și șuruburile înșirate pe masă. Închise ușa în spatele lui și rămase pe loc. Se duse până la fereastră și cercetă parcarea printr-o crăpătură a perdelei. Rămase acolo o vreme. Văzu ceva ce zăcea pe podea, înaintă câțiva pași și îl luă în mână, deși știa deja ce e. Îl roti între degete. Traversă camera, se așeză pe pat și cântări bucățica de alamă în palmă. Apoi o rostogoli în scrumiera de pe noptieră. Ridică receptorul telefonului, dar linia era moartă. Puse receptorul înapoi în furcă. Își scoase pistolul din toc, îi deschise magazia, verifică gloanțele din butoiaș, închise magazia cu degetul mare și se așeză, ținând pistolul pe genunchi.

Nu știi sigur că-i acolo afară, zise el.

Ba da, știi. O știai de la restaurant. De-aia te-ai și întors aici.

Bun, și ce intenționezi să faci?

Se ridică, traversă încăperea și stinse lumina. Cinci găuri de glonț în ușă. Rămase în picioare cu pistolul în mână și cu degetul mare fixat pe cocoșul zimțat. Apoi deschise ușa și ieși.

Se îndreptă spre mașina de patrulare. Studie din mers mașinile din parcare. Majoritatea camionete. Întotdeauna vedeai mai întâi strălfulgerarea de la gura țevii. Dar nu mai întâi de toate. Poți să simți când cineva te urmărește cu privirea? O mulțime de oameni așa cred. Șeriful ajunse la mașina lui și deschise portiera cu mâna stângă. Lumina plafonierei se aprinse. Intră înăuntru, trânti portiera, apoi puse pistolul pe scaunul de alături, scoase cheia, o băgă în contact și porni mașina. Apoi dădu în spate, ieși din parcare, aprinse farurile și plecă de-acolo.

Când pierdu din vedere motelul, trase mașina pe marginea drumului, luă stația și apelă biroul șerifului. Cei de-acolo trimiseră două mașini. Bell puse stația la loc, scoase mașina din viteză și o lăsă să lunece pe marginea autostrăzii, până când văzu firma luminoasă a motelului. Se uită la ceas. Unu patruișcinci. Cu alea șapte minute făcea unu cinzeșdoi. Așteptă. La motel nu mișca nimic. La unu cinzeșdoi le auzi cum vin pe autostradă și urcă una în urma celeilalte, cu sirenele pornite și luminile strălfulgerând. Rămase cu privirea ațintită la motel. Deja se hotărâse să tragă pe dreapta orice vehicul care ar fi ieșit din parcare și s-ar fi îndreptat spre intrarea pe autostradă.

După ce mașinile de poliție traseră în fața motelului, porni și el motorul, aprinse farurile, întoarse mașina, o porni înapoi pe sens interzis, intră în parcare și ieși din mașină.

Verificară toată parcarea mașină cu mașină cu lanterne și cu pistoalele scoase, după care se întoarseră. Bell a fost primul care s-a întors, s-a oprit și s-a rezemat de mașina lui. A dat din cap spre adjuncții șerifului.

Domnilor, zise el. Cred că am fost trași pe sfoară.

Își vârâră pistoalele în tocuri. Bell și cu adjunctul principal se duseră până în cameră, iar Bell îi arătă încuietoarea, apoi gura de aerisire și butucul încuietorii.

Și cu ce-a făcut așa ceva, dom' șerif? întrebă adjunctul, cântărind cilindrul în palmă.

E-o poveste lungă, spuse Bell. Îmi pare rău că v-am adus pe toți aici degeaba.

Nicio problemă, dom' șerif.

Spune-i șerifului că o să-l sun eu din El Paso.

Da, domnule, neapărat îi spun.

Peste două ore Bell se cază la Rodeway Inn, în partea de est a orașului, primi cheia de la cameră, se duse acolo și se vârî în pat. Se trezi ca întotdeauna la ora șase dimineața, se ridică din pat, trase draperiile de la geam și apoi se întoarse în pat, dar nu mai izbuti să adoarmă. În cele din urmă se sculă, făcu un duș, se îmbrăcă și coborî la braserie, iar acolo luă micul dejun și citi ziarul. Încă nu apăruse nimic despre Moss și despre fată. Când chelnerița veni să-i mai aducă niște cafea, o întrebă la ce oră primeau ziarul de seară.

Nu știu, îi răspunse ea. Eu nu-l mai citesc.

Nu te condamn. Așa aș face și eu, dac-aș putea.

Eu nu-l mai citesc și l-am făcut și pe soțul meu să nu-l mai citească.

Chiar așa?

Nici nu știu de ce îi mai spun ziar de știri. Ce pun ei acolo nu sunt știri.

Nu.

Când ai citit ’mneata ultima oară ceva despre Iisus Hristos într-un ziar?

Bell clătină din cap.

Nu știu, zise apoi. Aș zice că, din câte-mi amintesc, a trecut ceva vreme de-atunci.

Așa aș zice și eu, spuse femeia. Foarte multă vreme.

Bell mai bătuse și la alte uși cu același tip de mesaj, așa că pentru el nu era nimic nou. Văzu cum perdeaua de la fereastră se mișcă ușor, apoi ușa se deschise și femeia apăru în fața lui în blugi, cu poalele cămășii scoase peste pantaloni și cu privirea ațintită la el. Cu fața imobilă. Așteptând numai. Șeriful își scoase pălăria, iar ea se rezemă de tocul ușii și întoarse capul într-o parte.

Îmi pare rău, doamnă, spuse el.

O, Doamne, zise ea.

Se întoarse în cameră împleticindu-se, se prăbuși la podea și își îngropă fața între brațe, cu mâinile ridicate deasupra capului. Bell rămase acolo, cu pălăria în mâini. Nu știa ce să facă. Nu vedea nicăieri nici urmă de bătrână. Două cameriste spaniole stăteau în parcare, se uitau în jur și șopocăiau între ele. Șeriful intră în încăpere și închise ușa.

Carla Jean, zise el.

O, Doamne, repetă ea.

Nici nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare.

O, Doamne.

Șeriful rămase pe loc, cu pălăria în mâini.

Îmi pare rău, zise el.

Femeia înălță capul și se uită la el. Cu chipul răvășit.

Să te ia naiba, zise ea. Stai aicea așa și-mi zici că-ți pare rău? Soțul meu e mort. Pricepi atâta lucru? Mai zi tu încă o dată că îți pare rău și să mă bată Dumnezeu dacă nu iau pistolu’ și te-mpușc.

IX

A trebuit s-o cred pe cuvânt. Altceva nici nu prea puteai face. N-am mai văzut-o niciodată de-atunci. Voiam să-i spun că lucrurile nu stăteau așa cum au apărut ele în ziare. Despre el și despre fata aia. S-a dovedit că fata fugise de-acasă. Avea cinșpe ani. Nu cred că a avut vreo treabă cu ea și muream de necaz că ea credea așa. Fiindcă știi că așa credea. Am sunat-o de mai multe ori, dar mi-a închis telefonul și nu pot să o învinovățesc pentru asta. Iar dup-aia, când m-au sunat de la Odessa și mi-au spus ce s-a întâmplat, mi-a venit greu să cred. N-avea nicio logică. Am luat mașina și m-am dus acolo, dar nu se mai putea face nimica. Bunica ei tocmai murise și ea. Am încercat să văd dacă n-aș putea căpăta din baza de date de la FBI amprentele tipului, dar n-au găsit nimica. Voiau să știe cum îl cheamă pe individ și ce-a făcut și tot așa. Și la urmă tot tu ajungi să pici de prost. Ăla e o stafie. Da' e acolo, îți vine greu să crezi că ar fi posibil să vină și dup-aia să plece așa, pur și simplu. Eu tot mai aștept să aud ceva nou. Poate c-o să aud curând. Sau poate că nu. E ușor să te amăgești singur. Să-ți spui ce vrei să auzi. Te trezești noaptea și te gândești la tot felul de lucruri. De-acuma nu mai știu sigur nici ce aș vrea să aud. Îți zici în gându' tău că gata, povestea asta s-a terminat. Da' știi că nu-i așa. Poți să ți-o dorești tu cât vrei.

Tata îmi spunea mereu să fac numai ce știu eu mai bine și să nu mint. Spunea că nimic nu-ți liniștește mai tare mintea decât să te trezești dimineața și să vezi că nu trebuie să te hotărăști cine ești. Și dacă ai greșit cu ceva, atuncea te ridici, zici ce-ai făcut și-ți ceri iertare și ai terminat. Ca să nu duci poveri din astea după tine. Mi se pare că astăzi asemenea chestii par cam simpluțe. Chiar și pentru mine. Încă un motiv ca să mă gândesc la ele. Tata nu spunea multe, așa că pot să-mi aduc aminte tot ce a zis. Și nu-mi amintesc să fi avut destulă răbdare cât să spună ceva de două ori, și-atunci am învățat să ascult de prima dată. S-ar putea să mă fi abătut când și când de la ce zicea el pe vremea când eram mai tânăr, dar când m-am întors pe drumul bun, cred că m-am cam hotărât să nu mă mai abat de la el și nici n-am mai făcut-o. Eu cred că adevărul e întotdeauna simplu. Cam așa și trebuie să fie. Trebuie să fie atât de simplu cât să-l priceapă și un copil. Altfel ar fi prea târziu. Până să ajungi să te lămurești cum e cu el, ar fi deja prea târziu.

...

Chigurh stătea în picioare în fața recepției, îmbrăcat cu costum și cravată. Așează servieta pe podea, la picioarele sale, și se uită împrejur prin încăpere.

Cum se scrie? îl întrebă femeia.

Îi spuse.

Știe că veniți?

Nu. Nu știe. Dar o să fie bucuros să mă vadă.

Numai o clipă.

Femeia sună la numărul de interior. Urmară câteva clipe de tăcere. Apoi puse telefonul în furcă.

Intrați direct, îi spuse.

Chigurh deschise ușa și intră, iar un bărbat de la un birou se ridică în picioare și se uită la el. Ieși din spatele biroului și-i întinse mâna.

Cunosc numele ăsta, zise bărbatul.

Se așezară pe o canapea din colțul biroului, iar Chigurh puse servieta pe măsuța de cafea și făcu semn cu capul spre ea.

Asta-i a dumitale, spuse el.

Ce-i asta?

Sunt niște bani care îți aparțin.

Bărbatul rămase cu privirea ațintită la servietă. Apoi se ridică, se duse la birou, se aplecă peste el și apăsă pe un buton.

Să nu fiu deranjat, spuse el.

Reveni, se sprijini cu mâinile de capetele biroului din spatele lui, se lăsă pe spate și îl studie pe Chigurh.

Cum m-ai găsit? zise el.

Ce importanță are?

Are importanță pentru mine.

Nu trebuie să vă bateți capul. Nu mai vine nimeni.

De unde știi?

Pentru că eu sunt cel care hotărăște cine vine și cine nu. Cred că trebuie să rezolvăm problema pe loc. Nu vreau să pierd o groază de timp ca să-ți liniștești dumneata mintea. Consider că ar fi în egală măsură nefolositor și nesatisfăcător. Așa că hai să vorbim despre bani.

În regulă.

Lipsește o anumită sumă. În jur de o sută de mii de dolari. O parte din ea a fost furată, iar o altă parte a fost folosită pentru acoperirea cheltuielilor mele. Am întâmpinat anumite greutăți în încercarea de a vă recupera bunul personal, așa că m-aș bucura dacă n-aș fi tratat aici ca un soi de aducător de vești proaste. În servieta asta se află două milioane trei sute de mii de dolari. Îmi pare rău că n-am putut recupera toți banii, dar iată restul.

Bărbatul nu se clintise din loc. După o vreme spuse:

Tu cine dracu' ești?

Mă numesc Anton Chigurh.

Știu asta.

Atunci de ce întrebi?

Ce vrei. Bănuiesc că asta e întrebarea mea.

Bun. Aș zice că scopul vizitei mele este pur și simplu acela de a îmi dovedi buna-credință. În calitatea mea de expert într-un domeniu problematic. În calitatea mea de ins absolut onest și absolut loial. Ceva de genul ăsta.

Cineva cu care aș putea să fac afaceri.

Da.

Vorbești serios.

Absolut.

Chigurh se uită la bărbat. Urmări cum i se dilată pupilele și cum îi crește pulsul în artera de la gât. Ritmul respirației. Când pusese prima dată mâinile pe biroul din spatele lui, arătase cumva relaxat. Stătea și acum în exact aceeași postură, dar nu mai arăta deloc așa.

Nu-i nicio bombă în afurisita aia de servietă așa-i?

Nu. Nicio bombă.

Chigurh desfăcu curelele, deschise încuietorile de alamă, ridică clapeta de piele și înclină servieta în față.

Da, spuse bărbatul. Pune-o deoparte.

Chigurh o închise. Bărbatul renunță să se mai sprijine de birou și se îndreptă. Se șterse la gură cu dosul degetelor.

Cred că lucrul la care trebuie să meditezi, spuse Chigurh, e în primul rând cum ai pierdut banii. De cine ai ascultat și ce s-a întâmplat fiindcă ai făcut așa.

Da. Nu putem discuta aici.

Înțeleg. Oricum nu mă aștept de la dumneata să asimilezi toate cele spuse într-o singură întâlnire. O să te sun peste două zile.

În regulă.

Chigurh se ridică de pe canapea. Bărbatul arătă cu capul înspre servietă.

Ai putea să faci o grămadă de afaceri pe cont propriu cu ei, zise el.

Chigurh zâmbi.

Avem o mulțime de lucruri de discutat. De acum înainte vom avea de-a face cu oameni noi. Nu vor mai exista niciun fel de probleme.

Ce s-a întâmplat cu oamenii vechi?

S-au reorientat spre alte zone. Nu toți oamenii sunt potriviți pentru domeniul ăsta de activitate. Perspectiva unor profituri de anvergură îi determină pe oameni să-și supraevalueze propriile abilități. În mințile lor. Pretind față de ei înșiși că dețin controlul asupra evenimentelor, când poate că nu-l dețin. Și amplasarea pe un teren instabil atrage întotdeauna atenția adversarilor. Sau o abate.

Și tu? Ce se întâmplă cu adversarii tăi?

Eu nu am adversari. Nu permit așa ceva.

Își roti privirea prin încăpere.

Frumos birou, zise el. Discret.

Arătă cu capul spre o pictură de pe perete.
E original?
Bărbatul se uită la pictură.
Nu, zise el. Nu e. Dar originalul e în proprietatea mea. Îl țin într-un seif.
Minunat, spuse Chigurh.

...

Funeraliile s-au ținut într-o zi rece și vântoasă de martie. Tânăra a stat în spatele surorii bunicii ei. Bărbatul surorii stătea în fața ei, într-un scaun cu rotile și cu bărbia rezemată în palmă. Femeia moartă avea mai multe prietene decât și-ar fi imaginat ea. A fost surprinsă. Veniseră cu chipurile acoperite de văluri negre. Tânăra puse mâna pe umărul unchiului ei, iar el își întinse brațul peste piept și i-o bătu ușor. Ea crezuse că poate bărbatul adormise. În tot timpul cât a bătut vântul, iar predicatorul a vorbit, tânăra a avut impresia că e urmărită de cineva. De două ori chiar și-a rotit privirea în jur.

Când ajunse acasă, se întunecase. Se duse în bucătărie, puse ibricul pe foc și se așeză la masă. Nu simțise nevoia să plângă. Acum o simțea. Își îngropă fața între brațele încrucișate.

O, mamă, zise ea.

Când urcă scările și aprinse lumina de la dormitor, Chigurh stătea la micul birou din încăpere și o aștepta.

Ea rămase în prag, iar mâna îndreptată spre întrerupător îi alunecă încet în jos. El nu se mișcă deloc. Ea rămase locului, cu pălăria în mână. În cele din urmă zise:

Știam eu că nu s-a terminat.

Fată deșteaptă.

Nu-i am.

Ce nu ai?

Trebuie să stau jos.

Chigurh îi făcu semn cu capul înspre pat. Ea se așeză, puse pălăria pe pat lângă ea, după care o ridică iar și o strânse în mâini.

Prea târziu, zise Chigurh.

Știu.

Ce anume nu ai?

Cred că știi la ce mă refer.

Cât ai?

Nu am absolut nimic. Am avut vreo șapte mii de dolari cu totu' și trebe să te-anunț că s-au dus demult și încă mai am și-acuma o groază de facturi de plătit. Azi am îngropat-o pe mama. Nici pentru asta n-am plătit încă.

Eu nu mi-aș face griji pentru asta.

Ea se uită la noptiera de la capul patului.

Nu e acolo, zise el.

Stătea aplecată în față și își ținea pălăria cu ambele mâini.

N-ai niciun motiv să-mi faci rău, zise ea.

Știu. Dar am promis.

Ai promis?

Da. Suntem cu toții la mila morților. În cazul de față, a soțului tău.

Asta n-are nicio logică.

Mă tem că are.

Banii nu-s la mine. Știi că nu îi am.

Știu.

I-ai promis soțului meu că o să mă omori?

Da.

El e mort. Soțul meu e mort.

Da. Dar eu nu sunt.

Nu le datorezi nimic morților.

Chigurh își înclină ușor capul într-o parte.

Nu? zise el.

Cum să faci asta?

Cum să n-o faci?

Ei sunt morți.

Da. Dar promisiunea mea nu e moartă. Și nimic nu poate schimba asta.

Tu o poți schimba.

Nu cred. Până și unui necredincios ar putea să i se pară util să se modeleze după Dumnezeu. De fapt, chiar foarte util.

Nu ești decât un blasfemator.

Grele vorbe. Dar ceea ce s-a făcut nu mai poate fi desfăcut. Bănuiesc că înțelegi. Deși s-ar putea să fii deranjată de ce o să auzi, soțul tău a avut ocazia să te scoată din calea răului și a decis să n-o facă. I s-a dat această opțiune, iar răspunsul lui a fost nu. Altfel, în clipa de față nu m-aș afla aici.

Intenționezi să mă omori.

Îmi pare rău.

Femeia puse pălăria pe pat, se întoarse și se uită pe fereastră. Verdele proaspăt al copacilor în lumina unui felinar din curte se unduia și se îndrepta iarăși în vântul de seară.

Nu știu cu ce-oi fi greșit, zise ea. Zău că nu știu.

Chigurh dădu din cap.

Probabil că știi, zise el. Pentru toate lucrurile există un motiv.

Ea clătină din cap.

De câte ori n-am zis și eu exact cuvintele astea. N-o să le mai zic niciodată.

Ți-ai pierdut credința.

Am pierdut tot ce-am avut în viață. Soțul meu a vrut să mă omori?

Da. Mai dorești să spui ceva?

Cui?

Eu sunt singura persoană prezentă.

Ție n-am ce să-ți spun.

O să fii în regulă. Încearcă să nu-ți faci griji din pricina asta.

Ce?

Îți văd privirea, zise Chigurh. Să știi că nu are nicio importanță ce fel de om sunt eu. N-ar trebui să te temi mai tare de moarte doar fiindcă te gândești că sunt un om rău.

Mi-am dat eu seama că ești țicnit de cum te-am văzut cum stai acolo, spuse femeia. Mi-am dat seama exact ce soartă mă așteaptă. Chiar dacă n-am putut s-o zic.

Chigurh zâmbi.

Este un lucru greu de înțeles, spuse el. Am văzut oameni care se luptau cu el. Privirea pe care o aveau. Toți zic întotdeauna același lucru.

Ce zic?

Zic: Nu trebuie să faci asta.

Nici nu trebuie.

Totuși nu ajută la nimic, așa-i?

Nu.

Și atunci de ce s-o spui?

Eu n-am mai spus-o niciodată până acum.

Așa ziceți toți.

Aicea nu-s decât eu, spuse ea. Nu mai e nimeni altcineva.

Da. Desigur.

Femeia se uită la armă. Se întoarse. Stătea cu capul plecat și cu umerii tremurându-i.

O, mamă, zise ea.

Tu nu ai nicio vină în toată povestea.

Femeia clătină din cap, suspinând.

Tu n-ai făcut nimic. Ai avut ghinion.

Ea dădu din cap.

El o privi, rezemându-și bărbia în palmă.

În regulă, zise el. Asta-i tot ce pot face.

Își îndreptă piciorul, își vârî mâna în buzunar și scoase de-acolo câteva monede, apoi alese una din ele și i-o arătă. O întoarse. Pentru ca ea să vadă aici dreptatea. O ținu între degetul mare și arătător, o cântări și apoi o aruncă în sus, făcând-o să se rostogolească în aer, după care o prinse și și-o trânti pe încheietura mâinii.

Alege, zise el.

Femeia se uită la el, la încheietura lui întinsă în față.

Ce? zise ea.

Alege.

Nu vreau.

Ba da, vrei. Alege.

Dumnezeu nu vrea ca eu să fac așa ceva.

Ba sigur că vrea. Trebuie să încerci să te salvezi. Alege. E ultima ta șansă.

Cap, zise femeia.

Bărbatul ridică palma. Căzuse pajură.

Îmi pare rău.

Ea nu răspunse nimic.

Probabil că e mai bine așa.

Femeia întoarse privirea.

Vrei să pară că e din cauza monedei. Dar e din cauza ta.

Ar fi putut să cadă oricum.

Moneda nu are cum să hotărască. Numai tu poți.

Poate. Dar privește lucrurile și din perspectiva mea. Am ajuns aici în același fel ca și

moneda.

Femeia rămase așezată și suspină slab. Nu îi răspunse.

Pentru lucrurile care au o destinație comună există un traseu comun. Nu-i întotdeauna ușor să-l vezi. Dar e acolo.

Toate lucrurile pe care mi le-am imaginat vreodată mi-au ieșit pe dos, spuse ea. Nu există nici măcar o părticică din viața mea pe care s-o fi putut ghici. Nici asta, nici altceva.

Știu.

Oricum nu m-ai fi lăsat să scap.

Eu nu am avut niciun rol în cazul de față. Fiecare moment din viață e o cotitură și fiecare cotitură e o alegere. Tu ai făcut undeva o alegere. Tot restul a decurs din ea. Socoteala e foarte precisă. Forma e trasată. Nicio linie nu poate fi ștearsă. Nu credeam absolut deloc în capacitatea ta de a orienta o monedă după dorință. Cum s-o faci? Traseul unui om prin lume se schimbă rareori și o schimbare bruscă e și mai rară. Iar forma traseului tău era vizibilă încă de la început.

Ea stătea și suspina. Clătină din cap.

Și totuși, cu toate că îți puteam spune dinainte cum se va sfârși totul, m-am gândit că nu aș cere prea mult dacă te-aș lăsa să ai o ultimă fărâmă de speranță pe lumea asta, care să-ți facă inima să tresalte înainte de căderea linţoliului, înainte de beznă. Înțelegi?

O, Doamne, zise ea. O, Doamne.

Îmi pare rău.

Ea îl privi pentru ultima oară.

Nu trebuie s-o faci, zise ea. Nu trebuie. Nu trebuie.

El clătină din cap.

Îmi ceri să devin vulnerabil, iar asta n-o s-o pot face niciodată. Eu am un singur mod de viață. Nu-mi dă dreptul la cazuri speciale. La un dat cu banul, poate. În cazul de față, pentru un scop mărunt. Majoritatea oamenilor nu cred că poate exista un astfel de om. Îți dai seama ce problemă trebuie să reprezinte asta pentru ei. Cum să triumfi în fața unui lucru a cărui existență refuzi să o recunoști. Înțelegi? Începutul vieții mele a însemnat sfârșitul vieții tale. Viața ta a avut un început, un mijloc și un sfârșit. Acesta e sfârșitul. Ai putea să spui că lucrurile ar fi putut evolua altcumva. Că ar fi putut ieși altfel. Dar ce înseamnă asta? Nu există altfel. Lucrurile sunt astfel. Tu-mi ceri să merg împotriva universului. Înțelegi?

Da, zise femeia, suspinând. Înțeleg. Zău că înțeleg.

Bine, spuse el. Asta-i bine.

Apoi o împușcă.

•

Mașina care îl lovi pe Chigurh în intersecție la trei cvartale de casă era un Buick vechi de zece ani care ignorase un stop. La locul accidentului nu se vedeau urme de cauciucuri pe asfalt, iar mașina nu frânase absolut deloc. Chigurh nu își punea niciodată centura de siguranță în oraș tocmai din pricina unor asemenea accidente și cu toate că a văzut mașina venind spre el și s-a aruncat în partea cealaltă a camionetei, șocul loviturii a împins instantaneu portiera zdrobită de pe partea șoferului peste el, i-a fracturat

brațul în două locuri, i-a frânt câteva coaste și l-a tăiat la cap și la picior. Chigurh s-a târât afară din mașină pe partea pasagerului, s-a împleticit pe trotuar, s-a așezat în iarba de pe peluza cuiva și și-a privit brațul. Osul îi ieșea prin piele. Nu era bine. O femeie în capot a ieșit din casă în goană, urlând.

Sângele îi curgea fără oprire în ochi și el încerca să judece. Își ridică brațul, îl răsuci și se chinui să-și dea seama cât de rău sângerează. Dacă nu-i fusese secționată artera mediană. I se păru că nu. Capul îi țiuia. Nicio durere. Nu încă.

Doi băieți stăteau în picioare și se uitau la el.

Vă simțiți bine, domnule?

Da, spuse el. Mă simt bine. Trebuie doar să mă odihnesc aici un minut.

O să vină o ambulanță. S-a dus omu' ăla de-acolo s-o cheme.

În regulă.

Sunteți sigur că vă simțiți bine?

Chigurh se uită la ei.

Cât îmi ceri pe cămașă? întrebă el.

Cei doi se uitară unul la altul.

Ce cămașă?

Orice căcat de cămașă. Cât face?

Își îndreptă piciorul, se căută în buzunarul de la pantaloni și își scoase portofelul.

Trebuie să-mi înfășor capul cu ceva și am nevoie și de o eșarfă pentru brațul ăsta.

Unul dintre puști începu să-și descheie nasturii de la cămașă.

La naiba, domnule. De ce nu ați spus așa? Vă dau cămașa mea.

Chigurh luă cămașa, își înfipse dinții în ea și o sfâșie în două la spate. Își înfășură fruntea cu o bucată, apoi răsuci cealaltă jumătate a cămășii, făcu din ea o eșarfă și își puse brațul în ea.

Leag-o aici, te rog, zise el.

Cei doi se uitară unul la altul.

Leag-o și gata.

Băiatul în tricou veni la el, îngenunche și făcu nodul la eșarfă.

Brațul ăla nu arată bine, zise el.

Chigurh trase cu dinții o bancnotă din portofel, puse portofelul înapoi în buzunar, apoi luă bancnota dintre dinți, se ridică în picioare și întinse banii.

La naiba, domnule. Nu mă deranjează să ajut pe cineva. Aicea-s o groază de bani.

Ia-i. Ia-i și uită că m-ai văzut cum arăt. Ai priceput?

Băiatul luă bancnota.

Da, domnule, zise el.

Cei doi îl priviră cum o pornește pe trotuar, apăsându-și pe frunte fâșia de pânză transformată în bentiță și șchiopătând ușor.

O parte din ei sunt ai mei, zise celălalt băiat.

Da' tu ai rămas cu tricou' pe tine, ce naiba.

Nu pentru asta sunt banii.

Așa o fi, da' io tot fără cămașă sunt.

O porniră amândoi de-a lungul străzii până în locul unde zăceau mașinile fumegânde.

Felinarele de pe stradă se aprinseseră. În șanțul de pe margine se aduna o băltoacă de antigel verde. Când trecură pe lângă portiera deschisă de la camioneta lui Chigurh, băiatul în tricou îl apucă pe celălalt de mână și-l făcu să se oprească.

Vezi și tu ce văd eu? zise el.

Futu-i, spuse celălalt.

Lucrul pe care-l văzuseră era pistolul lui Chigurh căzut pe podeaua mașinii. Băieții auzeau deja sirenele în depărtare.

Ia-l, zise primul. Haide.

De ce eu?

Păi eu n-am cămașă să-l ascund sub ea. Haide. Repede.

...

Urcă cele trei trepte de lemn ce duceau pe verandă și bătu ușor la ușă cu dosul mâinii. Își scoase pălăria, își apăsă mâneca de la cămașă pe frunte și apoi își puse iar pălăria pe cap.

Intră, se auzi o voce dinăuntru.

El deschise ușa și păși în întunericul răcoros.

Ellis?

Sunt aici, în spate. Vino în spate.

Străbătu bucătăria. Bătrânul stătea pe scaunul lui lângă masă. Încăperea mirosea a grăsime râncedă de șuncă prăjită și fum stătut de la sobă, peste care se insinua un iz slab de urină. Cam ca mirosul de pisici, doar că nu era numai de pisici. Bell se opri în pragul încăperii și își scoase pălăria. Bătrânul ridică privirea spre el. Un ochi cu albeață de la un spin de cactus în care îl trântise un cal în urmă cu trei ani.

Bună, Ed Tom, zise el. Nu știam cine-i acolo.

Și cum îți dai seama cine e?

Te uiți la el. Ești numai tu singur?

Da, domnule.

Stai jos. Vrei un pic de cafea?

Bell se uită la dezordinea de pe mușamaua în carouri. Flacoane cu medicamente. Firimituri de pâine. Reviste cu cai de rasă.

Nu, mulțumesc, zise el. Nu-i nevoie.

Am primit o scrisoare de la soția ta.

Poți să-i zici Loretta.

Știu că pot. Tu știai că îmi scrie?

Cre' că știam că ți-a scris o dată sau de două ori.

Mi-a scris mai mult de o dată sau de două ori. Îmi scrie destul de regulat. Îmi spune ce mai e nou prin familie.

Nu știam că e ceva nou.

S-ar putea să ai surprize.

Și-atuncea de ce scrisoarea asta e atât de specială?

Mi-a spus doar că demisionezi și-atâta tot. Stai jos.

Bătrânul nu se uită la el ca să vadă dacă se așază sau nu. Se apucă să-și răsucească o țigară dintr-o pungă de tutun pe care-o avea lângă cot. Îi răsuci capătul în gură, o întoarse și o aprinse cu o brichetă Zippo veche, cu metalul ros aproape complet. Stătu așa și fumă, ținând țigara între degete ca pe un creion.

Te simți bine? zise Bell.

Mă simt bine.

Împinse scaunul cu rotile un pic mai într-o parte și îl privi pe Bell prin norul de fum.

Trebuie să-ți spun că pari mai în vârstă, îi zise el.

Sunt mai în vârstă.

Bătrânul dădu din cap. Bell își trăsese un scaun și acum se așeză și își puse pălăria pe masă.

Pot să te întreb ceva? zise el.

Dă-i drumul.

Care-i lucrul pe care-l regreți tu cel mai tare în viață?

Bătrânul se uită la el, cântărind întrebarea.

Nu știu, răspunse el. N-am eu chiar atât de multe regrete. Îmi pot închipui o mulțime de lucruri despre care ai putea zice că-l fac pe om mai fericit. Bănuiesc că să pot să merg ar fi unul din ele. Poți să-ți faci și tu propria listă. Poate chiar ai una. Cred că atunci când devii matur ești în cel mai fericit moment al vieții tale. O să ai parte de vremuri bune și de vremuri proaste, dar până la urmă o să fii cam la fel de fericit cum ai fost și înainte. Sau la fel de nefericit. Am cunoscut eu destui oameni care pur și simplu nu s-au prins niciodată de chestia asta.

Înțeleg ce vrei să zici.

Știu că înțelegi.

Bătrânul trase din țigară.

Dacă ce mă întrebi tu acuma e care-i lucrul care m-a făcut să fiu cel mai nefericit, atuncea cred că știi deja răspunsul.

Da, domnule.

Și nu-i scaunul ăsta. Și nu-i nici ochiul cu albeață.

Da, domnule. Știu asta.

Te pregătești să pleci într-o călătorie și s-ar putea să ai impresia că știi măcar aproximativ în ce direcție o să mergi. Dar s-ar putea să nu știi. Sau s-ar putea să fi fost mințit. Atunci probabil că nimeni n-o să arunce vina pe tine. Dacă renunți. Dar dacă s-a dovedit că e un picuț mai dură decât te-ai gândit tu înainte. Ce să zic? Atunci e cu totul altceva.

Bell dădu din cap.

Cred că sunt lucruri pe care e mai bine să nu le pui la încercare.

Cred că ai dreptate.

Ce ar face-o pe Loretta să plece?

Nu știu. Cred că ar trebui să fac ceva urât de tot. Sunt al naibii de sigur că n-ar face-o numai din cauză că lucrurile devin ceva mai grele. A mai trecut ea prin așa ceva o dată sau de două ori.

Ellis dădu din cap aprobator. Scutură scrumul țigării într-un capac de borcan de pe masă.

Aici te cred pe cuvânt, spuse el.

Bell zâmbi. Se uită în jur.

Cât de proaspătă e cafeaua aia?

Cred că-i în regulă. În general îmi fac câte un ibric proaspăt în fiecare săptămână, chiar dacă mai rămâne ceva pe fund.

Bell zâmbi, apoi se ridică, duse ibricul electric pe policioara din bucătărie și îl băgă în priză.

Stăteau la masă și beau cafea din aceleași cești de porțelan crăpate care erau în casa aia încă de când se născuse el. Bell se uită la ceașcă, apoi își roti privirea prin bucătărie.

Mda, spuse el. Aș zice că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Și care ar fi alea? zise bătrânul.

La naiba. Nu știu.

Nici eu.

Câte pisici ai?

Mai multe. Depinde ce înțelegi prin cuvântul ai. Câteva din ele sunt pe jumătate sălbatice, iar restul sunt delincvente. Țâșnesc pe ușă afară de cum îți aud camioneta.

Dar tu îmi auzi camioneta?

Ce zici?

Am întrebat dacă… Acum mă iei puțin peste picior.

De unde ți-a venit ideea asta?

O auzi?

Nu. Le văd pe pisici luând-o la sănătoasa.

Mai vrei un pic de-aici?

Îmi ajunge.

Bărbatul care te-a împușcat a murit în închisoare.

În Angola. Da.

Ce crezi c-ai fi făcut dacă ar fi fost eliberat?

Nu știu. Nimic. N-ar fi avut niciun sens. Nu are niciun sens. În niciun caz.

Mă miră nițel să te aud zicând așa ceva.

Obosești, Ed Tom. Tot timpul pe care îl pierzi încercând să recuperezi ceva ce ți s-a luat nu-i altceva decât timp risipit în vânt. După o vreme te mulțumești să-ncerci să pansezi rănile. Bunicul tău nu mi-a cerut niciodată să îi fiu ajutor de șerif. Eu am fost cel care i-a zis-o. La naiba, nu găseam nimic altceva de făcut. Mă plătea aproape la fel ca pe văcari. Numai că nu-ți dai seama niciodată cum ghinionul care te lovește te scoate de fapt dintr-un ghinion și mai mare. Eram prea tânăr pentru războiul de-atuncea și prea bătrân pentru următorul. Dar m-am lămurit eu ce-a ieșit de acolo. Poți să rămâi patriot și totuși să crezi că unele lucruri costă mai mult decât fac. Întreabă-le pe mamele care-au primit acasă Steaua de Aur[{24}] ce preț au plătit și ce au căpătat în schimb. Întotdeauna plătești prea mult. Mai ales pentru promisiuni. Nu există promisiuni la care să ieși în câștig. O să vezi. Poate că ai și văzut deja.

Bell nu răspunse.

Întotdeauna am crezut că atunci când o să îmbătrânesc, cumva Dumnezeu o să intre în viața mea într-un fel sau altul. Dar n-a făcut-o. Și nu-l condamn. Să fi fost în locul lui, aș fi avut aceeași părere despre mine ca și el.

N-ai cum să știi tu ce crede el.

Ba da, am.

Bătrânul se uită la Bell.

Îmi aduc aminte cum ai venit odată să mă vezi după ce v-ați mutat cu toții la Denton. Ai intrat, te-ai uitat în jur și m-ai întrebat ce intenționez să fac.

Așa.

Da’ acuma n-o să mă mai întrebi, așa-i?

Poate că nu.

N-o s-o faci.

Bău din cafeaua neagră și aromată.

Te gândești vreodată la Harold? zise Bell.

La Harold?

Da.

Nu prea. Era un pic mai bătrân decât mine. Era născut în ’99. Sunt aproape sigur că atunci. De ce ți-ai adus aminte de Harold?

Am citit câteva din scrisorile pe care i le-a trimis mama ta. Atâta tot. Mă întrebam doar ce-ți aduci tu aminte despre el.

Era acolo și ceva scrisori de la el?

Nu.

Tu gândește-te la familia ta. Încearcă să înțelegi ce se întâmplă acolo. Știu ce-a însemnat toată povestea aia pentru mama mea. N-a putut să treacă niciodată peste. Și oricum nu știu ce logică au toate astea. Știi cântecul ăla religios? O să pricepem totul încetul cu încetul? Aici îți trebuie multă credință. Te gândești la el, cum s-a dus acolo și-a murit pe undeva printr-un șanț. La șaptișpe ani. Explică-mi. Pentru că să fiu al naibii dacă eu pot să pricep.

Te cred. Ai poftă să mergi undeva?

N-am nevoie să mă tragă nimeni după el. Tot ce îmi doresc e să stau exact aici unde sunt. Mi-e bine, Ed Tom.

Nu-i niciun deranj.

Știu.

În regulă.

Bell se uită la el. Bătrânul stinse țigara în capacul de borcan. Bell încercă să se gândească la viața lui. Apoi încercă să n-o mai facă.

Doar n-ai devenit necredincios, unchiule Ellis?

Nu. Nu. Nici vorbă de așa ceva.

Crezi că Dumnezeu știe ce se întâmplă?

Bănuiesc că știe.

Și crezi că poate să-i pună capăt?

Nu. Nu cred.

Stătură tăcuți la masă. După o vreme, bătrânul zise:

Ea a pomenit că există o grămadă de fotografii vechi și alte chestii de familie. Și ce să faci cu ele. Mă rog. N-ai ce să faci cu ele. Eu așa cred. Sau ai?

Nu. Nu cred că am ce.

I-am spus să trimită la centru insigna *cinco peso*[{25}] și revolverul unchiului Mac. Mi se pare că au acolo un muzeu. Dar n-am știut ce să-i zic. Toate lucrurile alea-s aici. În garderobul de-l vezi colea. Sertaru’ ăla cu rulou e plin de documente.

Înclină ceașca și se uită pe fundul ei.

El n-a umblat niciodată cu Coffee Jack[{26}]. Unchiul Mac. Alea-s rahaturi. Nu știu cine-a lansat povestea aia. A fost împușcat la el pe verandă în districtul Hudspeth.

Așa știam și eu.

Au venit la el acasă. Erau vreo șapte sau opt. Voiau una și-alta. El a intrat în casă și-a ieșit cu o pușcă, dar ei au fost mult mai rapizi și l-au împușcat chiar la el în prag. Ea s-a

dus repede și-a încercat să-i oprească sângerarea. A încercat să-l bage înapoi în casă. Zicea că se chinuia în continuare să tragă cu pușca aia. Și ăia stăteau așa acolo, călare. Până la urmă au plecat. Nu știu de ce. Cre' că i-o fi speriat ceva. Unu' din ei a zis ceva în *injun*[{27}] și-atuncea toți și-au întors caii și-au plecat. N-au mai venit niciodată înapoi, nici acasă, nici în altă parte. Ea l-a dus înăuntru, dar era un bărbat masiv și n-a putut să-l urce nicicum în pat. Și-atuncea a pus o saltea de paie pe jos. Nu mai aveai ce să-i faci. Ea zicea tot timpul că ar fi trebuit numai să-l lase acolo și să plece cu calul să caute ajutor, dar zău că nu știu unde se gândea ea să se ducă. El n-a lăsat-o să plece. Nu voia s-o lase să se ducă nici la bucătărie. Știa ce-o să se întâmple dacă se duce. Fusese împușcat în plămânul stâng. Și aia a fost. Cum se zice.

Când a murit?

1879.

Nu, vreau să zic când s-a întâmplat, adică imediat sau noaptea.

Cred că noaptea a fost. Sau dimineața devreme. L-a îngropat ea singură. A săpat groapa în pământu' ăla tare și lutos. După aia a încărcat tot în căruță, a înhămat caii și s-a cărat de-acolo și nici că s-a mai întors vreodată. Casa a ars complet cândva prin anii '20. Ce mai rămăsese din ea. Pot să te duc și azi acolo. Hornul de piatră mai era încă în picioare și s-ar putea să mai fie și-acuma. Era acolo și-o bucată zdravănă de teren pe care o putea revendica. Vreo opt sau zece loturi[{28}] de pământ, dacă-mi aduc eu bine aminte. N-a putut plăti impozitele pentru el, așa mici cum erau. Nici să-l vândă n-a putut. Tu o mai ții minte?

Nu. Am văzut o poză cu mine și cu ea, aveam eu vreo patru ani. Ea stătea pe un balansoar, pe veranda de-aici și eu în picioare lângă ea. Aș vrea să pot zice că mi-o amintesc, dar nu-i așa.

Nu s-a mai recăsătorit niciodată. În ultimii ani a fost învățătoare. În San Angelo. Țara asta e aspră cu oamenii. Da' ei nu par s-o ia în nume de rău. Într-un fel pare ciudat. Că n-o fac. Gândește-te numai la toate câte s-a întâmplat doar cu familia asta. Nu pricep cum s-a întâmplat de-am rămas eu bine mersi. Și toți tineri. De jumătate din ei nu știm nici măcar pe unde-s îngropați. Nu poți să nu te-ntrebi la ce bun toate astea. Așa că mă-ntorc la ce ziceam. Cum de oamenilor nu li se pare că țara asta trebe să răspundă pentru o groază de lucruri? Fiin'că nu li se pare. Tu poți să zici acuma c-o țară e doar o țară, că ea nu face nimica în mod activ, da' asta nu înseamnă mare lucru. Am văzut odată un om care trăgea cu pușca în propria lui camionetă. S-o fi gândit că i-a făcut ea ceva. Țara asta te omoară cât ai clipi și totuși oamenii o iubesc. Pricepi ce zic?

Cre' că da. Tu o iubești?

Eu știu, bănuiesc că da. Dar mai întâi trebe să-ți zic că eu sunt tămâie de prost, așa că în niciun caz nu vrei să iei de bun nimica din ce zic eu.

Bell zâmbi. Se ridică și se duse la chiuvetă. Bătrânul își răsuci ușor scaunul cu rotile în așa fel încât să-l poată vedea.

Ce faci? zise el.

Mă gândeam să spăl vasele-astea d-aicea.

La naiba, dă-le pace, Ed Tom. O să vină Lupe mâine-dimineață.

Termin într-un minut.

Apa de la robinet era plină de calcar. Bell umplu chiuveta și puse în ea o lingură de detergent. Apoi mai puse una.

Parcă 'nainte aveai un televizor aicea.

'Nainte aveam o groază de lucruri.

De ce n-ai zis nimica? O să-ți aduc eu unul.

N-am nevoie.

Îți mai ține de urât.

Nu mi s-a stricat. L-am aruncat eu.

Nu te uiți niciodată la știri?

Nu. Da' ce, tu te uiți?

Nu cine știe ce.

Clăti farfuriile, le puse să se usuce și rămase cu privirea ațintită pe fereastră, la curticica năpădită de buruieni. O afumătoare mâncată de vreme. O boxă pentru doi cai pusă pe butuci.

'Nainte aveai găini, zise el.

Mda, îi răspunse bătrânul.

Bell se șterse pe mâini, se întoarse la masă și se așeză pe scaun. Se uită la unchiul lui.

Ai făcut vreodată ceva de care să îți fie atât de rușine, încât să nu spui niciodată la nimeni?

Unchiul lui se gândi o vreme.

Aș zice că da. Aș zice că toți fac așa ceva. Ai aflat cumva ceva despre mine?

Vorbesc serios.

În regulă.

Vreau să zic ceva rău.

Cât de rău?

Nu știu. Ceva care nu se poate șterge.

Cum ar fi ceva pentru care să mergi la închisoare?

Păi, cre' c-ar putea să fie ceva de genul ăsta. Da' nu neapărat așa ceva.

Trebe să mă gândesc mai bine.

Nu, nu trebuie.

Ce te-a apucat? Să știi că nu te mai chem să vii niciodată pe la mine.

Nici de data asta nu m-ai chemat.

Așa. Adevărat.

Bell își puse coatele pe masă și își încrucișă mâinile. Unchiul lui îl privi lung.

Sper că nu te-apuci acu' să-mi faci nu știu ce mărturisire îngrozitoare, spuse el. Poate că nu vreau s-o aud.

Vrei s-o auzi?

Da. Dă-i drumu'.

În regulă.

Nu-i ceva de natură sexuală, așa-i?

Nu.

Atunci e-n regulă. Dă-i drumu' și spune-mi, orice-ar fi.

E despre cum devii erou în război.

În regulă. E vorba de tine?

Da. De mine e vorba.

Dă-i drumu'.

Încerc. Uite ce s-a întâmplat de-adevăratelea. Cum am obținut titlu' ăla.

Dă-i drumu'.

Eram într-o poziție avansată ca să monitorizăm semnalele radio și ne refugiasem într-o fermă. O casă de piatră cu numai două camere. Stăteam acolo de două zile și ploaia nu s-a oprit nicio clipă. Ploua de-ți venea să-ți iei câmpii. Și la un moment dat, pe la jumătatea zilei a doua, operatorul radio își scoate căștile de pe urechi și zice: Ascultați. Și-am ascultat. Când cineva îți zice să asculți, asculți. Da' n-am auzit nimica. Și-atuncea eu am zis: Ce-i asta? Și el mi-a zis: Nimic. Ce dracu' spui tu acolo, cum adică nimic? am zis eu. Ce auzi? Și el a zis: Vreau să zic că nu se poate auzi nimica. Ascultă. Și omu' avea dreptate. Nu se auzea niciun sunet de niciunde. Nici foc de artilerie și nici altceva. Nu se auzea decât ploaia. Iar ăsta e ultimul lucru de care îmi aduc aminte. Când m-am trezit, zăceam afară în ploaie și nu știu nici acuma cât timp am stat întins acolo. Eram ud leoarcă, mi-era frig, îmi țiuiau urechile și când m-am ridicat și m-am uitat, casa dispăruse. Mai era în picioare numai o bucată dintr-un perete și-atâta tot. Un proiectil de mortier intrase prin perete și făcuse totu' praf și pulbere. Și eu nu mai auzeam. Nu auzeam nici ploaia, nici nimica. Dacă ziceam ceva, mă auzeam în capu' meu, da' atâta tot. M-am ridicat în picioare, m-am dus până în locul unde fusese casa, și acolo era bucăți din tavan care zăcea pe jos și am văzut că unul din oamenii noștri era îngropat acolo printre pietre și grinzi, și-am încercat să le trag deoparte ca să văd dacă nu pot s-ajung cumva la el. Îmi simțeam tot capul amorțit. Și în timp ce făceam asta, m-am ridicat și m-am uitat în zare și numai ce văd pe câmp niște pușcași nemți venind spre mine. Ieșiseră dintr-un petic de pădure la vreo două sute de metri de noi și veneau peste câmp. Eu tot nu știam exact ce s-a întâmplat. Eram cam în ceață. M-am ghemuit acolo la marginea zidului și primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost mitraliera de 30 a lui Wallace ițindu-se de sub niște scânduri. Chestia aia avea sistem de răcire și o bandă de cartușe care ieșea dintr-o cutie de metal, și-atuncea m-am gândit să-i mai las să se apropie un pic de mine și dup-aia pot să acționez asupra lor în câmp deschis și-așa ei n-ar mai apuca nici să riposteze fiin'că ar fi prea aproape. Am tras și-am smucit și până la urmă am scos chestia aia de-acolo, cu tot cu trepied, după aia am mai scormonit prin jur am găsit cutia cu muniția m-am așezat în dosul bucății de zid de-acolo am tras închizătorul în spate am dezasigurat și uite că-s gata. Era greu de zis unde-au lovit gloanțele, fiin'că terenul era ud, da' știam că făcusem treabă ca lumea. Am golit mai bine de juma' de metru de bandă și am rămas cu privirea ațintită într-acolo, și după ce vreo două sau trei minute a fost liniște, unu' din nemțălăi a sărit în picioare și-a încercat să fugă înapoi în pădure, da' eu asta și așteptam. Pe ăilalți i-am ținut la pământ și din când în când îl auzeam pe câte unu' de-ai noștri gemând, da' în mod sigur nu știam ce-o să mă fac când o să se întunece. Pentru asta am primit eu Steaua de Bronz. Pe maiorul care m-a propus pentru ea îl chema McAllister și era din Georgia. Eu i-am zis că n-o vreau. Da' el stătea așa și se uita la mine și mi-a zis în față: Aștept de la tine să mă informezi asupra motivelor care te îndeamnă să refuzi o distincție militară. Așa că i-am

spus. Și când am terminat, mi-a zis: Sergent, o să primești distincția. Cre' că trebuia să facă și ei cumva să sune bine. Să sune ca și cum ar fi valorat ceva. Pierderea poziției. Mi-a zis, ba o s-o primești și dacă mai spui și la alții ce mi-ai spus mie, o să ajungă și la mine și când ajunge, o să-ți dorești să fi fost mai degrabă în iad și cu spinarea frântă. E clar? Și eu i-am zis da, domnule. Am zis că mai clar de-atâta nici nu se putea. Asta a fost tot.

Așa că acuma ai de gând să-mi spui ce-ai făcut.

Da, domnule.

Când s-a întunecat.

Când s-a întunecat. Da, domnule.

Ce-ai făcut?

Am fugit ca un iepure.

Bătrânul se gândi la cele spuse. După o vreme zise:

Trebe să recunosc că în momentu' ăla părea o idee bună.

Da, spuse Bell. Părea.

Și ce-ar fi fost dacă ai fi rămas acolo?

Ar fi înaintat pe întuneric și ar fi lansat grenade peste mine. Sau poate că s-ar fi întors în pădure și ar fi cerut încă o salvă de artilerie.

Mda.

Bell stătea acolo, cu brațele încrucișate pe mușama. Se uită la unchiul lui. Bătrânul zise:

Nu-mi dau seama exact ce vrei de la mine.

Nici eu.

Ți-ai lăsat camarazii de izbelițe.

Da.

Nu aveai de ales.

Aveam de ales. Puteam să fi rămas.

Da' tot nu puteai să-i ajuți.

Probabil că nu. M-am gândit să car mitraliera aia de 30 după mine vreo sută de metri mai încolo și să aștept până încep să arunce cu grenade sau așa ceva. Să-i las pe ei să vină mai aproape. Puteam să mai omor vreo câțiva. Chiar și pe întuneric. Nu știu. Stăteam acolo și mă uitam cum se face seară. Un apus frumos. De-acuma se făcuse senin. Până la urmă ploaia se oprise. Câmpul ăla fusese semănat cu ovăz și nu mai rămăsese decât miriștea. Vreme de toamnă. M-am uitat cum se întunecă și o bună bucată de vreme n-am auzit nimic de la nici unu' din oamenii care erau sub dărâmături. Puteau deja să fie morți cu toții. Da' nu puteam să fiu sigur. Și imediat cum s-a întunecat, m-am ridicat și am plecat de-acolo. N-aveam nici măcar armă. Știam sigur că nici de-al naibii n-o să car măgăoaia de mitralieră de 30 după mine. Capu' nu mă mai durea chiar așa de tare și puteam să și aud nițel. Nu mai ploua, da' eram ud până la piele și mi-era așa de frig că-mi clănțăneau dinții în gură. Am reușit să văd unde-i Ursa Mică și am luat-o, cât am putut să-mi dau eu seama, înspre vest și dup-aia am tot mers. Am trecut pe lângă o casă sau două, dar n-am văzut pe nimeni prin preajmă. Țara aia era câmp de luptă. Oamenii fugiseră de-acolo. În zori m-am culcat într-o pădurice. Da'

ce pădure era aia. Toată țara arăta ca după incendiu. Numai trunchiurile copacilor, atâta rămăsese. Și la un moment dat în noaptea următoare am ajuns până la o poziție americană și cam asta a fost tot. Am crezut că după atâția ani toate asta or să se ducă. Nu știu de ce-am crezut așa. Și dup-aia am crezut că cine știe, oi putea să compensez cumva pentru ce-am făcut și socot că asta am și încercat să fac.

Rămaseră așa amândoi. După o vreme bătrânul zise:

Păi, îți spun cu toată sinceritatea că nu-mi pare ceva chiar atât de rău. Poate c-ar trebui să fii și tu mai îngăduitor cu tine.

Poate. Da' când pleci la luptă, faci un legământ de sânge să ai grijă de oamenii care sunt cu tine și nu știu de ce n-am făcut așa. Am vrut. Când te legi așa, trebe să hotărăști că o să înduri și consecințele. Numai că nu știi care or să fie consecințele. Ajungi să îngrămădești la tine la ușă o groază de lucruri pe care nu plănuiai să le ai. Dacă misiunea mea era să mor acolo făcând ceea ce mi-am dat cuvântul că o să fac, atuncea asta și trebuia să fac. Poți s-o întorci cum vrei, da' așa stau lucrurile. Trebuia s-o fac și n-am făcut-o. Și o parte din mine n-a încetat niciodată să-și dorească să mă pot întoarce. Și nu pot. Nu știam că poți să-ți furi propria viață. Și nu știam nici că asta o să-mi aducă tot atâta folos ca orice alt lucru pe care l-ai putea fura. Mă gândesc că m-am străduit cât am putut în viață și numai eu știu cum, da' tot nu e a mea. N-a fost niciodată.

Bătrânul rămase neclintit vreme îndelungată. Era ușor aplecat în față și privea în podea. După un timp dădu din cap.

Cre' că știu unde bați, zise el.

Da, domnule.

Ce crezi că ar fi făcut el?

Știu ce-ar fi făcut.

Da. Cre' că și eu.

Ar fi stat acolo până se dezlănțuia iadul pe pământ și după aia ar fi dat o raită și prin iad.

Crezi că asta-l face să fie un om mai bun ca tine?

Da, domnule. Cred.

Aș putea să-ți spun niște lucruri despre el care te-ar face să te răzgândești. L-am cunoscut foarte bine.

Ei bine, eu mă îndoiesc că poți. Cu tot respectu'. Plus că mă îndoiesc că ai face-o.

N-aș face-o. Și oricum aș putea să zic că el a trăit în alte vremuri. Dacă Jack s-ar fi născut cu cincizeci de ani mai târziu, poate că ar fi judecat altfel lucrurile.

Ai putea. Da' nimeni din camera asta n-ar crede-o.

Da, bănuiesc că asta așa-i.

Bătrânul ridică privirea spre Bell.

La ce mi-ai spus?

Cre' că simțeam și eu nevoia să-mi descarc sufletul.

Ai așteptat destul de multișor până s-o faci.

Da, domnule. Poate că voiam să o aud eu însumi. Nu sunt omu' ăla, de pe vremuri, cum se zice că sunt. Aș vrea să fiu. Sunt din vremurile de-acuma.

Sau poate că ăsta-i doar un soi de repetiție.

Poate.
Te gândești să-i spui și ei?
Da, domnule. Cred că da.
Asta e.
Ce crezi c-o să zică?
Păi, mă aștept să ieși un pic mai bine decât te aștepți.
Da, domnule, spuse Bell. Sper din tot sufletul.

X

El zicea că-s prea aspru cu mine. Zicea că-i semn de bătrânețe. Că încerc să îndrept lucrurile. Cred că-i ceva adevăr aici. Da' nu-i tot adevărul. Am fost de acord cu el că nu există prea multe lucruri bune pe care să le poți zice despre bătrânețe și el a zis că știe unul, iar eu l-am întrebat atunci care e ăla. Și el mi-a zis că nu durează mult. Am așteptat să-l văd cum zâmbește, dar n-a zâmbit. L-am zis bun, da' asta-i cam dur. Și el mi-a răspuns că nu-i mai dur decât o cere realitatea. Și cu asta am terminat povestea. Știam oricum ce-o să zică, fie-i sufletul binecuvântat. Îți pasă de oameni și-atuncea încerci să le mai ușurezi povara. Chiar și când ei singuri și-a pus-o în spinare. La celălalt lucru care-l aveam în minte nici măcar nu am ajuns vreodată, da' cred că are legătură cu asta, pentru că eu sunt de părere că tot ce faci în viață se plătește cumva. Dacă trăiești suficient de mult, plătești. Și nu îmi vine în minte niciun motiv pe lumea asta pentru care mizerabilu' ăla s-o fi omorât pe fată. Ce să-i fi făcut ea lui? Adevărul e că n-ar fi trebuit să mă duc nicidecum acolo de la bun început. Acuma l-au ridicat acolo, în Huntsville, pe mexicanu' ăla că l-a omorât pe polițistul acela, că l-a împușcat și i-a incendiat mașina cu el înăuntru, și eu nu cred că el a făcut-o. Dar o să fie condamnat la moarte pentru asta. Și ce obligație am eu aici? Mă gândesc că am așteptat cumva ca toate astea să se stingă într-un fel sau altul și bineînțeles că nu s-a întâmplat așa. Cred că o știam de când a început. Am avut ca o presimțire. Ca și cum mă pregăteam să mă las târât într-o istorie unde drumul înapoi o să fie unul destul de lung.

Când m-a întrebat de ce povestea a ieșit la iveală tocmai acuma, după atâția ani, am zis că a fost dintotdeauna acolo. Că în cea mai mare parte a timpului pur și simplu am ignorat-o. Dar are el dreptate că a ieșit la iveală. Uneori îmi zic că oamenii preferă să li se dea un răspuns greșit decât să nu primească niciunul. Atunci când am povestit-o, uite, a luat o formă pe care nu m-aș fi gândit că ar putea s-o aibă și el avea și aici dreptate. Era cum mi-a spus mie odată un jucător de fotbal, că dacă avea nu știu ce rană mai ușoară care îl deranja puțin, îl sâcâia, atuncea de obicei juca mai bine. Îi ținea mintea concentrată la un singur lucru și nu la o sută. Înțeleg cum e. Nu că asta ar schimba ceva.

M-am gândit că dacă mi-aș trăi viața în felul cel mai corect pe care-l știu eu, atuncea n-aș mai avea parte niciodată de ceva care să mă necăjească așa. Am zis că aveam douășunu de ani și că aveam dreptul să greșesc o dată, mai ales dacă puteam să învăț din greșeală și deveneam soiul acela de om care credeam în mintea mea că aș vrea să fiu. Ei bine, m-am înșelat complet în privința asta. Acuma vreau să îmi dau demisia și în mare parte o fac din cauză că știu că n-o să mă cheme și pe mine să-l urmăresc pe bărbatul acela. Bănuiesc că e bărbat. Așa că ai putea să-mi zici că nu m-am schimbat niciun strop și nu știu dacă aș putea să te contrazic în vreun fel. Treizeci și șase de ani. Te doare când știi așa ceva.

A mai spus el ceva. Ai zice că la un bărbat care a așteptat optzeci și ceva de ani ca Dumnezeu să intre în viața lui, știi, tocmai la el ai crede că o să vină. Și dacă nu vine, tot trebe să-ți închipui că știe el ce face. Nu-mi dau seama cum altfel l-ai putea descrie pe Dumnezeu. Așa că explicația care o găsești până la urmă e că oamenii cu care a vorbit el trebuie să fi fost cei care avea cel mai tare nevoie de el. Nu-i deloc ușor să accepți așa ceva. Mai ales dacă ar putea fi valabil pentru cineva ca Loretta. Dar pe de altă parte poate că toți

ne uităm prin capătul greșit al ocheanului. Și așa facem dintotdeauna.

Scrisorile tușei Carolyn către Harold. Motivul pentru care erau la ea era că Harold le păstrase. Ea îl crescuse și era ca și cum ar fi fost mama lui. Scrisorile alea era toate cu colțurile îndoite, zdrențuite și pline de noroi și mai știu eu ce era pe ele. Care-i povestea cu ele, cu scrisorile. Păi, în primu' rând puteai să-ți dai seama că sunt oameni de la țară. Nu cred că Harold o fi ieșit vreodată din districtul Irion, ca să nu mai zic de statul Texas. Dar povestea cu scrisorile e că puteai vedea acolo că lumea care și-o închipuia ea pentru el când se întoarce acasă n-avea cum să existe vreodată. Acu-i ușor de văzut. După vreo șaizeci de ani. Dar ei n-avea nici cea mai vagă idee. Că-ți place ori nu-ți place, de schimbat tot nu se schimbă nimica. Le-am spus adjuncților mei de-o mie de ori că nu poți îndrepta decât ce se poate îndrepta și cu restul nu-ți bate capul. Dacă nu se poate face nimica, atunci nici măcar nu-i o problemă. E o circumstanță agravantă. Și adevărul e că și eu înțeleg la fel de puțin ca și Harold lumea asta care stă să apară.

Desigur că, așa cum s-a văzut apoi, el nu s-a mai întors niciodată acasă. În scrisorile alea nu există nimic care să sugereze că ea s-ar fi gândit la o așa posibilitate.

Mă rog, știi și tu că s-a gândit. Numai că lui nu voia să-i pomenească nimic despre asta.

Sigur că mai am medalia aceea. Am primit-o într-o cutie elegantă, roșie, cu o panglică și tot restul. A stat ani de-a rândul la mine în birou și dup-aia într-o zi am scos-o de-acolo și am pus-o în sertarul mesei din salon, unde nu eram nevoit să mă uit la ea. Nu că m-aș fi uitat vreodată la ea, da' era acolo. Harold n-a primit nicio medalie. Doar că a venit acasă într-o cutie de lemn. Și nu cred că în Primul Război Mondial au fost mame cu Steaua de Aur, da' și dac-ar fi fost, tușa Carolyn tot n-ar fi primit Steaua de Aur, fiin'că nu era fiul ei natural. Măcar că ar fi trebuit să primească. Și nici pensie de urmaș n-a primit vreodată.

•

Așa. M-am mai întors acolo o singură dată. Am mers pe pământul acela și abia dacă se vedea vreun semn că acolo s-a întâmplat ceva. Am cules de pe jos unu' sau două tuburi de cartușe. Asta a fost tot. Am stat așa acolo multă vreme și m-am gândit la o grămadă. Era o zi din alea călduroase cum se nimerește câteodată iarna. Cu un vânt slab. Și eu încă mă mai gândesc că poate e ceva legat de țară. Ceva cam cum zicea Ellis. M-am gândit la familia mea și la el, cum stă acolo în scaunul cu rotile din casa aia veche, și am avut așa o senzație că țara asta are un soi ciudat de istorie și că mai e pe deasupra și al naibii de sângeroasă. Cam peste tot unde te uiți. Sigur c-aș fi putut să zâmbesc și să-mi scot din minte astfel de gânduri, da' de avut tot le am. Nu caut să mă justific pentru felul cum gândesc. Nu, de-acuma nu mai. Vorbesc cu fiică-mea. Împlinește acuș treizeci de ani. Asta-i în regulă. Nu mă interesează cum sună. Îmi place să stau de vorbă cu ea. Puteți să-i spuneți superstiție sau oricum vreți. Știu că în anii care-a trecut am făcut-o să aibă sufletul pe care mi-am dorit să-l am eu și asta-i foarte bine. De-aia o și ascult. Știu că ea o să-mi spună întotdeauna ce e mai bine. Nici ignoranța și nici răutatea mea nu-i stau în cale. Știu cum sună ce zic acuma și probabil că trebuie să spun că nu-mi pasă. Nici măcar neveste-mii nu i-am spus-o vreodată și noi nu prea avem secrete unul față de altul. Nu cred că ea ar zice că-s nebun, da' alții poate c-ar face-o. Ed Tom? Da, au trebuit să emită un mandat pe numele lui. Pentru țicneală. Cică îi dau de mâncare pe sub ușă. Da' nu-i nicio problemă. O ascult ce zice și tot ce zice e de bun-simț. Mi-ar plăcea să-mi zică mai multe. Orice fel de ajutor e bine-venit. Bun, dar acuma ajunge cu

asta.

•••

Când intră în casă, telefonul suna.

Șeriful Bell, zise el.

Își croi drum până la policioară și ridică receptorul.

Șeriful Bell, zise el.

Dom' șerif, sunt detectivul Cook de la poliția din Odessa.

Spuneți.

Avem aici un raport pe care e evidențiat numele dumitale. Are legătură cu o femeie pe nume Carla Jean Moss, care a fost omorâtă aici mai demult, în martie.

Da, domnule. Mulțumesc că m-ați sunat.

Au descoperit arma crimei în baza de date balistice de la FBI și au mers pe urme până au dat de un puști de-aici, din Midland. Pustiu' zice că a luat-o dintr-o camionetă aflată la locul unui accident. Pur și simplu a văzut-o și-a luat-o. Și bănuiesc că e adevărat. Am vorbit cu el. A vândut-o și arma a apărut într-un jaf de la un magazin din Shreveport, în Louisiana. Chestia e că accidentul de pe urma căruia pistolul a ajuns la el s-a petrecut exact în ziua în care a avut loc și crima. Bărbatul care avea pistolul l-a lăsat în mașină și a dispărut, iar de atunci nu s-a mai auzit nimic de el. Așa că înțelegi ce înseamnă asta. Pe-aicea nu avem prea multe crime nesoluționate și zău, pe ce-am mai sfânt, că nici nu ne place așa ceva. Pot să te întreb care e interesul dumitale în cazul ăsta, dom' șerif?

Bell îi spuse. Cook îl ascultă. Apoi îi dădu un număr. Era al celui care investiga accidentul. Roger Catron.

Stai să-l sun mai întâi. O să discute el cu dumneata.

E-n regulă, spuse Bell. O să discute el cu mine. Ne știm de patruzeci de ani.

Formă numărul și Catron îi răspunse.

Ce mai faci, Ed Tom?

Nu mai bine ca tine.

Cu ce pot să te-ajut?

Bell îi spuse despre accidentul de mașină.

Chiar așa, zise Catron. Cum să nu-mi aduc aminte? În accidentul ăla au murit doi flăcăi, încă nu l-am găsit pe șoferul mașinii celeilalte.

Ce s-a întâmplat?

Băieții fumaseră niște iarbă. N-au băgat de seamă un stop și au lovit în lateral o camionetă Dodge nouă-nouță. Au făcut-o praf. Gagiu' din camionetă s-a târât afară și-a întins-o pe jos. 'Nainte să ajungem noi acolo. Camioneta era cumpărată în Mexic. Ilegal. Fără talon, fără nimic. Fără număr de înmatriculare.

Și cealaltă mașină?

Erau trei tineri în ea. Nouăspe-douăzeci de ani. Toți mexicani. Singuru' care-a scăpat a fost cel de pe bancheta din spate. Se pare că își treceau de la unul la altul un *joint* și-au intrat în intersecția aia cu vreo sută la oră și-atuncea s-au înfipt în portiera gagiului din camionetă. Cel din față, de pe scaunul pasagerului, a zburat prin parbriz cu capul înainte, cât era strada de lungă, și-a aterizat pe veranda unei femei. Ea tocmai era afară și punea niște scrisori la cutia poștală, și puțin i-a lipsit flăcăului să dea peste ea. Dup-

aia ea s-a pus jos în stradă, numai în capot și cu bigudiuri în cap, și-a-nceput să zbiere. Nu cred că și-a revenit nici acuma.

Și ce-ați făcut cu băiatul care a luat arma de-acolo?

L-am lăsat să plece.

Dacă vin până acolo, crezi că aș putea să stau de vorbă cu el?

Eu zic că da. Mă uit la el prin plasa ușii exact în clipa asta.

Cum îl cheamă?

David DeMarco.

E mexican?

Nu. Flăcăii din mașină erau. El nu.

O să stea de vorbă cu mine?

Nu poți afla decât într-un singur fel.

Mâine-dimineață sunt acolo.

Abia aștept să ne vedem.

Catron îl chemase pe băiat și stătuse de vorbă cu el, iar atunci când puștiul intră în cafenea, nu părea îngrijorat de absolut nimic. Se strecură în separeu, își ridică un picior pe banchetă, își supse dinții și se uită la Bell.

Vrei niște cafea?

Da. Aș bea un pic de cafea.

Bell ridică un deget, iar chelnerița veni la el și îi luă comanda. Șeriful se uită la băiat.

Lucrul despre care am vrut să discut cu tine e legat de bărbatul acela care a plecat de la locul accidentului. Mă întrebam dacă ți-a rămas ceva în cap legat de el. Orice îți aduci aminte.

Băiatul clătină din cap.

Neah, zise el.

Își roti privirea prin local.

Cât de tare era rănit?

Nu știu. Părea să aibă brațul rupt.

Și altceva?

Avea o tăietură pe frunte. N-aș putea să zic cât de rău era rănit. Putea să meargă.

Bell se uită la el.

Cam câți ani ai zice tu că avea?

La naiba, dom' șerif. De un' să știu? Era plin de sânge și toate alea.

În raport scrie că ai zis că avea treizeci și ceva spre patruzeci de ani.

Da. Ceva de genul ăsta.

Cu cine erai?

Cum?

Cu cine erai?

Nu eram cu nimenea.

Vecinul care a sunat să anunțe la poliție zicea că erați doi.

Ei, atuncea mănâncă ceva.

Zău? Eu am vorbit cu el azi-dimineață și mie mi s-a părut că nu mănâncă mai mult decât e normal.

Chelnerița aduse cafeaua. DeMarco turnă în ea cam un sfert de ceașcă de zahăr și mestecă îndelung în cană.

Știi că tipu' ăla abia ce omorâse o femeie la două cvartale mai încolo înainte să facă accident.

Da. Da' la vremea aia nu știam.

Ai idee câți oameni a omorât?

Nu știu nimica despre el.

Cam cât de înalt ai zice tu că era?

Nu tocmai înalt. Mediu, așa.

Era încălțat cu cizme?

Da. Cre' că era încălțat cu cizme.

Ce fel de cizme?

Cre' că s-ar putea să fi fost de struț.

Cizme scumpe.

Da.

Cât de tare sângera?

Nu știu. Sângera. Avea o tăietură pe frunte.

Și ce-a zis?

N-a zis nimica.

Tu ce i-ai zis?

Nimica. L-am întrebat dacă se simte bine.

Crezi că s-ar putea să fi murit?

Habar n-am.

Bell se lăsă pe spate. Răsuci solnița pe tăblia mesei. Apoi o întoarse la loc.

Spune-mi cu cine erai.

Nu eram cu nimenea.

Bell îl studie. Băiatul își sugea dinții. Luă cana de cafea, sorbi din lichid, apoi puse cana înapoi pe masă.

N-ai de gând să mă ajuți, așa-i?

Tocmai ce v-am spus tot ce puteam să spun. Ați văzut raportul. Nu știu ce altceva să vă zic.

Bell stătu și îl privi îndelung. Apoi se ridică, își puse pălăria pe cap și plecă.

Dimineața se duse la liceu și obținu numele câtorva elevi de la profesorul lui DeMarco. Primul cu care stătu de vorbă vru să afle cum îl găsise. Era un puști masiv, care stătea cu brațele încrucișate și cu privirea ațintită la tenișii. Păreau să fie mărime patrușopt și pe vârfurile lor scria cu violet Stângul și Dreptul.

E aici ceva ce nu-mi spuneți nici unu' din voi.

Băiatul clătină din cap.

V-a amenințat?

Neah.

Cum arăta? Era mexican?

Nu cred. Era mai negricios, da' doar atâta.

V-a fost frică de el?

Mie nu mi-a fost până n-ai apărut dumneata. La naiba, dom' șerif, știam că nu tre'a să luăm tâmpenia aia. A fost o prostie cât casa. Da' n-am de gând să stau așa și să zic că a fost ideea lu' David, cu toate c-a fost. Sunt destul de mare ca să zic nu.

Sigur că ești.

A fost totu-așa ciudat. Tipii ăia din mașină erau morți. O să am probleme din cauza asta?

Ce ți-a mai zis bărbatul?

Băiatul își roti privirea prin sala de mese. Părea gata să izbucnească în plâns.

Dacă ar trebui s-o mai fac o dată, aș face-o altfel. Sunt sigur.

Ce-a zis?

A zis că să uităm că am văzut cum arată. I-a dat lu' David o bancnotă de-o sută de dolari.

O sută de dolari.

Da. David i-a dat cămașa lui. Ca să-și facă o eșarfă pentru braț.

Bell dădu din cap.

În regulă. Cum arăta?

Era de înălțime medie. Constituție medie. Părea să aibă condiție fizică bună. Putea să aibă în jur de treișcinci de ani. Păr negru. Castaniu închis, aș zice. Nu știu, dom' șerif. Arăta ca orișicine.

Ca orișicine.

Pustiul își privi tenișii. Ridică privirea spre Bell.

Nu arăta ca orișicine. Vreau să zic că n-avea nimica așa, care să pară neobișnuit. Dar nu arăta ca unul cu care ai vrea să ai de-a face. Când zicea ceva, al naibii să fii dacă nu ascultai. Îi ieșise un os prin pielea brațului și lui nu-i păsa deloc, de parcă nici nu conta.

În regulă.

O să am probleme din cauza asta?

Nu.

Vă sunt recunoscător.

Nici nu știi pe unde te poartă lucrurile, așa-i?

Nu, domnule, nu știi. Cred că am învățat o lecție de-aici. Dacă asta vă ajută cu ceva.

Mă ajută. Crezi că DeMarco a învățat ceva?

Băiatul clătină din cap.

Nu știu, spuse el. Nu pot vorbi în numele lu' David.

XI

Am pus-o pe Molly să-i caute toate rudele și până la urmă l-am găsit pe taică-su în San Saba. Am pornit-o într-acolo într-o seară de vineri și-mi aduc aminte că îmi ziceam în sinea mea când am plecat că probabil sunt pe cale să fac iar una din tâmpeniile mele, dar totuși de dus m-am dus. Am stat de vorbă cu el la telefon. Nu mi-a dat impresia nici că ar fi vrut să mă vadă, nici că n-ar fi vrut, dar mi-a zis vino-ncoa' și m-am dus. Mi-am luat o cameră la un motel de cum am ajuns acolo și dimineața m-am dus cu mașina până la el acasă.

Soția lui murise cu câțiva ani în urmă. Am stat amândoi pe veranda casei, am băut ceai cu gheață și cre' că am fi stat acolo și în ziua de azi, dacă nu m-aș fi pornit eu să zic ceva. El era oleacă mai bătrân ca mine. Poate cu vreo zece ani. I-am spus ce aveam de spus. Despre băiatul lui. I-am spus lucruri concrete. Iar el doar stătea acolo și dădea așa din cap. Ședea într-un balansoar și se tot legăna câte-un pic înainte și înapoi cu paharul de ceai în poală. N-am știut ce să-i mai zic, așa că am tăcut și am mai stat acolo câtva timp. Iar după aceea el a zis, dar fără să se uite la mine, s-a uitat doar peste curtea casei și mi-a zis:

Era cel mai bun țintaș cu pușca pe care l-am văzut eu vreodată. Nu era altu' ca el.

Eu n-am știut ce să-i zic. Am spus:

Chiar așa.

Știi c-a fost lunetist în Vietnam.

I-am zis că nu știam.

N-a fost amestecat în afaceri cu droguri.

Nu, domnule. N-a fost.

El a dat din cap.

N-a fost educat așa, a spus el.

Da, domnule.

'Mneata ai fost în război?

Da, am fost. Pe frontul din Europa.

El a dat din cap.

Când a venit acasă, Llewelyn s-a dus să le viziteze familiile la câțiva prieteni buni de-ai lui care nu s-au mai întors de pe front. Dup-aia a renunțat. Nu știa ce să le spună oamenilor. Zicea că îi vede cum stau acoloșa și se uită la el și-i doresc moartea. Cică puteai să citești asta la ei pe chip. Adică el în locul drăguțului lor, pricepi 'mneata.

Da, domnule. Pricep.

Și eu. Numai că pe lângă asta, toți făcea acoloșa niște lucruri, că de-abia aștepta să plece mai repede din locu' ăla. La noi în război n-am avut așa ceva. Sau foarte puțin. El le-a scos borșu' pe nas la vreo doi hippioți din ăia. Că l-au scuipat. I-au zis ucigaș de copii. Dintre băieții care s-a întors de-acolo o grămadă din ei mai are și-acuma probleme. Cre' că e din cauză că nu avea cu ei țara, care să-i susțină. Da' eu cre' că s-ar putea să fi fost chiar mai rău de-atâta. Țara lor era toată bucăți. Și încă mai e. Nu era vina hippioților. Da' nici vina flăcăilor care-au fost trimeși acolo. La optișpe-nouășpe ani.

S-a întors și s-a uitat la mine. Și atuncea m-am gândit că arată mult mai bătrân. Ochii lui păreau bătrâni. Mi-a zis:

Oamenii o să-ți spună că Vietnamul a îngenuncheat țara asta. Da' eu n-am crezut-o niciodată. Era deja degradată. Vietnamul a fost doar cireașa de pe tort. N-am avut nimica să le dăm ca să ducă acolo cu ei. Și să-i fi trimis fără pușți, și nu știu dacă le-ar fi fost până la urmă așa de rău cum le-a fost. Nu poți pleca la război așa. Nu poți pleca la război fără Dumnezeu. Nu știu ce-o să se-ntâmple când o să vină următorul. Zău că nu știu.

Și cam asta a fost în mare tot ce mi-a zis. Eu i-am mulțumit pentru timpul acordat. Ziua următoare urma să fie ultima mea zi de serviciu și aveam o mulțime de lucruri la care să mă gândesc. Am pornit-o pe niște șosele secundare și m-am întors pe autostrada I-10. Am mers până în Cherokee și am intrat pe 501. Am încercat să judec lucrurile în perspectivă, numai că uneori ești prea aproape de ele. Îți trebe o viață întreagă ca să te vezi pe tine însuți așa cum ești cu adevărat, și chiar și atuncea s-ar putea să te înșeli. Iar aicea era o problemă unde nu voiam să mă înșel. M-am gândit ce m-a făcut să-mi doresc să fiu om al legii. O parte din mine a vrut întotdeauna să conducă. Ba chiar a insistat destul de mult. Voiam ca oamenii să asculte ce am de zis. Da' mai era o latură din mine care nu voia decât să scoată pe toată lumea la liman. Dacă am încercat să-mi cultiv ceva, latura asta mi-am cultivat-o. Părerea mea e că suntem toți prost pregătiți pentru ce va să vină și nu-mi pasă în ce formă vine. Și indiferent ce vine, eu cre' că n-o să aibă destulă putere să ne susțină. Păi bătrânii ăștia cu care stau de vorbă, să le fi spus numa' că pe străzile de la noi din Texas or să fie oameni cu părul verde și cu oase în nas și care vorbesc o limbă pe care ei nici n-ar putea-o înțelege, ei bine, bătrânii ăștia n-ar fi crezut o iotă din ce zici. Dar să le fi spus și că e vorba de propriii lor nepoți? Bine, toate astea-s semne și minuni[{29}]*, numai că nu îți zice cum de s-a ajuns aicea. Și nu îți zice nimica nici despre cum se poate ajunge. Într-un fel, eu m-am gândit întotdeauna că aș putea măcar să îndrept cumva lucrurile și cred că acum nu mai simt de nicio culoare lucrul ăsta. Nici nu știu cum și ce simt. Mă simt ca bătrânii ăia de care ziceam. Și nici aicea treaba nu merge spre bine. Mi se cere să lupt pentru un lucru în care nu mai pot să cred așa cum credeam altădată. Să cred într-un lucru care nu-l mai pot sluji așa cum făceam odată. Aici e problema. N-am izbutit s-o fac nici când credeam. Acuma îl văd scos la lumină. Văd o grămadă de credincioși care-și pierd tăria. Am fost silit să mă uit încă o dată la el și să mă uit și la mine însumi. Nu știu dac-am făcut bine sau rău. Nu știu nici dacă să te sfătuiesc să mă susții, măcar că odinioară n-am avut niciodată genul ăsta de îndoieli. Acuma înțeleg mai bine mersul lucrurilor, da' pentru asta am plătit ceva. Am plătit chiar destul de mult. Când i-am spus că vreau să mă las, mai întâi nu i-a venit să creadă că vorbesc serios, și-atuncea i-am spus că da, vorbesc foarte serios. I-am spus că sper că oamenii din district or să fie destul de înțelepți și n-or să mă mai voteze. I-am spus că nu mi se pare cinstit să le iau banii. Ea mi-a spus lasă, că nu crezi nici tu asta, și-atuncea i-am zis că ba da, cred fiecare cuvânt. Avem și datorii de șase mii de dolari cu slujba asta și nici din punctul ăsta de vedere nu știu ce-o să fac. Bun, dup-aia am stat așa o vreme. N-am crezut că o să se supere așa de tare. Până la urmă i-am zis atât: Loretta, nu mai rezist. Și ea mi-a zâmbit și mi-a spus: Vrei să demisionezi cât ești încă în frunte? Iar atunci i-am răspuns nu, draga mea, nu vreau decât să demisionez. Nu-s în frunte de nicio culoare. N-o să fiu niciodată.*

Încă ceva și după aia tac. Dac-ar fi fost după mine, nici n-aș fi pomenit de asta, dar a apărut în ziare. M-am dus până la Ozona și am vorbit cu procurorul districtual de-acolo, iar ei mi-au spus că aș putea să stau de vorbă cu avocatul mexican dacă vreau și că poate aș putea

să depun și mărturie la proces, dar ei atâta pot să facă. Adică n-o să facă nimic. Așa că iată-mă că fac și asta și desigur că nu s-a întâmplat nimic, iar flăcăul a fost condamnat la moarte. Și-atuncea m-am dus până în Huntsville să vorbesc cu el și uite ce s-a-ntâmplat. Am intrat acolo și m-am pus pe scaun, iar el bineînțeles că știa cine sunt, că mă văzuse la proces și toate celelalte, și-l aud că zice: Ce mi-ai adus? Eu am zis că nu i-am adus nimic și el mi-a răspuns că uite, el credea că trebuie să-i fi adus ceva. Ceva dulce sau orice. A zis că i s-a părut că vreau să fiu drăguț cu el. M-am uitat la paznic și paznicul a întors privirea. Atuncea m-am uitat la omul ăla. Un mexican de vreo treișcinci, poate patruzeci de ani. Vorbea engleza bine. I-am zis că n-am venit până acolo ca să fiu insultat și c-am venit fiin'că voiam să știe că am făcut tot ce-am putut ca să-l scap și că îmi pare rău, fiin'că nu cred că el a făcut-o, și-atunci numa' ce-l văd că se trage așa în spate și râde și îl aud că zice: Unde-au găsit ăștia unul ca tine? Ți-au schimbat scutecele? L-am împușcat pe nemernicul ăla fix între ochi și l-am târât de păr până la el la mașină și dup-aia am dat foc la mașină și l-am lăsat să se facă tăciune.

Asta-i. Oamenii de soiul ăsta știu să te citească. Dacă l-aș fi plesnit peste gură, paznicul n-ar fi scos o vorbă. Și el o știa. O știa.

Atunci l-am văzut pe procurorul districtual cum iese de-acolo și, cum îl știam destul de bine ca să intrăm în vorbă, ne-am oprit și am stat o vreme unul cu altul. Nu i-am zis ce s-a întâmplat, dar el știa de mine că am încercat să-l ajut pe omul ăla și era și el în stare să adune doi cu doi. Nu știu. Nu m-a întrebat nimic despre el. Nici ce caut pe-acolo, nici nimic. Oamenii care nu pun multe întrebări sunt de două feluri. Unii sunt prea proști ca s-o facă și ăilalți nu au nevoie. Te las pe tine să ghicești ce soi am socotit eu că e tipul. Stătea acolo pe coridor cu servieta în mână. De parcă avea tot timpul de pe lume. Mi-a spus că după ce a terminat Dreptul, a fost o vreme avocat al apărării. A zis că viața aia era prea complicată. Nu voia să-și petreacă tot restul vieții ascultând zilnic cum i se toarnă minciuni pe bandă rulantă. I-am povestit cum mi-a spus mie odată un avocat că la facultate la Drept încearcă să te învețe să nu-ți bați capul cu ce-i bine și ce-i rău, ci numai să respecți legea, iar eu i-am zis că nu sunt atât de convins că e așa. El s-a gândit o vreme, dup-aia a dat din cap și mi-a zis că trebuie totuși să fie de acord cu avocatul. Mi-a spus că dacă nu respecți legea, n-o să ieși la liman cu binele și răul. E aici ceva logic și cred că pot să pricep. Dar asta nu mă face să-mi schimb felul cum gândesc. Până la urmă l-am întrebat dacă știe cine a fost Mamona. Și-atuncea el a zis:

Mamona?

Da. Mamona.

Adică povestea cu Dumnezeu și Mamona?

Chiar așa.

Păi, a zis el, n-aș putea spune că știu. Știu că e ceva din Biblie. E diavolul?

Nu știu. O să mă duc să caut. Am așa o senzație că ar trebui să știu cine e.

El mi-a zâmbit ușor și mi-a zis:

Vorbești de parcă Mamona ăsta tocmai s-ar pregăti să-ți ocupe camera de oaspeți.

Păi, i-am spus eu, asta ar fi una din probleme. Oricum, am senzația că ar trebui să mă familiarizez cu obiceiurile lui.

El a dat din cap. A surâs cumva. După aceea m-a întrebat un lucru. Mi-a zis:

Bărbatul acela misterios despre care crezi că l-a ucis pe polițist și i-a dat foc cu tot cu mașină. Ce știi despre el?

Nu știu nimic. Aș vrea să știu. Sau mi se pare că aș vrea.

Mda.

E întrucâtva o stafie.

E întrucâtva sau chiar e așa?

Nu, e-acolo în lume. Mi-aș fi dorit să nu fie. Dar e.

El a dat din cap.

Bănuiesc că dacă ar fi o stafie, n-ar trebui să-ți faci griji în privința lui.

I-am zis că așa e, dar de-atunci m-am mai gândit și cred că răspunsul la întrebarea lui ar fi că atunci când descoperi anumite lucruri din lumea asta, dovada unor anumite lucruri, înțelegi că ai dat peste ceva cu care e foarte posibil că nu te poți măsura și eu cred că ăsta e unul din lucrurile alea de care zic. Când spui că e adevărat și că nu-i doar în mintea ta, nu ești cu totul sigur de ce-ai spus.

Loretta mi-a zis un singur lucru. A zis ceva de genul că n-a fost vina mea, iar eu i-am zis că a fost. Mă gândisem eu și la asta. I-am spus că dacă îți aduci în curte un câine îndeajuns de rău, oamenii or să se ferească de el. Și nu s-au ferit.

...

Când ajunse acasă, ea nu era acolo, era doar mașina ei. Se duse până în grajd și văzu că și calul ei lipsea. O porni înapoi spre casă, dar apoi se opri și se gândi că poate pățise ceva, așa că se duse în cămăruța cu harnașamentul, își luă șaua de-acolo, își fluieră calul și văzu cum îi apare capul cu urechi franjurate pe deasupra ușii boxei sale de la capătul grajdului.

Ieși călare, cu frâul într-o mână și lovind blând calul cu cealaltă. Vorbea cu calul în timp ce mergea. E plăcut afară, așa-i? Ai idee unde mergem? E-n regulă. Nu-ți bate tu capul cu asta. O să-i găsim noi.

După patruzeci de minute o văzu, se opri, își struni calul și rămase locului, privind. Ea călărea înspre sud, de-a lungul unei coame de pământ roșcat, și stătea cu mâinile încrucișate pe oblânc, uitându-se înspre rămășițele soarelui în timp ce calul înainta încet prin pământul alunecos și nisipos, iar pata roșiatică a acestuia îi urmărea în aerul nemișcat.

Uite, acolo-i sufletul meu, îi spuse el calului. Și-așa a fost mereu.

Călăriră alături până la fântâna lui Warner, apoi descălecară și se așezară sub plopii de-acolo în timp ce caii pășteau.

Vin porumbeii la rezervoarele de apă. Se termină anul. De-acu' n-o să-i mai vedem prea multă vreme.

Ea zâmbi.

Se termină anul, zise apoi.

Nu-ți place deloc.

Că plecăm de-aici?

Că plecăm de-aici.

Nu mă deranjează.

Dar asta din cauza mea, așa-i?

Ea zâmbi.

Vezi tu, spuse ea, după o anumită vârstă nu cred că mai există ceea ce se cheamă schimbare în bine.

Atuncea cred că avem probleme.

O să ne descurcăm. Cred că o să-mi placă să te știu acasă la cină.

Mie-mi place să fiu acasă oricând.

Îmi aduc aminte când s-a pensionat tata și mama i-a spus: Am zis că la bine și la rău, dar n-am zis nimic despre prânz.

Bell zâmbi.

Bag mâna-n foc că acuma-și dorește să-l vadă că vine acasă.

Cred și eu că-și dorește. Și eu îmi doresc, dacă tot veni vorba.

Nu trebuia să-ți fi zis asta.

N-ai zis nimic rău.

Tot așa mi-ai fi răspuns, orice-aș fi zis.

Asta-i slujba mea.

Bell zâmbi.

Și nu mi-ai spune dacă greșesc cu ceva?

Nu.

Dar dacă eu vreau să-mi spui?

Ghinionul tău.

El se uită la micii porumbei de deșert cenușii și dungați care coborau în zbor sub lumina de un rozaliu șters.

E-adevărat? zise el.

În mare măsură. Nu întrutotul.

Și e o idee bună?

Păi, spuse ea. Indiferent ce-ar fi, mă aștept ca tu să-ți dai seama cum stă treaba fără niciun ajutor din partea mea. Iar dacă am ajunge să ne contrazicem de la cine știe ce, eu cred că o să-mi treacă.

Iar mie poate că nu.

Ea zâmbi și își puse mâna peste a lui.

Încetează, spuse ea. E așa plăcut să stăm aici.

Zău că da. Chiar că-i plăcut.

XII

O s-o trezesc pe Loretta doar ca să fiu treaz și eu. O să stau întins și ea o să-mi rostească numele. Ca și cum m-ar întreba dacă sunt acolo. O să mă duc în bucătărie și-o să-i aduc bere de ghimbir, și-apoi o să stăm așa în întuneric. Aș vrea s-o fac să nu se mai necăjească din orice. Lumea peste care am dat în viață nu m-a făcut o persoană religioasă. Nu ca ea. Iar ea își face griji și pentru mine. Văd asta. Cred că m-am gândit așa pentru că sunt mai bătrân ca ea și sunt bărbat, iar ea o să învețe de la mine, și în multe privințe a și învățat. Totuși știu eu bine cine a dat mai mult.

Cred că știu încotro ne îndreptăm. Suntem cumpărați cu propriii noștri bani. Și nu-i vorba doar de droguri. Undeva în lume se tot acumulează averi și nimeni, dar absolut nimeni n-are măcar habar. Ce credem c-o să se aleagă din toți banii ăia? Bani cu care poți cumpăra țări întregi. S-a și făcut. Poate fi cumpărată și asta? Nu prea cred. Dar așa o să fiți vârâți în aceeași oală cu oameni care n-ar trebui să stea laolaltă cu noi. Nici măcar nu mai e vorba de aplicarea legii. Nici nu cred că a fost vreodată. Narcotice au existat dintotdeauna. Dar oamenii nu se apucă așa dintr-odată și nu se hotărăsc să se drogheze din nimic. Cu milioanele. La asta n-am niciun răspuns. Dar în primul rând n-am niciun răspuns care să mă-mbărbăteze. Cu ceva timp în urmă i-am spus la o reporteriță, o fată tânără și destul de drăguță. Încerca și ea să fie reporter. Ea m-a întrebat: Domnule șerif, ce părere ai despre faptul că infracțiunile s-au înmulțit în mod necontrolat la dumneata în district? Mie mi s-a părut o întrebare onestă. Poate chiar era o întrebare onestă. Oricum, i-am răspuns și i-am zis așa: Totul pleacă de când începi să treci cu vederea proastele maniere. De îndată ce nu mai auzi în jur Domnule și Doamnă, sfârșitul e deja aproape. Și i-am mai zis: E ceva ce ajunge la toate straturile. Ai auzit de asta, așa-i? Toate straturile? În cele din urmă ajungi să suferi un soi de prăbușire în etica mercantilă și de pe urma ăsteia te trezești că oamenii care umblă prin deșert ajung să zacă morți la ei în mașini și din momentul ăla deja e prea târziu ca să mai faci ceva.

Ea mi-a aruncat o privire cumva ciudată. Așa că ultimul lucru pe care i l-am spus, și poate că nu trebuia să i-l spun, i-am zis că nu poți pune pe roate o afacere cu droguri dacă n-ai drogați. Și mulți dintre ăștia se îmbracă bine și mai au și slujbe bine plătite. I-am zis: Poate că îi cunoști și tu pe unii din ei.

Cealaltă problemă e cu bătrânii și nu pot să nu revin tot timpul la ei. Felul cum se uită la mine mă face mereu să mă-ntreb. Odinioară nu-mi amintesc să fi fost așa. Nu-mi amintesc să fi fost așa pe vremea când eram șerif în anii '50. Te uiți la ei și vezi că nu par nici măcar buimaci. Par pur și simplu țicniți. Asta mă sâcâie. E ca și cum de-abia ce s-a trezit și nu știu cum de-a ajuns unde-a ajuns. Ce-i drept, într-un anumit fel nici nu știu.

La cina din seara asta Loretta mi-a spus că l-a citit pe Sfântul Ioan Teologul. Apocalipsa. Ori de câte ori încep să vorbesc despre ce se întâmplă, ea găsește câte ceva în Biblie, așa că am întrebat-o dacă în Apocalipsă se găsește ceva despre felul cum se schimbă lucrurile și mi-a zis c-o să mă informeze ea. Am întrebat-o dacă scrie ceva acolo despre părul verde și despre oasele din nas și ea mi-a zis nu cu atât de multe cuvinte. Nu știu dacă e un semn bun sau nu. Iar apoi ea a dat ocol scaunului unde stăteam, m-a cuprins cu brațele pe după gât și m-a

mușcat de ureche. E o femeie tânără în o mulțime de privințe. Dacă n-aș fi avut-o, nu știu ce m-aș fi făcut. De fapt ba da, știu. Și nici n-ar fi fost nevoie de-o cutie pentru asta.

•••

În ziua când a ieșit pentru ultima oară din clădirea curții districtuale era o vreme friguroasă și vântul bătea în rafale. Unii bărbați erau în stare să cuprindă cu brațele o femeie înlăcrimată, dar lui nu i s-a părut niciodată un gest natural. A coborât treptele, a ieșit pe ușa din spate, a urcat în camionetă și a stat așa acolo. Nu găsea un nume pentru senzația aceea. Era tristețe, dar mai era și ceva în plus. Și acel ceva în plus era lucrul care îl făcea să stea așa, în loc să pornească motorul camionetei. Mai simțise așa ceva și înainte, dar demult de tot, și când își spuse asta, știu pe loc ce era. Era înfrângere. Era senzația că ai fost bătut. Îi păru mai amară decât moartea. Trebuie să treci peste asta, zise el. Apoi porni camioneta.

XIII

Acolo unde ieșeai pe ușa din spate a casei ăleia era odată o copaie de apă din piatră care zăcea în buruienile de pe o latură a casei. O țeavă galvanizată cobora de pe acoperiș și copaia era mai tot timpul plină și îmi amintesc că m-am oprit odată acolo, m-am ghemuit, m-am uitat la copaie și am început să mă gândesc la ea. Nu știu de cât timp stătea acolo. De o sută de ani. De două sute. Se putea vedea urmele de daltă pe piatră. Era tăiată dintr-o stâncă solidă, era lungă de vreo doi metri, lată de vreo juma' de metru și cam tot atât de adâncă. Cioplită pur și simplu în piatră. Și am început să mă gândesc la omul care făcuse așa ceva. Țara asta nu avusese niciodată parte de cine știe ce vremuri de pace de care să fi știut eu sau oricum nu prea multă vreme. De-atunci încoace am citit ceva despre istoria ei și nu cred să fi avut vreodată așa ceva. Dar bărbatul ăla s-a pus pe treabă cu un ciocan și o daltă și a cioplit o copaie din piatră pentru apă care să țină zece mii de ani. De ce-a făcut-o? În ce credea el? Nu în faptul că nimic n-o să se schimbe. Adică lucrul care ți-ar trece întâi prin cap, bănuiesc eu. Trebuia să fie mai deștept de-atâta. M-am gândit multă vreme la asta. M-am gândit la el și după ce-am plecat de-acolo și casa s-a făcut fărâme. Trebe să spun că și-acuma copaia de apă e tot acolo. N-ar fi deloc ușor s-o urnești din loc, ascultă-mă ce-ți spun. Așa că m-am gândit la el cum stătea acolo cu ciocanul și dalta lui, nu știu, poate numai câte o oră sau două după cină. Și trebe să zic că singurul lucru la care mă pot gândi e că în sufletul lui a existat un soi de legământ. Doar că eu n-am deloc intenția să cioplesc o copaie de apă din piatră. Dar mi-ar plăcea să fiu și eu în stare să fac un așa legământ. Cred că e lucrul care mi-l doresc cel mai tare.

Cealaltă problemă e că n-am pomenit prea multe despre tatăl meu și știu că n-am fost corect față de el. De-acuma sunt aproape douăzeci de ani de când sunt mai bătrân decât a fost el vreodată, așa că într-un anumit sens privesc în trecut la un bărbat mai tânăr. Mergea pe drumuri și făcea negoț cu cai încă de când era doar un puști. Mi-a povestit că prima oară sau în primele două dăți a fost tras binișor pe sfoară, dar a învățat din asta. Îmi zicea de un negustor care l-a cuprins odată cu brațul, s-a uitat în jos spre el și i-a zis, cică: Fiule, o să mă târguiesc cu tine ca și cum nici n-ai avea un cal. Ideea fiind că unii oameni or să-ți spună cinstit ce intenționează să îți facă și atuncea când ți-o spun, ar fi bine să-i asculți. E ceva ce mi-a rămas în minte. Se pricepea la cai și era bun cu ei. Am văzut cum a îmblânzit câțiva și știa foarte bine ce face. Era foarte blând cu caii. Vorbea mult cu ei. Pe mine nu m-a ținut din scurt în niciun fel și îi datorez mai mult decât aș fi crezut. Dacă mă iau după cum judecă lumea lucrurile, aș zice că m-a făcut să fiu mai bun. Chiar dacă sună rău când o zici. Chiar dacă e rău s-o zici. Bănuiesc că n-a avut parte de-un trai prea ușor. Fără să mai vorbim de taică-su. Nu s-ar fi făcut niciodată om al legii. A mers la colegiu vreo doi ani, mi se pare, dar n-a terminat niciodată. M-am gândit la el mult mai puțin decât ar fi trebuit și știu că nici asta nu-i drept. După ce-a murit, l-am visat de două ori. Primul vis nu mi-l amintesc prea bine, dar era ceva cum că mă întâlneam cu el undeva în oraș și el îmi dădea niște bani, iar eu cred că i-am pierdut. Dar în al doilea se făcea că ne-am întors amândoi în vremurile de odinioară și eu eram călare pe un cal și mergeam noaptea prin munți. Mergeam printr-o trecătoare din munți. Era frig și pe jos era zăpadă, iar el a trecut pe lângă mine și a continuat să meargă. N-

a zis nicio clipă nimic. Doar a trecut cu calul pe lângă mine și avea o pătură înfășurată în jurul lui și ținea capul plecat, iar când a trecut pe lângă mine, am văzut că ducea jar într-un corn de bizon, așa cum făceau oamenii pe vremuri, și am izbutit să văd cornul după lumina dinăuntrul lui. Cam de culoarea lunii. Și în visul ăla știam că el o să se ducă înainte și că are de gând să facă un foc undeva în întunericul și frigul de-afară, și mai știam că, oricând o fi să ajung și eu, el o să fie acolo. Și după aia m-am trezit.

Sfârșit

virtual-project.eu

{1} Barrial, în orig. – bucată de teren, de obicei plată, acoperită uneori cu un strat mai gros sau mai subțire de noroi întărit.
{2} Apă, amice. Apă, pentru Dumnezeu (în spaniolă în orig.).
{3} Altul, celălalt (în spaniolă în orig.).
{4} În geanta mea (în spaniolă în orig.).
{5} Portiera. Sunt lupi (în spaniolă în orig.).
{6} Da, da. Lupi. Lei (în spaniolă în orig.).
{7} Câmpie aluvionară, creată din straturi de mâl adus de ape (în spaniolă în orig.).
{8} Arroyo (în spaniolă în orig.) – albie uscată a unui pârâu.
{9} Plantă leguminoasă care crește în sudul Statelor Unite și în nordul Mexicului.
{10} Drug Enforcement Agency – agenție federală a Statelor Unite de combatere a traficului de droguri.
{11} Department of Public Safety (aprox. Departamentul pentru Siguranța Cetățenilor).
{12} Cămașă cu buzunare laterale și benzi cu broderii pe piepți, care se poartă de obicei scoasă din pantaloni (în spaniolă în orig.).
{13} Piațetă (în spaniolă în orig.).
{14} Poți merge? Poți umbla? (în spaniolă în orig.).
{15} Ai bani? (în spaniolă în orig.).
{16} Braț mort al unui râu sau lac, ce străbate o zonă mlăștinoasă sau cu apă stătută.
{17} Analgezic puternic, pe bază de alcaloizi opiacei (codeină și tebaină).
{18} Așa. Foarte bine (în spaniolă în orig.).
{19} Orășel din statul Texas, S.U.A.
{20} Porțiune de teren acoperită cu tufe dese și arbuști (în spaniolă în orig.).
{21} Gata? (în spaniolă în orig.).
{22} Douglas DC-4, avion de transport cu elice, patru motoare și o capacitate de peste patruzeci de pasageri, folosit de armata americană în al Doilea Război Mondial și în anii ’60.
{23} Termen hispanic folosit mai ales în sudul Statelor Unite pentru a desemna o persoană de origine anglo-saxonă.
{24} Gold Star, decorație acordată în armata americană pentru fapte de arme deosebite, în locul mai multor decorații de același fel sau pentru același tip de realizare.
{25} Insignele de șerif din Texas erau modelate pe vremuri dintr-un cinco peso, o monedă mare, din argint, adoptată ca monedă oficială pe teritoriul nord-american în 1785. Cinco peso a stat la baza sistemului monetar al Statelor Unite de mai târziu și este echivalentul dolarului de argint american din secolul XIX.
{26} John Coffee „Jack” Hays (1817-1883), șerif și ofițer în armata Republicii Texas și a Statelor Unite. A fost printre primii militari care au adoptat revolverul Colt și a luptat împotriva triburilor comanșe și în războaiele americano-mexicane. A îndeplinit, printre altele, funcția de șerif al districtului San Francisco.
{27} Termen injurios pentru amerindieni.
{28} În original, section – porțiune de teren cu o suprafață de 2,59 km2.
{29} În original, „signs and wonders”. Sintagma trimite la textul biblic din Deuteronom, 26.8: „Și Domnul ne-a scos din Egipt, cu mână tare și cu braț întins, cu arătări înfricoșătoare, cu semne și minuni”.